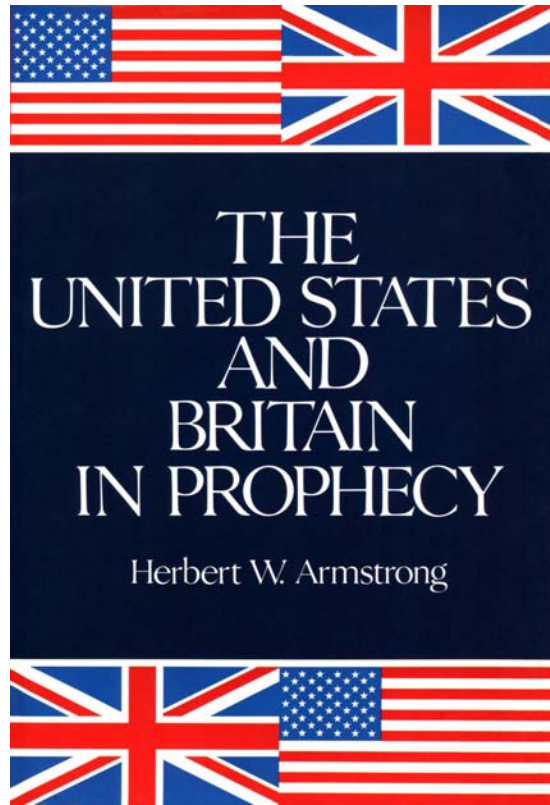

De Forenede Stater Og Storbritannien I Profetierne

af
Herbert W. Armstrong

Translated from The United States and Britain in Prophecy by Herbert W. Armstrong, 1980 edition. Copyright 1980 by the Worldwide Church of God. Danish edition.

Indholdsfortegnelse

[Indledning](#)

- [Kapitel 1 \(1- 4\)](#) Den tabte hovednøgle er fundet
- [Kapitel 2 \(5-10\)](#) Profetierne forsejlet indtil nu
- [Kapitel 3 \(11-28\)](#) National storhed lovet Israel
- [Kapitel 4 \(29-46\)](#) Førstefødselsretten og scepteret adskilles
- [Kapitel 5 \(47-58\)](#) Pagten med David
- [Kapitel 6 \(59-72\)](#) Israels børn bliver til to nationer
- [Kapitel 7 \(73-84\)](#) Jeremias' gådefulde kommission
- [Kapitel 8 \(85-90\)](#) Det gådefulde brud
- [Kapitel 9 \(91-104\)](#) Israels nye land
- [Kapitel 10 \(105-129\)](#) Førstefødselsretten tilbageholdt i 2520 år
- [Kapitel 11 \(130-150\)](#) Hvorfor mistede Israel sin identitet
- [Kapitel 12 \(151-158\)](#) Førstefødselsretten på sit højeste - og nu
- [Kapitel 13 \(159-167\)](#) Profetien for dem umiddelbare fremtid
- [Kapitel 14 \(168-184\)](#) Hvad skal der nu ske i USA og UK

Indledning

En overvældende omvæltning i verdenssituationen er på trapperne indenfor de næste få år. USA, England, Vesteuropa og Mellemøsten vil blive direkte involveret i volden. Selv om den blev klar over den virkelig hensigt bag verdensbegivenhederne, er det alleede for sent for den del af verden! Hvorfor kan verdens ledere ikke se, at der er noget i gære? Hvorfor er verdens bedste hjerner blinde -- statsoverhoveder, videnskabsmænd, undervisere, redaktører, nyhedsformidlere, bankfolk, industriledere; lederne i forretning- og handellivet har ikke denne viden! Hvorfor?

Fordi deres falske uddannelse har forledt dem og gjort dem blinde for kræfterne der ligger bag verdens gang og retning. Denne verden er blevet opdraget til at ignorere årsager og kun tage sig af virkning! Men verdens problemer og onder er simpelt hen et spørgsmål om årsag og virkning. Der er en *årsag* til strid og krig; fattigdom, elendighed og dybe skel imellem folk; kriminalitet, sygdom og mentale sygdomme. Men lederne kender den ikke!

En Verdensexplosion Vil Udbryde

Verdens ledere er produkt af verdens undervisningssystemer, men de blev ikke undervist i de *sandheder*, der er grundlæggende for den rette kundskab. De mest nødvendige kundskaber findes ikke i undervisningen! De ved ikke hvad mennesket er eller hvorfor det blev til! De ved

iv

intet om hensigten med livet! De fik ikke lært at skelne sande værdier fra falske. De lærte ikke de virkelige forudsætninger for at skabe fred, glæde og universel overflod, ligesom de heller ikke kender grunden til krig, ulykke, forskelsbehandling og verdenskaos.

De forstår ikke, at der er en plan under udarbejdelse her på jorden, og at den er grunden til, at deres folk ledes ad konflikternes veje, der resulterer i en nødlidende og ulykkelig menneskeheds ødelæggelse. Eftersom man ikke kender vejen til fred, kan verden ikke opnå fred.

Lederne taler om fred. De erklærer, at de arbejder for fred – imens de giver deres bifald og blinde accept af vejen der fører til krig!

Denne verden er simpelt hen gået i den gale *retning*.

Denne verden samtykker og fører civilisationen ad *vejen* der fører til alle verdens problemer.

Vi er nu stærkt på vej til den endelige store eksplosion, der vil drive mennesker til sindssyngens grænse. Der er i dag kræfter, der planlægger, programmerer og konspirerer bevægelser som snart vil ende i en eksplosion af vold og kaos aldrig før set, og som aldrig vil ske igen. I dag piller menneskene ved naturens kræfter uden at udvise forsigtighed, uden kundskab, mulighed og visdom til at kontrollere den.

I denne dumhed af tillært ignorance, er det blevet moderne og intellektuelt pirrende, at ignorere den store grundlæggende faktor i al ting; kendsgerningen om hensigten der er under udarbejdelse her forneden, og mesterplanen der er grundlaget for dens udførelse. Det er den usynlige Supermagt der snart vil gribe ind og drastisk ændre verdens kurs – inden menneskeheden sprænger sig selv i luften.

Hvor utroligt det end lyder, for dem der er gennemsyrede af den moderne undervisnings bedrag, så inspirerede universets Almagt for 2500 år siden en mand der hed Esajas til at citere følgende: "Kom i hu, hvad er forudsagt før, thi Gud er jeg, ellers ingen, ja Gud, der er ingen som jeg, der forud forkyndte enden, tilforn, hvad der ikke var sket, som sagde: 'Mit råd står fast, jeg fyldbyrder al min vilje'" (Esa. 46:9-10). Verdensmagterne formulerer deres politik, deres planer, men de kommende år vil føre til

v

lamslående begivenheder, der eksploderer fuldstændig anderledes end nationerne planlægger! Hvorfor?

Aldrig "ramt forkert"

Fordi der er en Almægtig Gud som siger: "Herren kuldkaster folkenes råd, gjorde folkeslags tanker til intet; Herrens råd står fast for evigt, hans tanker fra slægt til slægt... Herren skuer fra Himlen, ser på alle menneskenes børn; fra sit højsæde holder han øje med alle, som bor

på jorden; han, som danned (skabte) deres hjerter (sind) til hobe, gennemskuer al deres værk" (Sal. 33:10-15).

Den samme evige Gud sagde: "Hvem vil I ligne mig med som min ligemand? siger den Hellige. Løft eders blik til himlen og se: Hvo skabte disse (stjernerne)? ... " og igen: "Se, som dråbe på spand er folkene (nationerne), at regne som fnug på vægt, som et gran vejer fjerne strande ... Alle folk (nationer) er som intet for ham, for luft og tomhed at regne" (Esa. 40:25-26, 15, 17).

Den store Gud sørgede for, ved sine inspirerede profeter for ca. 2500 år siden, at profetierne, som fylder ca. en tredjedel af Biblen, blev nedskrevet og bevaret helt frem til vore dage. I dem nævnte han ved navn enhver by og nation af betydning på den tid. Han forudsagde nøjagtigt det der gennem årene ville ske med dem. Og det er blevet opfyldt i hvert eneste tilfælde.

Det som var profeteret skete med Babylon, Tyrus, Sidon, Askelon, Asdod, Ekron; med Egypten, Assyrien, Kaldæa, Persien, Grækenland og Rom. Ikke én af dem er gået ram forbi! Profetierne var nøjagtige.

Nu har den samme suveræne Gud i andre profetier forudsagt, nøjagtigt det der skal ske med De Forenede Stater, Storbritannien, Vest Europa, Mellempøsten og Rusland!

De bedste hjerner – total uvidenhed

Alligevel er de skarpeste hjerner i verden totalt uvidende om de kolossale katastrofer, der venter i nærmeste fremtid. Hvorfor er disse profetier ikke blevet forstået eller troet på? Fordi den afgørende *nøgle* der åbner profetierne for vor forståelse har været forsvundet. Nøglen der afslører De Forenede Staters og Storbritanniens folk i Biblens profetier.

vi

Denne nøgle er nu fundet! Vi præsenterer den til dem der fordomsfrit er villige til at se og høre.

De profeterede begivenhederne der vil ramme Amerikas og Storbritanniens folk indenfor få år, er *pålidelige!*

Gud siger: "Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne" (Amos 3:7). Disse kolossale verdensbegivenheder, som vil få de første to verdenskrige til at blegne, *vil komme*, men ikke før advarslen er blevet gjort tilgængelig for dem som er villige til at se og høre.

vii

De Forenede Stater Og Storbritannien I Profetierne

Kapitel 1

Den tabte hovednøgle er fundet

Dette lyder måske utroligt, alligevel er det sandt. Redaktører, nyhedsbureauer og udenlandskorrespondenter forstår ikke den egentlige mening med verdensbegivenhederne de rapporterer, analyserer og diskuterer. Regeringsoverhoveder er slet ikke klar over den sande betydning af de rystende verdensbegivenheder de trækkes med. De har ingen forestilling om hvorhen disse begivenheder leder os. Utroligt? Måske utroligt – men alligevel sandt!

Winston Churchill erklærede i en tale til De Forenede Staters kongres: "Det menneske må sandelig have en blind sjæl, som ikke kan se, at én eller anden stor hensigt og plan er under udarbejdelse her nede, en hensigt som vi har den ære at være trofaste tjenere for." Men han forstod heller ikke denne hensigt! Den store hensigt der for længe siden blev planlagt af universets Mester-hjerne.

Der er en hensigt

Sandheden, skønt ganske upåagtet, er: Mennesket blev sat her på jorden i en bestemt *hensigt!* Og menneskeheden Skaber sendte sin *instruktionsbog* sammen med sit produkt, mennesket, for at åbenbare denne hensigt og for at lede mennesket til lykkelig og glædesfyldt fuldbyrdelse. Men menneskeracen forkastede åbenbaringen og vejledningen og valgte at begå fejlene ud fra egne tankers nyttesløse mørke.

Omtrent en tredjedel af denne instruktionsbog er viet til

grundlæggende undervisning som åbenbarer fundamental viden, der ellers ville være ukendt og uopnåelig: Viden om hvad mennesket er, hvorfor det er til, hvad dets bestemmelse kan føre til, og hvordan dette kan opnås samtidig med at man lever et lykkeligt liv. Den åbenbarer kendskab til sande værdier i modsætning til falske, og viden om vejen til fred, lykke og overstrømmende velvære.

Med andre ord, den mest nødvendige af al kundskab -- grundlaget for at man kan tilegne sig kundskab ved observation.

Cirka en anden tredjedel af denne bog er viet til historien – til de begivenheder og erfaringer som bidrog til fuldførelsen af hovedplanen gennem de første fire tusinde år af menneskets rejse som dødelig. Disse skal tjene som eksempel, formaning og instruktion for os i dag.

En anden tredjedel, mere eller mindre – fat dette – en tredjedel af vor Skabers åbenbaring til menneskene drejer sig om profetier – nedskrevet historie om fremtidige begivenheder før de finder sted. Disse *forud* fortalte fremtidige begivenheder åbenbarer den store hensigt som vil blive endeligt opfyldt, når det hele bringes til fuldbyrdelse.

Hvorfor denne uvidenhed

Se nu hvorfor statsoverhoveder, nyhedsanalytikere og vor tids skarpe hjerner ikke fatter den virkelige mening bag verdensbegivenhederne som udformer sig netop nu.

Et rationelt og rigtigt kendskab til den store hensigt, Skaberens mesterplan, til hvor vi i dag befinder os i de begivenheder og større hændelser, der er profeteret – en viden der er afgørende for at forstå vigtigheden og den sande mening med dagens dynamiske verdensnyheder. Uden denne vitale viden vil ingen, hverken nyhedsindsamlere, distributører, eller de der er ansvarlige for regeringernes politik, forstå det der sker i verden eller hvor det vil lede os. Ingen i den slags stillinger har ide om det! Hvorfor?

Der er primært to grunde: 1) De er blevet forført af en falsk uddannelse, der appellerer til intellektuel forfængelighed og derfor fører til fordomsfuld foragt og forkastelse af den guddommelige

åbenbaring, som alene kan åbne for denne viden; og 2) nøglen, der er nødvendig til at åbne forståelsen til Bibelens profetier, var gået tabt. Vor tids stormagter har været og er stadig, De Forenede Stater, Sovjetunionen, Storbritannien, Tyskland,

2

Frankrig og andre vesteuropæiske lande. Den afgørende manglende *nøgle* er ganske enkelt disse stormagters identitet i Biblens profetier! De forbløffende, katastrofale, verdensrystende begivenheder som snart bryder ud over en chokeret, paralyseret og forvirret verden, er direkte forbundet især med USA, England, Tyskland, Vesteuropa og Rusland!

Uden at vide hvordan og hvor disse lande specielt er nævnt i de fundamentale større profetier, er verdens lærde totalt blinde for profetiernes klare og enkle mening. Eftersom denne nøgle har været tabt, er Biblen kommet i miskredit og er derfor forkastet af denne verdens uddannelsessystemer. Evolutionslæren, der ikke er bevist og heller ikke kan bevises, har overtaget dens plads som grundopfattelse. Den er blevet anset for at være den rationelle vej til kundskab.

Dette er en kolossal tragedie! Vore folk har således fra barndommen fået en misvisende og vildledende uddannelse. Selv i en tid med antaget fremskreden rationalisme og oplysning, raver folk faktisk omkring i uvidenhedens, misforståelsens og forvirringens mørke, skæbnesvangert uvidende om den verdensrystende katastrofe de vil blive kastet ud i.

Folk har således glemt og forladt deres Skaber. De har lukket øjne og ører for hans dynamiske åbenbaring som, for ører der kan høre, tordner advarsler der drejer sig om liv eller død, til dem der sidder i ansvarsfulde magtstillinger!

Er det for sent? Sidder vore ledere så fast i deres vildledende og falske uddannelse, så hjernevaskede, at de ikke kan vækkes af deres slummer! Måtte Gud hjælpe os nu! Tiden er ved at løbe ud for os!

Men den alt afgørende hovednøgle er fundet!

Det amerikanske og det britiske så vel som det tyske folks identitet i Bibelens profetier er *nøglen*. Denne forbavsende viden, der får os til at spærre øjnene op, er det stærkeste bevis på den hellige Bibels

inspiration og autoritet! Det er samtidig det stærkeste bevis på den levende Guds højst aktive eksistens!

En spændende, pulserende og levende tredjedel af Biblen er viet til profetier. Og ca. 90 procent af alle profetier angår *vor tid* nu i den sidste halvdel af det

3

tyvende århundrede! Det er en advarsel til os – til de engelsktalende nationer – der har direkte, livsvigtig betydning. Profetierne bliver levende i det øjeblik dørene til dem åbnes med hovednøglen som nu er fundet! Denne bog vil, for de der har et åbent sind, åbne den hidtil lukkede, livsvigtige tredjedel af hele Biblen. Ingen science fiction var nogensinde så mærkværdig, så fascinerende, så altopslugende, så fuldt pakket med interesse og spænding som denne gribende historie om vor identitet, og vor herkomst.

I I denne bog giver Gud den Almægtige en alvorlig advarsel! De som læser og lægger den sig på sinde, kan blive sparet for tidernes største katastrofe og tragedie, der snart vil ramme os. Hvis vore folk og deres regeringer ville vågne, lytte og vende tilbage til vor levende Gud, så kunne vore lande blive fritaget for trængslerne.

Måtte Gud hjælpe os til at *forstå!*

4

De Forenede Stater Og Storbritannien I Profetierne

Kapitel 2

PROFETIERNE FORSEGLEDE INDTIL NU!

Man kan spørge: Blev de bibelske profetier ikke lukket og forseglet? Jo, de blev – indtil nu! Men de kan naturligvis kun forstås af dem, der har nøglen til at låse dem op. Vi er næsten nået til enden af ca. 6000 års bibelsk historie, som også er enden på en tidsalder! Vi er netop nu på vej ind i verdenskrisen ved slutningen på den nuværende civilisation. I

dag står vi ansigt til ansigt med forhold som verden aldrig før har set. Nu er det store spørgsmål, om menneskeheden vil *overleve!* For første gang i verdenshistorien findes der masseødelæggelsesvåben som kan udviske alt liv på jorden. Regeringsoverhoveder og verdensanerkendte videnskabsmænd har offentligt udtalt, at vi må vænne os til at leve i frygt for menneskehedens udslettelse, og uden at der er løsninger i syne.

Til dem der er fulde af kyniske fordomme imod Biblen, siger jeg: "Biblen er nu jeres eneste håb!" Videnskaben tilbyder ingen løsninger. Politikerne og regeringsoverhovederne har intet svar. Det er kun i Biblen vi kan finde forhåndsviden, om det der snart skal komme – og det vil komme *inden* menneskeheden gør en ende på sig selv!

Andre modstandere kunne spørge: "Er de fleste af profetierne ikke forældede Gammel Testamente Skrifter som gjaldt for oldtidens Israel, men er uden betydning for vor tid? Svaret er et eftertrykkeligt *nej!* Disse glødende

5

dynamiske profetier blev – for størstedelen – ikke givet til Oldtidens Israel.

En betydningsfuld bog

Den enkle sandhed er, at disse profetier blev nedskrevet til vore folk og vor tid og ikke for noget tidligere folkeslag eller epoke. De angår verdensforholdene i dag, og derfor kunne de ikke blive forstået før.

En af de mest betydningsfulde profetiske bøger er Daniel. I virkeligheden var Daniel ikke forfatter til bogen der bærer hans navn. Den levende Gud var dens forfatter! Budskabet blev åbenbaret for Daniel af Guds engel. Daniel skrev det ned han hørte, så det kunne blive opbevaret til vor tid.

I slutningen af bogen skrev Daniel: "Og jeg hørte det, men fattede det ikke; så spurgte jeg: 'Herre, hvad er det sidste (enden) af disse ting?' Og han svarede: 'Gå bort, Daniel, thi for ordene er der sat lukke og segl til endens tid ... og ingen af de gudløse skal forstå, men det skal de forstandige'" (Dan.12:8-10).

Daniels profetier var således lukkede, forseglede og låst frem til nu! Men i dag lever vi "i endens tid". I dag forstår de "forstandige" dem! Men hvem er de "forstandige"? Det er dem der frygter og adlyder Gud – de har nøglen der lukker op til profetierne. Gud siger: "Herrens frygt er visdoms begyndelse; forstandig er hver, som øver den" (Sal.111:10). Alligevel nægter de fleste, der bekender sig som kristne, fuldstændig at gøre det. Ikke så mærkeligt at de ikke forstår.

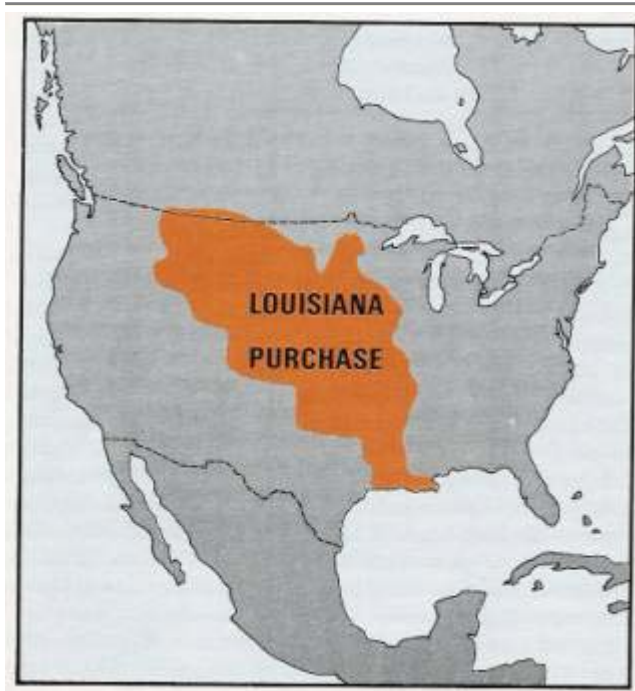
Og glem ikke at nøglen, der åbner døren til profetierne, er den viden der oplyser Amerikas og Englands identitet, som den er nævnt i profetierne.

Stop nu op og tænk et øjeblik. Hvis Daniel ikke kunne forstå profetierne han nedskrev – hvis de var "lukket og forsejlet til endens tid" – til sidste halvdel af det tyvende århundrede – som englen sagde og Daniel skrev, da var de også lukket for oldtidens Israel. Det var ikke et budskab til Daniels tid.

Tænk nu lidt videre.

Disse profetier kunne ikke være givet til eller være kendt

6

KØB AF LOUSIANNA – den største territoriale vinding for De Forenede Stater. Den åbnede det vidtstrakte Mississippi bassin og satte det under amerikansk regering. Det er noget af det bedste landbrugsjord i hele verden og meget rig på mineralforekomster. Handelen gjorde yderligere udvidelse mod Stillehavet muligt.

af oldtidens konger i Israel. Daniel skrev under kaldæerkongen Nebukadnezars invasion og erobring af kongeriget *Juda*, i år 604 til 585 f. Kr. Men kongeriget *Israel* var allerede *langt tidligere* blevet invaderet og erobret, og dets befolkning fjernet fra Palæstina – transporteret som slaver til Assyrien – i 721 til 718 f. Kr. (2. Kong. 18:18, 23-24), det var altså sket 117 til 133 år *tidligere* end Daniel skrev. Mange år før Daniels bog blev skrevet, var de fleste assyrere sammen med deres israelske slaver

7

emigreret nordvest på, fra oldtidens Assyrien til Europa. Hvor langt mod nordvest de havde slået sig endeligt ned, var dengang ikke kendt. Man omtalte dem som de Ti Tabte Stammer.

Men i dag ved vi det.

I dag er kundskaben, som Daniel skrev (12:4), virkelig blevet stor. Hvor de ti tabte stammer befinder sig, er en af de gamle gåder, som nu er blevet opklaret. Men i Daniels dage var de tabt af syne – som om jorden havde åbnet sin mund og opslugt dem.

Ikke Skrevet til Det Gamle Testamentes Israel

Daniels profeti var altså ikke et budskab til Israel, Det Gamle Testamentes kongedømme!

Tænk nu videre!

Den var heller ikke et budskab til Det Gamle Testamentes kongedømme *Juda*. Da Daniel skrev, var jøderne allerede slaver i Babylon. Daniel, der var iblandt slaverne, var en af Judas højst begavede unge prinser, der blev udvalgt specielt til at tjene ved kongens palads i Babylon (Dan. 1:3-6). Daniels anstrengende pligter i

hedningekongens tjeneste tillod ham ikke at aflevere dette budskab til de adspredte jødiske slaver. Under slaveriet i Babylon havde jøderne ingen systemer for religiøse sammenkomster eller en præstestand. Intet avistrykkeri – ingen måde at trykke og distribuere litteratur. Desuden var profetierne "lukket og forseglet til endens tid" – vor tid, nu! Daniels bog var *ikke* et budskab til jøderne på Gammel Testamentelig tid!

Endvidere forstå dette: Det er krystalklart, at disse profetier ikke angår nogen anden tid end *vor*, vort tyvende århundrede.

Det er også vigtigt vide, at:

Den mest gådefulde bog i hele Biblen er for de fleste Åbenbaringens bog -- men også, at Daniels bog er nøglen til den. Det er kun i Åbenbaringens bog at vi kan finde profetierne om verdensbegivenhederne i den rigtige rækkefølge. Åbenbaringens bog indeholder altså nøglen til at sætte profetierne i den rigtige rækkefølge. Åbenbaringens bog har også været lukket og forseglet indtil vore dage. Vi kan nu forstå, at den levende Jesus er den

8

der åbenbarer – og at det er ham der har fjernet seglene og åbnet den rette forståelse for denne mystiske bog.

Hvor fører alt dette hen? Til den kendsgerning at profetierne generelt blev skrevet og opbevaret til vor tid i dag! Og at ca. 90 procent af alle profetierne faktisk angår denne sidste halvdel af det tyvende århundrede. Og at en af hovednøglerne til profetierne, er vor tids USA's og Englands identitet i forudsigelserne.

Disse profetier kunne ikke tilhøre nogen anden tidsepoke end netop vore utrygge dage!

Måske er det ikke almindelig kendt, men hverken England eller USA blev verdensmagter før det nittende århundrede. De havde indtil da været små lande, der nu pludselig spurtede frem til national magt og storhed iblandt nationerne, på en måde som ingen andre nationer nogensinde før var vokset og havde mangedoblet deres velstand, naturrigdomme og magt.

Omkring 1804 blev London verdens finanscenter. USA, der oprindeligt udgjorde 13 kolonier, var eksploderet ud af vuggen, da den opnåede at købe det omfattende landområde Louisiana. Derefter udviklede det sig hurtigt til at blive verdens mægtigste nation. Men Storbritannien sprang først ud til storhed og magt, og var frem til verdenskrigene det største imperium, eller statssamfund i hele verdenshistorien.

Kunne disse Stormagter være blevet overset?

Tilsammen havde briterne og amerikanerne over 2/3 – ja, næsten ¾ -- af jordens tilgængelige resurser og rigdomme. Resten af nationerne besad tilsammen lidt over en fjerdedel. Briterne beherskede Oceanerne og verdenshandelen foregik ad søvejen. Solen gik aldrig ned over de britiske besiddelser.

Fortsæt nu tanken.

Kunne de britiske og amerikanske folk være blevet oversete i profetierne, der omhandler verdensforholdene og som fylder en tredjedel af hele Biblen – når ca. 90 procent af alle disse profetier handler om nationale og internationale hændelser i *vor tid, nu?*

Forbløffende tanke?

Ja, i allerhøjeste grad. Og dog, nøjagtig som profeteret er Englands

9

sol nu gået ned. Som disse samme profetier, der lang, lang tid i forvejen forudså Storbritanniens storhed, har åbenbaret, er England allerede nu blevet reduceret til en anden eller tredjerangs magt.

Og hvad med USA? I dag oplever Amerika, at det har arvet nærmest alle internationale problemer og hovedpiner som findes i denne efterkrigskaotiske voldsverden. USA har vundet sin sidste krig. Selv lille Nord Vietnam holdt stand. Mange andre nationer udmarver Amerikas nationale styrker, "og han ved det ikke", som Gud forudsagde for længe siden!

På verdensscenen er det vigtigste nu at vide, hvor er de engelsktalende folk, der er omtalt i hundreder af profetier – profetier der levende beskriver deres pludselige opblomstring til national magt, og som

åbenbarer årsagen til deres storhed; profetier som tegner et krystalklart billede af deres nuværende internationale dilemmaer; profetier der får os til at spærre øjnene op og se det som nu umiddelbart venter disse nationer – og det der til syvende og sidst skal blive deres endelige status.

10

De Forenede Stater Og Storbritannien I Profetierne

Kapitel 3

ISRAEL FIK LØFTE OM NATIONAL STORHED – DOG HAR JØDERNE I "ISRAEL" ALDRIG MODTAGET DEN – HVORFOR?

Før Anden Verdenskrig havde de engelsktalende folkeslag samlet over to tredjedele af verdens opdyrkede arealer og tilgængelige rigdomme under sig. Og, selv om det lyder utroligt, de opnåede det alt sammen ganske pludselig efter året 1800. Noget lignende er aldrig før set i historien. Aldrig har et folk eller et land bredt sig så pludseligt og er vokset til en sådan grad af national magt.

Alligevel ser vi nu for vore øjne denne nationale storhed, rigdom og magt skrumpe og forsvinde. I Storbritanniens tilfælde sker opløsningen endog meget hurtigere end opbygningen! England er næsten fra den ene dag til den anden blevet frataget sine kolonier og besiddelser – rigdomskilder – og er reduceret til en anden eller tredjerangs magt. Hvorfor? Der er en grund! Den er tæt knyttet til historien og de guddommelige løfter til Israel. Løfter som endnu aldrig er blevet indfriet til det jødiske folk, der i dag er kendt som Israel. Og hvis det amerikanske folk og dets regering ikke lytter og øjeblikkelig tager drastiske forholdsregler, er USA forudbestemt til endnu hurtigere at synke ned i den dybeste vanære og tab af national velstand, storhed og magt! *Årsagen er den samme!*

Det vil gavne os at tage et hurtigt overblik over historien, for at åbne vor forståelse for de guddommelige løfter og advarsler, som vore folk helt har overset. Det er alt sammen forbundet

11

med den oftest ignorerede, men klare og enkle bibelhistorie, som oplyser deres utrolige herkomst og deres nutidige identitet. Det er den mest forbløffende og fascinerende historie du nogensinde har læst. Mærkeligere end fiktion, og dog *sand!*

Hvorfor har vi Israels Bibel?

For mange årtusinder siden blev denne samme nationale storhed, velstand og magt lovet Abraham af Gud den Almægtige. Men der er ikke mange, der overhovedet har hæftet sig ved denne forbløffende kendsgerning i skrifterne. Vi må – hvis vi vil forstå – indrømme en mærkelig kendsgerning, at Biblen er skrevet til én bestemt nation, til Israels børn.

Dette er uomtvisteligt! Historien fra Skabelsesberetningen til Åbenbaringens Bog, er primært historien om én nation og ét folk – israelitterne. Andre nationer nævnes kun i det omfang, de kommer i berøring med Israel. Ligesådan tilhører alle profetierne primært israelitterne og deres nation Israel, og andre nationer kun i det omfang de kommer i berøring med Israel. Biblen fortæller om disse israelittere og deres Gud. Den blev inspireret af Abrahams, Isaks og Jakobs Gud og nedskrevet udelukkende af israelitter og opbevaret ligeledes af israelitter, til Det Ny Testamente var skrevet. I dens hellige skrifter læser vi, at alle Guds løfter og pagterne, far-og-søn forholdet og herligheden alene tilhører Israel (Rom. 9:4).

Alligevel må vi erkende den forbløffende kendsgerning, at vore hvide engelsktalende folk – ikke jøderne – har arvet det nationale og materielle indhold af disse løfter!

Hvordan er det gået til?

Biblen er en israelitisk bog, først og fremmest af og for dem der har israelitisk nationalitet, inspireret af deres Gud gennem deres profeter. Er det ikke særdeles mærkværdigt at de engelsktalende folk i dag er dem der tror mest på – og er talsmænd for denne hebræiske bog, og at de ud af alle nationer er hoveddyrkere af Israels Gud og Israels Messias – i navn og form, om ikke i sandhed og gerning?

Des mere disse kendsgerninger kommer frem, desto tydeligere bliver det, at fuldstændigt kendskab til disse israelitter er nødvendigt for en

rigtig forståelse af den hellige Bibel, som hovedsageligt handler om dem som nation. Denne viden er vigtig hvis vi skal forstå

12

amerikanernes og briternes status i verden – og deres forhold til den enestående verdenssituation i denne skæbnetime! Lad os huske, når vi går ind i denne fascinerende historie, at Biblen er optaget af det materielle, det kødelige, det bogstavelige, det racemæssige og *nationale*, så vel som af det åndelige. Lad os hverken åndeliggøre de nationale ting eller nationalisere de åndelige. Lad os forstå Guds hellige Ord som det er!

Nation startede med ét menneske

Før Moses' dage var ingen nation på jorden kendt for at være Guds specielle folk. Før Moses var Guds Ord ikke nedskrevet, ingen inspirerede Skrifter, ingen hellig Bibel. Tænk på det! I mere end to tusind fem hundrede år – to og et halvt årtusind – eksisterede menneskeheden uden nogen skriftlig åbenbaring fra Gud! Den eneste historiske beretning om Guds omgang med menneskeheden før Israel, er Biblens åbenbarede historie. Og endog mere forbløffende – kun de første elleve kapitler i 1. Mosebog er viet til den samlede verdenshistorie før Abraham, israelitternes fader!

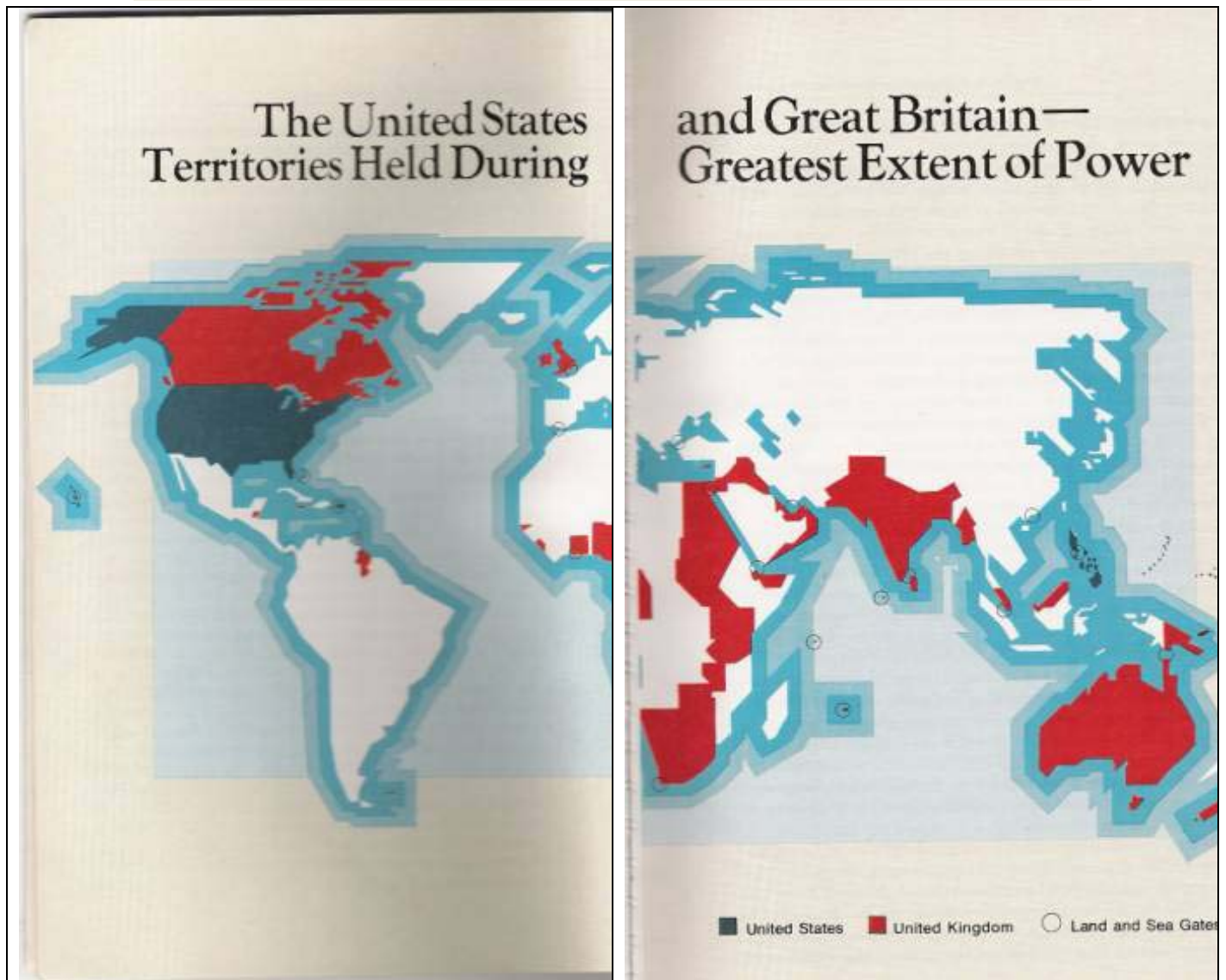
Overraskende? Kun de første 11 kapitler i den allerførste bog i Biblen er brugt på at beskrive de første 2000 års historie – mere end en tredjedel af hele dens tids spand.

Gud begyndte denne verden med én eneste mand – Adam. Alt det Gud gør gennem menneskene starter småt, ligesom sennepsfrøet, og vokser sig stort. Gud kommunikerede direkte og personligt med denne første mand. Gud åbenbarede ham al den nødvendige viden som på anden måde er utilgængelig for menneskesindet; de vigtigste fundamentale spørgsmål, såsom, *hvader mennesket? – hvorfor er det her? – hvad er formålet med livet? – hvilken livsstil fører til fred, sundhed, velstand, lykke og glæde? – hvad er menneskenes endelige mål* – deres bestemmelse? Gud åbenbarede alt dette, grundlaget for al kundskab, for det første menneske.

Gud den Evige – jordens og universets Skaber og Hersker – åbenbarede sig for Adam. Gud åbenbarede for Adam at han, til forskel

fra dyrene, var skabt i Guds form og skikkelse, med en intellektualisme som ingen anden fysisk skabning besidder, med potentiale til ved frit valg at udvikle Guds egen karakter og arve evigt liv i Guds Rige. Gud underviste Adam i den livstil

13

der skulle føre til alt det som mennesket ønsker sig: fred, et glædesfyldt liv, lykke og overstrømmende velvære.

For at frembringe disse velsignelser iværksatte Gud sine ufravigelige åndelige love. Men Adam lyttede til Satan og valgte at stole på sin

egen menneskelige forståelse. Han var ulydig mod Gud, han forkastede vejen til alle ønskelige resultater og satte kursen med menneskeligt begær og forfængelighed.

Menneskeheden afviser Guds vej med foragt

Da menneskene begyndte at blive talrige på jorden, fulgte Adams sønner menneskenaturens Satan-inspirerede kurs. Før Abraham er der kun nævnt tre, som accepterede Guds livsform – kun tre i løbet af en tredjedel af hele menneskehedens historie. Abel blev kaldt retfærdig. Enok vandrede med Gud og Noah prædikede retfærdighed, som ganske enkelt betyder lydighed mod Guds regering (Sal. 119:172). Udover disse tre og muligvis Sem, er der ingen beretning om, at noget menneske før Abraham underlagde sig Herrens love.

På Abrahams tid havde menneskene mistet al kendskab til den sande Skaber og Hersker, til åbenbaringen om hans hensigt, Guds vej til fred, lykke og evigt liv. Mennesket fulgte sine egne veje og overvejelser, idet det gik imod Guds åndelige love. Jorden blev fyldt med synd og vold.

Gud startede sin nation med én mand

Det var i en sådan verden, der havde forladt Gud og dermed mistet kendskabet til Guds regerings herlige goder og dyrkelsen af den sande Gud, at én mand var ærlig og retskaffen, underdanig og lærevillig, stærk og målbevidst. Så Gud gav ham et påbud for at teste hans lydighed. Til dette menneske, Abraham, gav Gud en befaling: "Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise dig; så vil jeg gøre dig til et stort folk" (1. Mos. 12:1-2).

Her var en befaling med en betingelse og et løfte, forudsat at betingelsen om lydighed blev overholdt.

Og nu, ligesom Gud havde startet hele verden med ét menneske, startede han sin egen specielle nation med ét menneske – med Abraham. Ligesom den verden -- der var vandret langt væk fra Gud og velsignelserne, der følger

egen kødelige nation, hvoraf Guds Rige skal genfødes, startet med én mand der uden spørgsmål adlød og anerkendte Guds guddommelige regering.

Begyndte Abram at argumentere? Sagde han: "Lad os først tænke os lidt om. Her er jeg i Babylon, centret for verdenshandlen, samfunds- og forlystelseslivet. Hvorfor kan du ikke lige så godt give mig dette løfte her, hvor alting er behageligt og tillokkende? Hvorfor skal jeg forlade alt dette og drage til et uciviliserede land?"

Kom Abram med udflugter, modstand, argumenter og oprør?

Det gjorde han så afgjort ikke!

Den inspirerede tekst fastslår ganske enkelt: "Og Abram gik". Ingen argumentation med Gud, ingen ræsonnement om at Gud tog fejl, ingen dumme spørgsmål som: "Hvorfor skal jeg tage af sted?" "Kan jeg ikke selv bestemme?" Ingen nølen for at sige: "Jamen, jeg ser sådan på det."

"Abram gik" – slet og ret ubetinget lydighed!

Gud etablerede dette menneske, hvis navn han senere ændrede til Abraham, som fader for sin nation Israel! Til Abraham og hans efterkommere blev alle Guds løfter givet, og vi må blive som Abraham -- ved Kristus blive Abrahams børn, hvis vi skal arve løftet om evigt liv i Guds Rige.

Om sin specielle kødelige nation Israel, sagde Gud: "Dette folk, jeg har dannet mig, skal synge min pris" (Esa. 43:21). Denne profeti vil snart blive opfyldt!

Dobbeltsidige løfter til Abraham

Ikke mange har indset det, men en dobbeltsidighed løber hele vejen gennem Guds plan over gennemførelsen af hans hensigt her på jorden.

Der var den første Adam, kødelig og uomvendt, og der er Kristus, den anden Adam, åndelig og guddommelig. Vi havde Den Gamle Pagt, udelukkende materiel og midlertidig, og der er den Nye Pagt, åndelig og evig. Gud gjorde mennesket dødeligt, fysisk, af jordens muld og af "menneskeriget"; men ved Kristus kan vi blive undfangede af Gud til at blive udødelige og medlemmer af Guds Rige.

På samme måde var der to faser i Guds løfter til Abraham – den ene materiel, fysisk og national, den anden åndelig og individuel. Det åndelige løfte om Messias og frelsen gennem ham er velkendt af de fleste bibelstudenter, hvor overfladiske de end måtte være. De ved at Gud gav Abraham det åndelige løfte, at Kristus skulle nedstamme fra ham – og at frelse skulle komme til os gennem Kristus. Men – og dette er utroligt, men dog sandt – næsten ingen ved, hvad denne frelse går ud på, hvad løfterne om frelse som vi kan modtage gennem Kristus gælder, eller hvordan og hvornår vi kan modtage den – hvor utroligt det end lyder. Men denne sandhed hører hjemme i en anden bog.

Det væsentlige for temaet i denne bog er den kendsgerning, at Gud også gav et ganske andet og meget overraskende nationalt og materielt løfte til Abraham. Et overset løfte.

Læg nu igen mærke til hvordan Gud først kaldte Abram og til løftets tosidige natur: 1) "Herren sagde til Abram: 'Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise dig; *så vil jeg gøre dig til et stort folk...* i dig skal alle jordens slægter velsignes" (1. Mos.12:1-3).

Bemærk tosidigheden i løftet: 1) "Jeg vil gøre dig til *et stort folk (land)*" – det nationale, materielle løfte om hans kødelige børn der skulle blive en stor nation – et løfte om *race*; 2) "... i dig skal alle jordens slægter velsignes" – dette er et åndeligt løfte om *nåde*. Dette løfte gentages i 1. Mos. 22:18. "Og i din sæd skal alle jordens folk velsignes." Denne specielle "sæd" henviser til Kristus, hvilket klart bekræftes i Galaterbrevet 3:8, 16.

Det er lige akkurat her, at de bekendende "kristne" – og deres lærere – har ladet sig forlede og er blevet blinde for Skriftens ord. De har overset dobbeltsidigheden i Guds løfte til Abraham. De har kun opfattet det messianske løfte om åndelig frelse gennem denne "sæd" – Kristus. De kristne synger en salme "*Løfterne kan ikke svigte*", der forleder dem til at tro, at de kommer i himmelen når de dør.

Dette er det centrale punkt. Det er her de bekendende "kristne" og deres lærere hopper af sandhedens spor. Det

er her de forlader sporet, der ville have ført dem til den tabte hovednøgle til profetierne. De går fejl af den kendsgerning, at Gud gav Abraham det fysiske løfte om *race* såvel som det åndelige løfte om *nåde*.

Men den klare kendsgerning at løftet om "en stor nation" henviser til *race* – ikke til "dit afkom" (Gal. 3:16) som var Jesus Kristus, Abrahams søn og Guds søn, men til et mangfoldigt afkom gennem kødelig fødsel – dette er slået fast ved Guds detaljerede gentagelse af løftet senere.

Notér dig det omhyggeligt! Læg dig det på sinde og forstå disse løfter!

"Da Abram var ni og halvfemsindstyve år gammel, åbenbarede Herren sig for ham og sagde til ham: 'Jeg er Gud den Almægtige; vandre for mit åsyn og vær ustraffelig, så vil jeg oprette min pagt mellem mig og dig og give dig et overvættets stort afkom ... thi jeg gør dig fader til en mængde folk" (1. Mos. 17:1-5).

Læg mærke til at løftet nu er betinget af Abrahams lydighed og ustraffelige liv, og at det "store folk" nu bliver til en mængde folk – mere end én nation. Dette kan ikke henvise til "dit afkom", Kristus. Det følgende vers beviser det.

Jeg vil gøre dig overvættets frugtbar og lade dig blive til folk, og konger (flere end én) skal nedstamme fra dig (vers 6). Læg mærke til at disse folk og konger skal *nedstamme* fra Abraham – fysisk afkom – mange ætlinge og ikke alene én efterkommer, ved hvem spredte individer kan blive Abrahams børn i en åndelig undfangelse gennem Kristus (Gal. 3:29). De spredte, individuelle kristne udgør ikke *nationer*. Sand nok omtales menigheden som "et kongeligt præsteskab et helligt folk" (1. Pet. 2:9), men Kristi Kirke er ikke opdelt i "mange folk". Her tales om *race*, ikke om *nåde*.

"Jeg opretter min pagt mellem dig og dit afkom efter dig fra slægt til slægt ... (1. Mos. 17:7). "Afkom" er flertal -- "fra slægt til slægt". "og jeg giver dig og dit afkom efter dig din udlændigheds land, hele Kanaans land (Palestina), til evigt eje, og jeg vil være *deres* Gud" (vers 8).

Læg mærke til at landet – fysisk ejendom – er lovet til

GILBRALTAR, den strategiske "port" vestfra til Middelhavet, stod i tre århundrede som symbol på Englands vidtstrakte magt. I dag er det en af imperiets få resterende besiddelser.

flertalsformen "Eder", den bruges igen i vers 10: "pagten mellem mig og Eder".

Men undersøg nu omhyggeligt dette!

Store nationers fremtid hviler på løfterne som den evige Skaber gav Abraham. Det eneste håb om liv efter døden for alle – uanset race, farve eller tro – afhænger af den åndelige del af disse løfter til Abraham – løftet om nåde gennem den ene "sæd" – Kristus Messias!

Hvor meget land – Hvor store nationer?

Dette er ikke tilfældige, betydningsløse løfter. De er fundamentale – de er grundlaget for oprettelsen af de mægtigste stormagter og basis for enhver personlig åndelig frelse, og håbet om evigt liv for menneskene. Det er forbløffende løfter. Vor Gud og Skaber har baseret menneskehedens fremtid på dem.

Jesus Kristus kom "for at stadfæste forjættelserne til fædrene" (Rom. 15:8) – Abraham, Isak og Jakob.

En uomvendt, fjendtlig kyniker der er imod Gud og hans løfter, hensigter og veje, slænger disse løfter til side og siger flabet: "Jaså – men hvad slags nationer"? De kan vel ikke være i stil med det tyvende århundredes nationer? Nationer med 100 millioner eller flere indbyggere? Du gør dig selv til grin! De mænd der skrev Biblen havde ingen ide om nationernes størrelse i det tyvende århundrede. De tænkte på små nationer som de kendte dengang – på størrelse med vore byer og kommuner i dag!"

"Hvor meget land rummede da disse løfter? Antager du Gud for at have lovet Kanaans land som arvelod, som nævnt i vers 8 i 1. Mos. 17? Eller var det, "landet, du hviler på", da han gentog løftet til Jakob i 1. Mos. 28:13. Hvor meget var det? Vel, ca. 2 fod bred og 6 fod lang!"

En kynisk modstander argumenterer faktisk på denne måde!

Lad os nu svare den hånende kyniker og hans lukkede sind! Lad os nu omhyggeligt kontrollere og se, nøjagtigt hvad der blev lovet i den fase af løfterne, der drejede sig om race – de fysiske, materielle, nationale løfter. Den åndelige fase vil jeg forklare i andre hæfter og artikler.

Hvor meget land blev lovet?

En kynikers argument

Men hør nu først resten af den kritiske kynikers udtalelser: "Dette løfte," fortsætter han, " 'om mange nationer' blev skrevet på hebræisk, og det hebræiske ord for nation er *goj*, og i flertal *gojim*. Det betyder bare nogle "folk" – det kunne betyde en lille håndfuld af Abrahams børn og børnebørn."

Jeg nævner dette fordi en selvbestaltet "lærd" engang kom med denne latterlige påstand og insisterede på, at han primært, på grundlag af disse argumenter, havde kuld kastet hele denne vigtige sandhed. Hvis læseren ønsker at kontrollere det hebræiske ord, vil han finde at det betyder "nation" – eller i flertal "nationer" eller "(flere) folk" uden hensyn til befolkningens størrelse. Det er ordet, der oftest er anvendt – faktisk hundreder af gange i Det Gamle

Testamente – til beskrivelse af verdens forskellige nationer, inklusiv de allerstørste. I profetien i Joel 3, vers 7 siger Gud, at han vil "samle alle hedningefolk (nationerne)" Her tales om en tid, der stadig i vort tyvende århundrede er fremtid – og det hebræiske ord gojim er brugt. Her inkluderer ordet gojim nationer som Rusland, Tyskland, Italien, Kina, Indien – alle ganske store nationer.

Men Gud lovede Abrahams bogstavelige efterkommere, mennesker af kød og blod, at de skulle blive "et stort folk" (1. Mos. 12:2), at han ville "give dig et overvættets stort afkom" (1. Mos. 17:2), at "du skal blive fader til en mængde folk" (vers 4) og at "jeg vil gøre dig overvættets frugtbar og lader dig blive til folk (nationer)" vers 6. Efterhånden som vi fortsætter med andre løfter og profetier, vil vi se, at Biblen beskriver disse nationer som mægtige og store.

Og hvor meget land? I 1. Mos. 17:8 lover Gud dem "hele Kanaans land", men i andre skriftsteder lover han meget mere. I 1. Mos. 15:18: "På denne dag sluttede Herren pagt med Abraham, idet han sagde: 'Dit afkom giver jeg dette land fra Ægyptens bæk til den store flod, Eufkrat.'" Eufkrat ligger et godt stykke mod øst, i det gamle land Babylon som i dag er Irak – og meget langt øst for Palestina.

Men alle kritikerens indvendinger bliver modbevist og latterliggjort, med verset der kommer lige efter det han citerede, da han sagde, at det som var blevet lovet, var de 2 x 6 fod, som Jakob lå på. Han kunne have fortsat med at læse det næste vers: "dit afkom skal blive som jordens støv, og du skal brede dig mod vest og øst, mod nord og syd (1. Mos. 18:14).

Dette er størrelsen på de "mange folk (nationer)", de sammenlignes med jordens antal støvkorn. Andre steder sammenligner Gud befolkningerne i disse lovede nationer med sandet på havets bred og med stjernerne – utallige.

Efterhånden som vi kommer frem, vil den virkelige storhed i disse løfter blive ganske klar.

Ikke indfriet til jøderne

Igen læg omhyggeligt mærke til, -- at jøderne aldrig har udgjort mere end *én nation*. De er ikke, og har aldrig været mange nationer.

Så her er en overraskende profeti, et højtideligt løfte fra Gud den Almægtige, som ikke er blevet opfyldt hverken i Kristus, de kristne eller jøderne. Vi må søge efter et antal nationer adskilt fra både Kirken og jøderne. Så forbløffende det end kan lyde, må vi gøre det eller afvise Guds løfte!

Gud satte Abraham på prøve, og Abraham, takket være sin tro, adlød – i den grad at han var villig til at ofre sin eneste søn om nødvendigt. Fra dette punkt var pagten ikke længere betinget. Derfra blev den *ubetinget!*

”Jeg sværger ved mig selv, lyder det fra Herren: Fordi du har gjort dette og ikke sparet din søn, den eneste, for mig, så vil jeg velsigne dig og gøre dit afkom talrigt som himmelens stjerner og sandet ved havets bred; og dit afkom skal tage dine fjenders porte i besiddelse (det drejer sig om materielle, nationale løfter til hans afkom, hans race); og i din sæd (Kristus) skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mig” (1. Mos. 22:16-18).

Løftet er ubetinget. Gud har svoret, at det vil blive opfyldt. Gud lover ikke dette *på betingelse af* at Abraham eller hans afkom gør visse ting. Han lover Abraham det, fordi han allerede har udført sin del af aftalen. Hvis disse løfter kunne brydes eller ophæves, da er ingen af Biblens løfter til at stole på!

Disse løfter kan ikke brydes eller ophæves. Ikke hvis det er sandt at: ”Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå.” Så, nu må Gud opfylde sin del uden at svigte.

Nu er en ny detalje føjet til løfterne – nationerne som nedstammer fra Abraham skal ”tage sine fjenders porte i besiddelse”. En port er en smal passage til at gå ud eller ind ad. En ”port” i global forstand ville være passager som Panamakanalen, Suezkanalen eller strædet ved Gibraltar. Dette løfte er gentaget i 1. Mos. 24:60 til Abrahams svigerdatter: ”Måtte du vor søster, blive til ti tusind tusinder, og måtte dit afkom indtage dine fjenders porte.”

opfyldt af jøderne, og det kan heller ikke opfyldes i den kommende verden, efter at Jesus Kristus er kommet for at regere nationerne og etablerer verdensfred. Dette løfte kunne kun blive opfyldt i den nuværende verden. Ellers må vi benægte at Biblen er Guds åbenbarede ord. Vi må se efter et folk, der udgør mere end én nation – og dog er ét folk. Abrahams børn der – nu eller i den tidligere historie -- ejer verdens stræder, ellers vi må fornægte Guds Ord. Det er en test på Biblen, om den er inspireret af Gud og Guds magt til at regere denne verden!

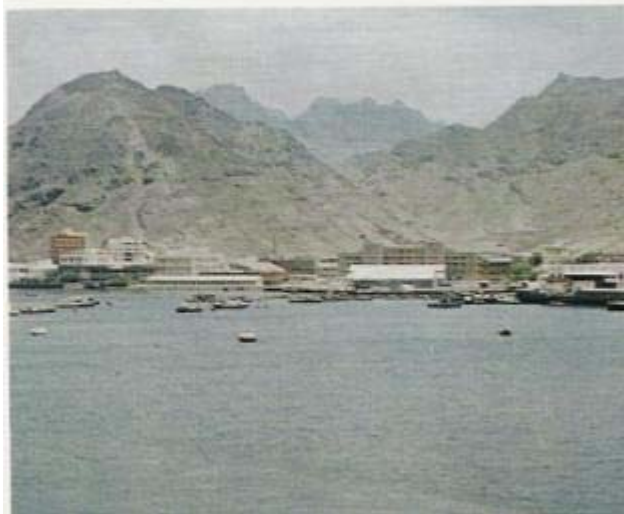
Én nation og et fællesskab af nationer

Disse fantastiske løfter blev lovet på ny til Isak og Jakob. Ismael og Abrahams andre sønner blev udelukket fra denne førstefødselsret. Esau, Isaks søn og Jakobs tvillingebroder solgte den og blev dermed udelukket. Løftet som det blev bekræftet til Isak, er gengivet i 1. Mos. 26:3-5: "... så vil jeg være med dig og velsigne dig; thi dig og dit afkom vil jeg give alle disse lande og stadfæste den ed, jeg tilsvor din fader Abraham, og jeg vil gøre dit afkom *talrigt* som himmelens stjerner og give dit afkom alle disse lande..." Bemærk! To gange lover Gud "alle disse lande". Dette er mange millioner gange større end det 2x 6 fods jordstykke vor "intellektuelle" kyniker hævder. Isaks efterkommere skulle også blive "*talrige* som stjernerne på himmelen". Det er tusindvis gange større end et lille "bysamfund".

Det gentages igen for Jakob i 1. Mos. 27:28-29, hvor *materiel* velsignelse vedrørende ekstra rigdom fra markens grøde bliver tilføjet, og at andre folk, hedenske nationer, skal regeres af Israels nationer der er indehavere af førstefødselsretten. "Gud give dig af himmelens væde og jordens fedme, korn og most i overflod. Måtte folkeslagene tjene dig og folkefærd bøje sig til jorden for dig! Bliv hersker over dine brødre, og din moders sønner bøje sig til jorden for dig! Forbandet, hvo dig forbander; velsignet, hvo dig velsigner!" Og vi

24

DISSE TO STRÆDER kontrollerer den lange søvej fra det vestlige Middelhav gennem Suezkanalen til sydøst udgangen af Det Røde Hav, Suez og Aden. England kontrollerer nu kun Gibraltar

25

finder løfterne igen i 1. Mos. 28:13-14 hvor der er en ny tilføjelse -- at disse Israels nationer til sidst skal sprede sig jorden rundt: "Og Herren stod foran ham og sagde: "Jeg er Herren, din fader Abrahams og Isaks Gud! Det land du hviler på, giver jeg dig og dit afkom; dit afkom skal blive som jordens støv, og du skal brede dig mod vest og øst, mod nord og syd ..."

Det originale hebræiske ord for "brede" betyder "bryde frem". Dette løfte sætter ingen grænser for, hvor langt øst, vest, nord eller syd Jakobs afkom skulle brede sig. Det antyder altså, at de ville brede sig

jorden rundt. Det bekræftes i Romerbrevet 4:13 "For forjættelsen, at han (Abraham) skulle arve verden..."

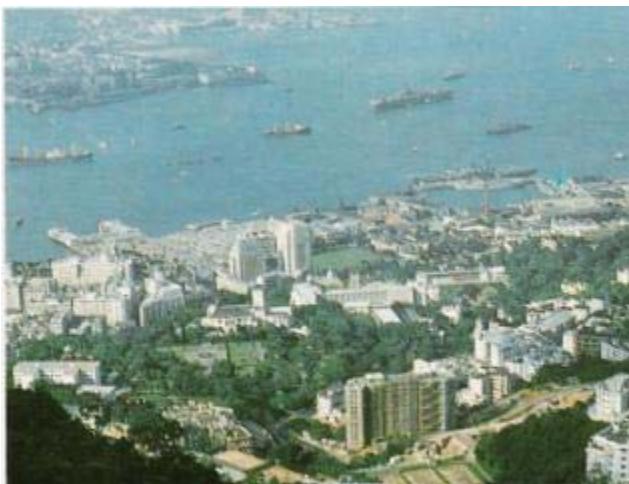
Men det er ikke et løfte om at Abrahams efterkommere skulle arve, eje, og besidde hele jorden uden at overlade noget til hedningerne – dvs. før den nye jord -- men snarere, at de efter mange århundreder skulle brede sig og overtage visse områder på forskellige steder på jorden. Men den nye jord – efter tusindårsriget – vil blive beboet af dem der gennem Kristus vil blive Abrahams børn (Rom. 4:13).

Der er en fase i denne profeti, der hidtil er blevet overset og ikke forstået. De israelske førstefødselsrets nationer har virkelig bredt sig og besidder mange lande og områder forskellige steder på jorden. Dette skete efter at de i 721-718 f. Kr. som fanger blev drevet ud af deres lande, Samaria og Palæstina, som de havde fået overdraget. Det næste vers i 1. Mos. 28 fuldender denne del af profetien. "Og se," fortsætter Gud, "jeg vil være med dig og vogte dig, hvorhen du end går, (Gud taler her ikke om Jakob personlig, men om hans efterkommere som blev spredt i alle retninger) og føre dig tilbage til dette land; thi jeg vil ikke forlade dig, men opfylde alt, hvad jeg har lovet dig" (1. Mos 28:15).

Disse upåagtede men betydningsfulde profeti

26

HONG KONG er nøglen til handel med området. Khyber Passet, som nu ligger i Pakistan, kontrollerer indgangen til subkontinentet Indien. Begge var under britisk kontrol

27

vil blive opfyldt ved Kristi genkomst. Det er forklaret nærmere i Jeremias 23:7-8 og 50:4-6, 19-20 og i andre profetier.

Løftet gentages til Jakob

Senere viste Gud sig for Jakob, hvis navn blev forandret til *Israel*, og definerede størrelsesordenen på disse "mange folk": "Derpå sagde Gud til ham: 'Jeg er Gud den Almægtige! Bliv frugtbar og mangfoldig! Et folk, ja folk i hobetal skal nedstamme fra dig, og konger skal udgå af din lænd" (1. Mos. 35:11). Andre engelske oversættelser udtrykker det "en nation, og en gruppe af nationer." Så de "mange folk" skal til sidst tage form som nation – en stor, rig og mægtig nation – samt et *fællesskab af nationer*.

Læg omhyggelig mærke til dette afgørende faktum! Det er fundamentalt, hvis man skal forstå den allervigtigste nøgle til alle profetier – den eneste nøgle der giver adgang til at forstå den egentlige mening med vor tids uovertrufne verdensbegivenheder. Dette løfte er aldrig blevet opfyldt i jøderne. Det kan ikke bortforklares med en "åndelig bortforklaring", om at det kun kan arves ved Kristus. Det kan ikke være kirken det drejer sig om, for Biblen anerkender kun én sand Kirke, og den er ikke en nation eller en gruppe af nationer, men en menighed af kaldte *enkeltindivider spredt over alle nationer*. Men for at Guds Hellige Ord kan stå til troende, *skal* dette forbløffende løfte opfyldes!

Selve Biblens skæbne, som Guds åbenbarede Ord – beviset på at Gud eksisterer – afhænger af dette skæbnesvangre spørgsmål. Det jødiske folk fik aldrig disse løfter opfyldt. Løfterne gælder ikke Kirken. Verden med dens store kirkeledere kender ikke til nogen opfyldelse. Har Gud svigtet? Eller har han opfyldt alle løfterne, uden at verden er klar over det? Det sande svar er en forbløffende åbenbaring om Biblens sanddruelighed, om profeti og historien som ingen kender!

28

De Forenede Stater Og Storbritannien I Profetierne

Kapitel 4

FØRSTEFØDSELSRETTE OG SCEPTERET ADSKILLES

Vi kommer nu til en højst vigtig adskillelse som kun få mennesker har kendskab til. Utroligt, at så få har noteret sig, at løfterne til Abraham var tosidige. Men Biblen skelner klart imellem disse to sider af løfterne.

De åndelige løfter om "sæden", Kristus og frelsen ved ham, kalder Biblen *scepteret*. Men de materielle og nationale løfter der drejer sig om mange nationer, national rigdom, velstand, magt og besiddelse af det hellige land, kalder Biblen *førstefødselsretten*.

Race, ikke nåde

Lad os forstå udtrykkenes betydning:

"Førstefødselsret": Er den ret som den ældste, søn især, havde efter loven eller særskilt bestemmelse til udelt at overtage et retsgode" – *Gyldendals store Leksikon*. "Enhver rettighed opnået ved fødsel" – Websters (amerikansk ordbog). En (første-) fødselsret er noget som er ens rettighed ved fødsel. Den har intet at gøre med nåde, som er en ufortjent tilgivelse og en frivillig gave som ikke er en rettighed. Den har med *race* at gøre, ikke med nåde. Ejendom ved førstefødselsret arves som regel fra far til ældste søn.

Scepter: En udsmykket stav anvendt på kongeværdigheden, *Lademanns Leksikon*. Løftet om kongeligt embede og magt, og tegn på kommando. Den kongelige linie kulminerer med *Kristus*, og indeholder nåde til alle.

Vi har set hvordan Gud betingelsesløst overdrog begge sider af løfterne, førstefødselsretten og nådegaven til Abraham. Og løftet om førstefødselsretten og scepteret gentog Herren den Evige Gud til Isak og Jakob. Men kendsgerningen, der bør

29

åbne dine øjne for denne nye glædelige opdagelse, er, at fra dette punkt adskilles de to sæt løfter! Scepterløftet til den kongelige linie, der vil kulminere med Kristus og nåden gennem ham, blev givet til *Juda*, Jakobs søn, der er stamfader til jøderne. Men den forbløffende sandhed er, at førstefødselsrettens løfter aldrig blev indfriet af jøderne!

Lad os gentage det, så det ikke bliver glemt! Løfterne i førstefødselsretten er aldrig blevet indfriet af jøderne!

Slå skriftstederne op, læs dem i din egen Bibel!

"Ikke viger kongespjir (sceptret) fra Juda ..." (1. Mos.49:10).

"... men førstefødselsretten blev Josefs" (1. Krøn. 5:2).

Det er selvfølgelig velkendt at scepteret gik til Juda, og blev nedarvet gennem jøderne. Kong David var af Juda stamme. Alle de efterfølgende konger i Davids dynasti var Davids efterkommere og af Juda stamme. Jesus Kristus blev født af Davids slægt og Juda stamme.

En anden upåagtet og tankevækkende sandhed er den kendsgerning, at det kun er *en del* af "Israels børn" der er jøder.

Læs denne lidet forståede kendsgerning igen!

Den fulde forklaring og beviset for dette kommer vi til i kapitel seks. Det er kun efterkommerne af de tre stammer Juda, Benjamin og Levy, der er jøder. Medens alle jøder er israelitter, er de fleste israelitter *ikke jøder*.

Vi må forstå, at løftet om førstefødselsretten ikke blev givet til jøderne! Men løftet om kongespjiret – sceptret – om *Kristus* og om nåde – blev givet til jøderne! "Thi frelsen" sagde Jesus, "udgår fra jøderne" (Johs. 4:22). "... evangeliet (Kristi evangelium), thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror, for jøde først og så for græker" (Rom 1:16). Løftet om *nåde* blev overleveret gennem *Juda!*

Men løfterne som Biblen kalder "førstefødselsretten", har ikke været forstået nogensinde. Næsten ingen har bemærket at Guds løfte til Abraham indeholdt andet end løftet om scepteret. Ikke mange kender Biblen!

Jøderne har aldrig modtaget førstefødselsretten

Endnu færre har forstået, at disse store nationale og materielle løfter aldrig er blevet indfriet af jøderne! Den forbløffende og

livsvigtig kendsgerning, der længe er overset, er at "førstefødselsretten er Josefs". Og som vi senere skal se, var hverken Josef eller hans efterkommere jøder. Selv om det lyder utroligt, er det dog sandt!

Denne viden om førstefødselsretten er omdrejningspunktet i hele sandheden, som vil vise sig at være nøglen til forståelsen af profetierne! Det er overordentligt vigtigt, at du forstår dette!

"Førstefødselsretten" som defineret ovenfor, indeholder kun den ret der følger med fødslen. Ingen kan modtage evigt liv som *en rettighed* eller som følge af en naturlig fødsel. Hvis det var vor ret, hvis den var arvet ved fødslen, da ville den ikke være af nåde. Frelsen kommer af *nåde* – Guds gave sammen med uberettiget tilgivelse – en ufortjent gunst. Vi kan kun modtage materielle besiddelser som fødselsret. Når denne ret overleveres ned gennem slægtledene til et stadig voksende antal afkom, da udvikler den sig til sidst til en *national arv*. Den angår alene materiel ejendom, magt og stilling. Den skænker ikke *åndelige* velsignelser. Det er et spørgsmål om race, ikke om nåde!

Der er en anden forskel mellem fødselsret og nåde vi også bør forstå. En førstefødselsret går, som vi allerede har slået fast, fra far til ældste søn. Der er ingen betingelser modtageren skal opfylde. Sønnen gør intet for at kvalificere sig til den. Han modtager den som en rettighed uden anden grund, end at han tilfældigvis er født som sin fars søn. Han har ret til den uden at have fortjent eller kvalificeret sig til værdigheden. Han kan imidlertid *gøre sig uværdig* til at beholde – ja, endog til at modtage den.

Men det evige livs gave, modtaget af nåde, har faktisk også kvalificeringsbetingelser! Det er ikke din – eller min -- ret at modtage evigt liv – til faktisk at blive født som Guds børn – til bogstavelig talt at blive medlemmer af Guds *familie*! Tænk hvilke tilstande det kunne medføre, hvis der ikke var betingelser! En oprørsk, trodsig, kriminel fjendtlighed eller en ateist som hader Gud, kunne knytte næven mod Gud og sige: "Jeg hader dig. Jeg trodser dig! Jeg nægter at adlyde dig! Men jeg forlanger din gave, det evige liv! Det er min ret. Jeg vil være Guds søn, så jeg kan modtage og bruge hele denne uendelige *magt*, jeg vil komme i besiddelse af som din søn, til at modarbejde dig! Jeg vil skabe splid i din familie Jeg vil skabe friktion, fjendtlighed, had og ulyksalighed

iblandt dine børn! Jeg forlanger denne magt som en gave fra dig, det er min rettighed, så jeg kan misbruge den – bruge den i det *ondes* tjeneste!”

Nåde kræver betingelser

De fleste der bekender sig til ”kristendommen” – og mange andre ideologier indenfor det vi traditionelt opfatter som ”kristendom” – siger, at der ikke er betingelser, intet vi skal gøre for at modtage Guds herlige nådegave. De afviser, at Gud forlanger lydighed mod sin lov! De fordrejer sandheden og siger, at det ville være at *fortjene* frelsen som en løn! De *forlanger* den faktisk af Gud, imens de stadig gør oprør imod hans love og nægter at overholde dem!

”Den der ikke kan se, at en større hensigt og plan er under udarbejdelse hernede, er i sandhed blind på sjælen.”

Winston Churchill

Forestil dig hvad det ville føre til! Forstå dette! Evigt liv er i sandhed Guds frie gave. Du kan ikke gøre dig fortjent til den! Og den er ikke din ret! Du kan ikke forlange den af Gud som en rettighed, samtidig med at du trodser Gud, gør oprør mod hans styre og nægter at lade ham styre dit liv ud fra hans veje!

Derfor har Gud sat *betingelser*! Opfyldelsen af disse betingelser gør dig ikke fortjent til noget som helst! Men Gud *giver* sin Hellige Ånd til dem

der adlyder ham (Apo. Ger. 5:32). Modtageren betaler ikke for den – men

32

skriftstedet taler om den Hellige Ånd som Gud giver "til dem der *adlyder ham*". Den er fortsat en gave!

En rig mand kunne have syv mænd stående foran sig og sige: "Jeg vil give en fri gave på 6000 kr. til den eller de af jer, eller til jer alle, som træder frem for at modtage dem." Dette at de træder frem, betyder ikke at de har fortjent beløbet. Det er alene betingelsen for at modtage gaven.

Ordet "nåde" betyder ufortjent, uforskyldt tilgivelse! Gud *tilgiver* dem som *angrer*! At "angre" vil sige at *vende sig bort fra* oprør, fjendskab og ulydighed. "Anger" vil sige at omvende sig til at adlyde Guds lov. Det faktum at Gud ikke vælger at give denne herlige gave – udødelighedens gave som indbefatter guddommelig magt – til dem der ville misbruge den til skade og ondskab, det faktum at han vælger kun at give den til dem der vil bruge den på rette vis – betyder ikke, at gaven opnås ved gerninger i stedet for af nåde. Hvis der ikke havde været betingelser, da kunne alle have krævet den – og den ville være blevet modtaget som en fødselsrettighed og ikke som en nådegave!

Selve nådens kendsgerning gør det nødvendigt at Gud sætter betingelser. Men det er fortsat en ufortjent *gave*! Ulydighed berettiger ikke til noget som helst – den skylder vi simpelthen Gud. En fødselsret kræver ingen kvalifikationer. Det er en ret fra fødslen af.

Hvad indeholdt førstefødselsretten

Hvilken materiel arv indeholdt førstefødselsretten? Det er der ikke mange der har forstået. Og dog overdrog den den kosteligste, mest værdifulde materielle arv, der nogensinde er overført fra far til søn – den største rigdom og magt nogensinde samlet af mennesker eller nationer! Størrelsesordenen er aldeles overvældende!

Den indeholder første fase af Guds fantastiske løfter til Abraham. Denne arv, denne gave, der uden reservationer er garanteret af den Almægtiges autoritet, udgør utallige folkemængder, ubeskrivelige rigdomme og materielle resurser, national storhed og verdensmagt.

Gud havde ikke alene lovet, at en verdensdominerende nation og en samling af nationer, en sammenslutning af nationer hvis befolkning stammer fra Abraham, ville blive mangfoldige som sandet på havets strande – talrige som stjernerne på himmelen. Ikke alene havde han lovet at de skulle besidde deres fjenders porte,

33

STORE FÅREFLOKKE var en af velsignelserne lovet til Abrahams efterkommere

noget som i sig selv angiver verdensdominans og magt, men førstefødselsretten inkluderede også vidtstrakte rigdomme og ubegrænsede nationale resurser. Dette blev gjort klart i velsignelserne til Jakob, som vi skal se.

Førstefødselsretten nægtet Ismael

Bortset fra tre guddommelige indgreb, gik arven i førstefødselsretten automatisk til den ældste søn i hvert slægtled.

Gud valgte Isak til at arve både scepteret og førstefødselsretten. Abraham havde andre sønner. Ismael var den ældste, men Gud valgte Isak, og Abraham gav Isak alt, hvad han ejede" (1. Mos.25:5). Isak var imidlertid Abrahams første legale søn. Ismael var søn af Hagar, Saras egyptiske trælkvinde.

Abraham elskede Ismael og ønskede, at han skulle have førstefødselsretten. "Abraham sagde derfor til Gud: 'Måtte dog Ismael leve for dit åsyn!' (1. Mos 17:18).

Sara hans hustru var barnløs. "Men Gud sagde: 'Nej, din ægtehustru Sara skal føde dig en søn, som du skal kalde Isak; med ham vil jeg oprette min pagt, og det skal være en evig pagt, der skal gælde hans afkom efter ham! Men hvad Ismael angår ... vil jeg gøre ham frugtbar og give ham et overvættets talrigt afkom ... jeg vil gøre ham til et stort folk. Men min pagt opretter jeg med Isak ... (vers 19-21).

34

EN VELSIGNELSE: Gylden hvede – millioner af hektarer – blev lovet nationerne med førstefødselsretten.

Angående den fremtidige nation som skulle nedstamme fra Ismael, havde Guds engel sagt til Hagar: "Og han skal blive et menneske, hans hånd skal være imod hver, og hver hånd imod ham, og han skal bo østen for alle sine brødre" (1. Mos. 16:12, 1907 oversættelse).

Her er oplyst to holdepunkter: 1) Ismaels efterkommere skulle blive en stor nation, men førstefødselsrettens nationer skulle blive større, og 2) de skulle bo øst for deres brødre – det vil sige øst for Isaks efterkommere. Ismaels børn er blevet til araberne i dag. Nationen og samlingen af nationer som har førstefødselsretten, må derfor være større, rigere og mægtigere, og må geografisk befinde sig vest for de arabiske stater.

Abraham var den menneskelige type på Gud Fader, og Isak på Kristus. Der er mange paralleller. Pladsen tillader ikke, at vi beskæftiger os med dette her, men kun at vi noterer os, at hvis vi tilhører Kristus, da er vi Abrahams børn (Gal. 3:29), og Abraham er "de troendes far" (se Gal. 3:7); at Abraham blev kaldet til frivilligt at ofre sin eneste (legale) søn (1. Mos. 22:2), ligesom Gud ofrede sin enbårne søn Jesus Kristus for denne verdens synder; at Isaks hustru Rebekka er en type på

Kirken, og at hun skulle blive forelsket i ham og ægte ham, før hun så ham med sine egne øjne; og at Isak blev født ved et *løfte* og et Guds mirakel, på samme måde som Jesus blev født ved et mirakel af jomfru Marie.

35

Isak fik tvilling sønnerne, Esau og Jakob. Esau var den førstefødte og derfor den legale arving til førstefødselsretten. Men Esau undervurderede den og solgte den til Jakob.

Esau sælger sin førstefødselsret

Det var Guds beslutning før tvillingerne blev født, at Jakob skulle arve løfterne. Men i stedet for at vente på Gud Herren greb Jakob, under sin moders indflydelse, til bedrag og tog retten fra Esau.

Angående Esau og Jakob havde Den Evige sagt til Rebekka, at de var starten på to nationer – "To folkeslag er i dit liv... Det ene skal kue det andet, den ældste tjene den yngste" (1. Mos. 25:23).

Deres efterkommere skulle altså blive to forskellige nationer. Historien om hvordan Jakob før tiden og ved svindel opnåede førstefødselsretten fortsætter i 1. Mose.25:27-34:

"Drengene voksede til, og Esau blev en dygtig jæger, der færdedes i ødemarken, men Jakob blev en fredsommelig mand, en mand, som boede i telt. Isak hold mest af Esau, thi han spiste gerne vildt; men Rebekka holdt mest af Jakob. Jakob havde en gang kogt en ret mad, da Esau udmattet kom hjem fra marken. Da sagde Esau til Jakob: 'Lad mig få noget af det røde, det røde der, thi jeg er ved at dø af sult!' Derfor kaldte de ham Edom.

"Edom" betyder faktisk "rød suppe". Det er også en "nøgle" til at forstå Biblen. Fæst den kendsgerning i hukommelsen at "Edom" henviser til Esau. Mange profetier for nutiden og fremtiden benytter navnet Edom. De kan ikke forstås, med mindre man er klar over, at de henviser til Esaus efterkommere, iblandt dem tyrkerne.

"Men Jakob sagde: 'Du må først sælge mig din førstefødselsret! 'Esau svarede: 'Jeg er jo lige ved at omkomme; hvad bryder jeg mig om min førstefødselsret!' Men Jakob sagde: 'Du må først sværge mig den til!'

Da svor Esau på det og solgte sin førstefødselsret til Jakob. Så gav Jakob Esau brød og kogte linser, og da han havde spist og drukket, stod han op og gik sin vej. Således lod Esau hånt om sin førstefødselsret". Senere tog Jakob også

36

velsignelsen fra Esau med list. Historien om dette findes i 1. Mosebog 27.

Jakobs bedrag

Da Isak var blevet gammel blev hans syn sløret af alderdom, og da enden på hans liv nærmede sig, kaldte han Esau til sig og bad ham gå ud og jage noget vildt, tilberede det og bringe det til ham. Så ville han velsigne ham og bekræfte førstefødselsretten.

Men Rebekka hørte det og sendte hurtigt Jakob ud efter to gedekid. Hun tilberedte kiddene på den måde som Isak elskede. Så tog hun nogle af Esaus klæder og lod Jakob tage dem på. Nu var Esau meget lodden, mens Jakob var glat i huden. Derfor lagde Rebekka omhyggeligt skindene af de to gedekid på Jakobs hænder og arme og på den glatte del af nakken.

I denne forklædning og med måltidet tilberedt som vildt gik Jakob ind for at modtage sin fars velsignelse. "Da svarede Jakob sin fader: 'Jeg er Esau, din førstefødte" (1. Mos.27:19).

Det overraskede Isak, at han havde fundet vildtet så hurtigt, så han blev mistænksom. Jakob løj igen og forsikrede, at Gud havde bragt vildtet til ham. Isak opdagede at stemmen var Jakobs.

"Men Isak sagde til Jakob: 'Kom hen til mig min søn, så jeg kan føle på dig, om du er min søn Esau eller ej! Da trådte Jakob hen til sin fader, og efter at have følt på ham sagde Isak: 'Røsten er Jakobs, men hænderne er Esaus!' Og han kendte ham ikke, fordi hans hænder var hårede som hans broder Esaus. Så velsignede han ham" (vers 21-23).

Førstefødselsrettens indhold

Læg nu omhyggelig mærke til velsignelsens indeholdt!

"Derpå sagde hans fader Isak til ham: 'Kom hen til mig og kys mig, min søn! 'Og da han kom hen til ham og kyssede ham mærkede han duften af hans klæder. Så velsignede han ham og sagde: 'Se, duften af min søn er som duften af en mark, Herren har velsignet! Gud give dig af himmelens væde og jordens fedme, korn og most i overflod! (i Fentons oversættelse: udvidelse og ejendom): Måtte

37

folkeslag tjene dig og folkefærd bøje sig til jorden for dig! Bliv hersker over dine brødre, og din moders sønner bøje sig til jorden for dig! Forbandet, hvo dig forbander; velsignet, hvo dig velsigner" (vers 26-29).

Bemærk det! Materielle løfter, alle nationale i deres beskaffenhed! Ingen af dem har med frelse at gøre. Ingen relation til livet efter døden. Ikke noget åndeligt overhovedet! National velstand – regn, overflod af korn og vin, jordens fedme, eller som det står i margenen (i KJV), jordens fede steder – tilvækst og ejendom. "Folkeslag (nationer) skal falde for dine fødder!" "Folk skal tjene dig."

Da Esau kom tilbage og opdagede hvordan Jakob havde fortrængt ham, blev han meget bitter. Han tryglede om også at få en velsignelse. Men Isak kunne ikke trække den velsignelse tilbage, som han havde givet Jakob. Så han gav Esau følgende profeti:

"Så tog hans fader Isak til orde og sagde til ham: 'Se, fjern fra jordens fedme skal din bolig være og fjern fra himlens væde ovenfra; af dit sværd skal du leve, og din broder skal du tjene; men når du samler din kraft, skal du sprænge hans åg af din hals! Men Esau pønsede på ondt mod Jakob..." (vers 39-41).

Hvad enten den hebræiske præposition *min* i det ovenfor citerede vers 39 oversættes 'uden' eller 'fra' eller 'borte fra' så er Esaus profeterede lod faktisk snarere en forbandelse end en velsignelse. I det hebræiske ord ligger faktisk den dobbelte mening, 'fra' og 'borte fra', og i *begge* betydninger er det opfyldt i Esaus efterkommere.

Profeti for Tyrkiet

Historiens sparsomme beretninger, sammen med andre beviser, viser at en del af Esaus efterkommere blev kendt som tyrkere. Derfor må vi

huske, at alle profetier der angår de sidste tider og henviser til Edom eller Esau, angår generelt den tyrkiske nation.

Isaks profeti før han døde forudsagde, at Esaus efterkommere ville nå frem til en tid da de skulle besidde landet

38

og bryde Israels åg af sin hals. Dette er sket. Israels børn blev drevet ud af det lovede land der hørte til førstefødselsretten. Tyrkerne kom senere til magten og besatte Palestina i 400 år indtil England overtog det i 1917. Esaus efterkommere har altid haft lyst til dette land, der er det centrale punkt i førstefødselsrettens løfte! Og tyrkerne har i sandhed levet ved sværdet!

Det vi skal lære af denne lektie

Men lad os vende tilbage til vor historie. Før Jakob blev født havde Gud talt til hans mor og åbenbaret for hende, at Jakob skulle have førstefødselsretten. Men i stedet for at vente på at den Evige skulle ordne det på sin måde, planlagde hun sammen med Jakob at klare det med løgn og bedrag.

Her er en lektie for os i dag. Eftersom Isak på en måde er en type eller modbillede på Kristus, så er Rebekka modbilledet på Kirken, der stadig har svagheder og uomvendte sider.

Nogle gange bliver vi for utålmodige. Vi beder Gud den Almægtige om det han har lovet i sit Ord. Derefter prøver vi at diktere Gud om nøjagtig hvordan og hvornår det skal opfyldes! Vi skal lære at "vente på Gud". Han gør altid tingene på sin egen måde, og når det passer ham. Han siger klart, at hans veje ikke er vore veje. Når vi først overlader en sag til den Almægtige, lad os da ikke alene stole på, men også udvise så stor respekt for denne Ene, at vi overlader sagen helt og holdent til ham.

Havde Jakob stølet på Gud i stedet for selvisk at overtage sagen, ville han have fået førstefødselsretten på en hæderlig måde. Som det faldt ud, fik Jakob, hvis navn betyder "fortrænger" langt større vanskeligheder med at sikre sig Guds velsignelser i denne dyrebare førstefødselsret end hans forgængere havde haft.

Men efter mange års prøvelser – og efter til sidst at have kæmpet med englen hele natten (1: mos.32:24-29) – efter at have indrømmet at hans navn var "fortrænger" – gav Gud Jakob sin velsignelse, tog det bebrejdende navn bort og gav ham det nye ubesmittede navn, Israel – som betyder "en som får overhånd", eller "overvinder med Gud".

39

Således ser vi løfterne blive overført gennem Abraham, Isak og Jakob – én mand ad gangen. Der var ingen udgrening – ingen opsplitting --af den nationale vækst i Jakobs dage. I tre generationer havde den været en "én mands nation". Men Jakob havde tolv sønner, og gennem dem tog den fremtidige *store nation* og samling af nationer sin begyndelse.

Ruben mister sin førstefødselsret

Den næste legale arving til førstefødselsretten var Ruben, Israels førstefødte med hustruen Lea. Men Ruben mistede den ligesom Esau. Og Josef, Jakobs ellefte søn med Rakel, hans anden og virkelige elskede hustrus førstefødte.

Legalt var førstefødselsretten Rubens, ikke Josef. I 1. Krønikebog 5:1-2 berettes det, hvordan den tilfaldt Josef: "Rubens, Israels førstefødtes, sønner – han var nemlig den førstefødte, men da han vanærede sin faders leje, gaves hans førstefødselsret til Israels søn Josefs sønner, dog ikke således at de i slægtsbogen opføres som førstefødte; thi da *Juda* herskede (var vældig, 1907 oversættelse) over sine brødre, og *af hans midte skulle fyrsten tages, men førstefødselsretten blev Josefs.*"

Førstefødselsretten -- det tosidige løfte til Abraham -- der omfattede de materielle og nationale løfter og scepteret omfattende de kongelige og åndelige løfter, blev således adskilt fra dette punkt.

Det er af allerstørste betydning af have dette klart, at førstefødselsretten, der omfattede det hellige land som nu hedder Palestina, forsikringen om en talrig befolkning, materiel og national velstand og herredømme over andre nationer, *blev nu givet til Josef og hans sønner.*

Læg specielt mærke til at *førstefødselsretten* ikke skulle arves af *alle* Israels stammer! Den blev heller ikke givet til jøderne! Den blev

overdraget til én del af israelitterne, *til Josefs efterkommere* – de skulle arve disse enorme nationale løfter!

De materielle løfter der tilhører *dette* liv, blev altså overdraget en helt anden stamme blandt Israels børn end scepterløftet om den kongelige linje som kulminerer med Jesus Kristus. Dette åndelige løfte tilhører Juda stamme!

De nationale løfter om en talløs æt

40

tilhørte altså en helt anden stamme end løftet om "sæden" Kristus, som sprang frem af Juda! Denne kendsgerning om tosidigheden i løfterne, som er understreget i de to foregående kapitler, bør nu stå klart for enhver læser.

Slå det fast for altid. Det er en af de vigtigste nøgler til at forstå Biblen!

Da Jakob døde, boede han og hans sønner i Egypten. Vi antager selvfølgelig at du kender historien om, hvordan Josef blev solgt af sine brødre og kom til Egypten, og hvordan han blev madforsynings- og statsminister, nr. 2 efter kongen, der var nationens faktiske hersker; om de syv fede år efterfulgt af de syv magre, da Egypten under Josefs overopsyn havde lagret korn og mad; om Josefs brødres besøg i Egypten for at købe korn og hvordan Josef motiverede dem til at bringe deres far og broderen Benjamin ned til Egypten; og til slut Josefs dramatiske afsløring af sin identitet for brødrene under glædestårer og omfavnelser.

Alt dette var profetisk! Som vi vil komme til at se, vil Josef igen igennem sine efterkommere få sin sande identitet klarlagt for sine brødre, og for verden. Denne identitet er fuldstændig skjult for verden på nuværende tidspunkt!

Førstefødselsretten til Josefs sønner

Tiden kom, da førstefødselsretten skulle overføres til næste generation. Lad os genskabe denne dramatiske scene.

Det skete i Egypten, efter at det var lykkedes for Josef at bringe sin far så vel som sine brødre dertil. Josef var, som du husker statsminister i landet.

Det blev meddelt Josef at hans far, Jakob, var syg. Han tog da sine to sønner, Manasse og Efraim, han havde med sin egyptiske hustru, og skyndte sig til den døende patriarks sengeleje.

”Da det nu meldtes Jakob, at hans søn Josef var kommet, tog Israel sig sammen og satte sig oprejst på lejet. Jakob sagde til Josef: ’Gud den Almægtige åbenbarede sig for mig i Luz i Kanaans land og velsignede mig; og han sagde til mig: Jeg vil gøre dig frugtbar og give dig et talrigt afkom og gøre dig til en mængde stammer, og jeg vil give dit afkom efter dig dette land til evig eje” (1. Mos.48:2-4).

41

Læg omhyggeligt mærke til disse løfter!

Førstefødselsretten er i færd med at blive overdraget til den næste generation. Bemærk, at der ikke nævnes noget om, at *alle* jordens familier skal blive velsignet gennem hans ”sæd” – den ene sæd. Intet om konger. I det hele taget intet om åndelige velsignelser. Disse er løfterne fra førstefødselsretten. Løfterne handler om en *talrig efterslægt* – en mængde folkeslag – og *om at eje det lovede land*. Læs videre:

”Nu skal dine to sønner, der er født dig i Ægypten før mit komme til dig her i Ægypten, være mine, Efraim og Manasse skal være mine så godt som Ruben og Simeon” (vers 5).

Således *adopterede* Jakob Josefs to sønner og gjorde dem til sine egne legale sønner. Dette blev sikkert gjort fordi de var halvblods egyptere. Israel gjorde dem til sine egne adopterede sønner, så førstefødselsretten kunne gå videre til dem. Læg også mærke til, at i det første vers af 1. Mosebog kapitel 48 nævnes Manasse først, fordi Manasse var den ældste. Men gamle Jakob nævner Efraim først. Her ser vi en overnaturlig ledelse!

Jakob sagde til Josef: "Bring dem hen til mig, at jeg kan velsigne dem! Men Israels øjne var svækkede af alderdom, så han ikke kunne se" (vers 9-10).

Husk at legalt tilkommer førstefødselsretten den førstefødte, medmindre det ændres ved guddommeligt indgreb. Arvingen til førstefødselsretten skulle, når han modtog velsignelsen der tilkom ham, have Jakobs højre hånd hvilende på sit hoved. Det var derfor "Josef tog så dem begge, Efraim i sin højre hånd til venstre for Israel og Manasse i sin venstre hånd til højre for Israel, og førte dem hen til ham" (vers 13).

Navnet Israel overdrages til Josefs sønner

Men på ny greb den Evige ind under overdragelsen af den betydningsfulde førstefødselsret! Selv om han var blind og ikke kunne se drengene foran sig, *krydsede Jakob sine hænder,* " men Israel udrakte sin højre hånd og lagde en på Efraims hoved, uagtet han var den yngste, og sin venstre hånd lagde han på Manasses hoved så at han lagde hænderne over kors; thi Manasse var

42

den førstefødte. Derpå velsignede han Josef og sagde: 'Den Gud, for hvis åsyn mine fædre Abraham og Isak vandrede, den Gud, der har vogtet mig fra min første færd og til nu, den engel, der har udløst mig fra alt ondt, velsigne drengene, så at *mit navn og mine fædres Abrahams og Isaks navn må blive nævnet ved dem,* og de må vokse i mængde i landet (vers 14-16).

Lade hvem vokse sig talrige efter løftet? Lade *hvis* efterkommere blive utalligt afkom? Det er ikke Juda, fader til jøderne – bid mærke i det – men *Efraim og Manasse!* Hvorfor har kirkelederes og bibelstuderendes øjne og forståelse været blinde for Skrifternes klare kendsgerning?

Læg mærke til at Israel ikke gav denne velsignelse til én alene, men til dem *begge* – Han sagde: "velsigne drengene". Denne velsignelse fik de i fællesskab. "Så at mit navn må blive nævnet ved dem" var en del af velsignelsen. Hans navn var *Israel*. Derfor var det efterkommerne fra disse to drenge, ikke Juda eller jøderne, der fik navnet *Israel*. Hvor klart det er, at navnet *Israel* skulle stemples uudsletteligt på *Efraim og Manasse!*

Det chokerende faktum er her bevist sort på hvidt! Og husk, disse skriftsteder behøver ingen "fortolkning", ingen "egen mening" eller "skjult symbolik" for at blive forstået. Her er den enkle, klare erklæring, at Jakobs navn som var ændret til *Israel*, skulle for fremtiden være deres – være etiketten på Efraims og Manasses folk!

Hvem udgør da, ifølge Biblen, det virkelige Israel (racemæssigt og nationalt) i dag?

Efraim og Manasse!

Efraim og Manasse modtog i fællesskab *retten* til navnet *Israel*. Det skulle blive deres efterkommeres nationale navn. Deres efterkommere har aldrig været jøderne! Slå det fast i din hukommelse!

Derfor angår mange af profetierne om "Israel" eller "Jakob" ikke jøderne eller andre lande, der i dag er efterkommere fra resten af Israels tolv stammer. Læg vel mærke til det! Det er der ikke mange præster, teologer og erklærede bibellærde som er klar over i dag. Mange *nægter* at vide det!

43

Sammen skulle disse to drenge, Efraim og Manasse, efterkommere vokse til den lovede hærske – nationen og sammenslutningen af nationer. Dette er de kollektive velsignelser som de to fik i fællesskab – og som de andre stammer ikke fik del i!

Jakob krydser hænderne

Men på dette tidspunkt lagde Josef mærke til, at Jakobs højre hånd ikke hvilede på den førstefødtes hoved. Han forsøgte at bytte om på det:

"Og Josef sagde til sin fader: 'Nej, ikke således, fader, thi denne er den førstefødte; læg din højre hånd på hans hoved! Men hans fader vægrede sig og sagde: 'Jeg ved det, min søn, jeg ved det! Også han skal blive til et folk, også han skal blive stor; men hans yngre broder skal blive større end han, hans afkom skal blive en mangfoldighed af folkeslag (eller: sammenslutning af nationer). Således velsignede han dem på den dag og sagde: "Med eder skal Israel velsigne og sige: Gud

gøre dig som Efraim og Manasse! Og han stillede Efraim foran Manassa" (1. Mos. 48:18-20). Her er løfterne ikke mere kollektive, ikke mere fælleseje. Jakob profeterede nu velsignelserne til hver enkelt individuelt.

Som vi så i forrige kapitel, skulle et talrigt afkom blive til "ét folk og en mængde folkeslag". Nu ser vi at "nationen" som skal blive virkelig stor, skal springe frem af Josefs søn, Manasses afkom. "Sammenslutningen af stater" skal vokse ud af Efraim. Læg mærke til at før løfterne blev delt, antydede denne profetiske velsignelse klart, at efterkommerne af disse to drenge skulle blive *sammen* og sammen skulle de vokse til en stor hærs-kare for derefter at blive delt, idet Manasse skulle blive en *stor nation* og Efraim en endda større *sammenslutning af nationer*.

Her er der således endnu en detalje i de fremtidige nationers karaktertræk. Vi må ikke lede efter opfyldelsen hos Judas sønner, ej heller iblandt efterkommerne af de andre tolv stammer.

Løftet om en fremtidig stor nation og en forsamling af nationer der tilsammen udgør talløse folk, er rige på national materiel velstand, og som ejer "portene" til jordens øvrige nationer,

44

angår kun disse drenge og de to stammer der udgår fra dem.

Vi bør måske tilføje, at stammerne Efraim og Manasse aldrig blev stormagter i bibelhistorisk tid. Nogle vil måske drage den slutning, at Judas efterkommere var nationen, og de ti stammer sammenslutningen af nationer. Men ingen af disse løfter blev givet til Juda. Ej heller blev de opfyldt i nogen af de andre stammer ud over Josefs dobbelte portion, de to stammer Efraim og Manasse!

Det var Efraim der skulle blive sammenslutningen, eller mængder af folk, af nationer, og Manasse der skulle blive den ene store nation. Og disse løfter er aldrig blevet opfyldt i bibelhistorisk tid. Hvis disse løfter nogensinde er blevet opfyldt, må vi lede efter opfyldelsen fra bibelhistorien sluttede og til vor tid!

Profeti for vore dage

Mens Jakob stadig havde profetiens ånd over sig, kaldte han de tolv sønner sammen for at fortælle dem, hvordan det skulle gå deres efterkommere "i de sidste dage".

Her bør profetierne kunne hjælpe med at identificere Israels stammer *i dag* – for dette er visselig de *sidste dage!* Her vil vi kun optage plads til at behandle profetierne for Juda og Josef. Josefs efterkommere var faktisk delt i to stammer, Efraim og Manasse. Og de bliver som regel nævnt ved disse to stammene i stedet for navnet "Josef". Den kendsgerning at disse to stammer her omtales som "Josef", viser klart at profetien angår Efraim og Manasse i fællesskab.

"Derpå kaldte Jakob sine sønner til sig og sagde: 'Saml Eder, så vil jeg forkynde Eder, hvad der skal hænde Eder *i de sidste dage...* *Juda* dig skal dine brødre prise, din hånd skal gribe dine fjender i nakken, din faders sønner skal bøje sig for dig. En løveunge er Juda. Fra rov stiger du op, min søn! Han ligger og strækker sig som en løve, ja, som en løvinde, hvo tør vække ham! Ikke viger kongespir fra Juda, ej herskerstav fra hans fødder, til ham, hvem den tilhører, indtil han kommer, ham skal folkene lyde" (1. Mos. 49:1, 8-10). Det hæbraiske ord Shiloh er oversat

45

til *Fredsfyrste*, der betyder at Messias er Abrahams Sæd – i ental.

Løfte til Josef

Angående Josef, stammerne Efraim og Manasse tilsammen, profeterede Israel for vore dage: "Et yppigt (KJV: frugtbart) vintræ er *Josef*, (dette skildrer førstefødselsløftet om hærskarerne efter at det er blevet opfyldt), et yppigt vintræ ved kilden, ranker slynger (også oversat: døtrene løber) sig over muren" (vers 22).

I de sidste dage skal vi med andre ord finde Josefs børn som en samling nationer hvis døtre, eller børn, skal skyde "ud over muren" – det vil sige løbe over eller krydse landets grænser – med andre ord et koloniserende folk! Og videre i profetien for Josef i disse "sidste dage": "... den Almægtige han velsigne dig med himmelens velsignelser oventil og dybets velsignelser nedentil, med brysters og moderlivs velsignelser! Din faders velsignelser overgår de ældgamle bjerges

velsignelser, de evige højes herlighed. Måtte de komme over Josefs hoved, over issen på fyrsten blandt brødre" (vers 25 – 26).

Vi skal se, at disse efterkommere af Josef der havde førstefødselsløfterne – at de skulle blive talrige, kolonisere og på den måde sprede sig "mod nord og mod syd, mod øst og vest" til de havde omringet kloden; de skulle tage deres fjenders "porte" i eje – de som aldrig vendte tilbage til Jerusalem fra Assyrien, hvortil de var blevet bortført sammen med de ti stammer i årene efter 721 f. Kr., og hvorefter de aldrig blev blandet med jøderne. Her er løfter og profetier som aldrig er blevet opfyldt for jøderne, for Kirken, for de amerikanske indianere eller for noget andet fantasifuldt modstykke til vore dages Israel. Men hvis Guds Ord er til at stole på, så er de *opfyldt* i dag!

46

De Forenede Stater Og Storbritannien I Profetierne

Kapitel 5

Pagten med David

Efter at Jakob og hans tolv sønner døde i Egypten, antages det, at deres afkom i løbet af ca. to og et kvart århundrede voksede til en befolkning på mellem to og tre millioner.

Men Israels børn blev slaver: "Imidlertid døde Josef og alle hans brødre og hele deres slægtled. Men israelitterne var frugtbare og formerede sig, og de blev mange og overmåde talrige, så landet blev fyldt af dem. Da kom der en ny konge over Ægypten, som ikke vidste noget om Josef ... Og ægypterne tvang Israelitterne til trællearbejde, og gjorde dem livet bittert med hårdt arbejde ..." (2. Mos. 1:6 -14).

Da lod Gud Moses vokse op og gjorde ham velegnet på en speciel måde til at lede Israels børn ud af slaveriet i Egypten, som de var endt i. Da de nåede Sinai bjerget på ørkenhalvøen, gjorde Gud en pagt med dem og organiserede dem som en *nation* – sin nation – blandt verdens kongeriger. Deres regering var et teokratisk styre med civile og åndelige religiøse love udfærdiget af Gud selv. Gud

47

var deres konge og han regerede dem med et system af dommere.

Gud var Israels første konge

Gud var Israels eneste Konge! Israel var både kirke og stat. I Apo. ger. 7:38 fortælles det, at israelitterne udgjorde menigheden i ørkenen. Ordet "menighed" om Israel anvendt igennem hele Det Gamle Testamente har nøjagtig samme mening som ordet "kirke" i Det Ny Testamente. Israel havde således mere end ét sæt love. Gud gav Israel en dobbeltsidig regeringsform. Menigheden eller Kirken fik ritual og love – dyre ofringer, mad- og drikkeofre, sanselige og kødelige forordninger.

Men Israel var også en civil regering; Gud etablerede civile embedsmænd og civile love – statutter og vedtægter. Den *eneste* store centrale lov kodeks, grundlaget for både kirke og civiladministration – den overordnede *åndelige lov* – var *De Ti Bud* som Gud proklamerede direkte til hele menigheden, og skrev på stentavler med sin egen finger.

I flere generationer efter at de forlod Egypten, var Gud deres Konge! (Historien om dette findes i Mosebøgerne, Joshua og Dommernes bog.) Hver stamme holdt sig for sig selv, men sammen udgjorde de én nation, omtrent på samme måde som De Forenede Stater fremstår som én nation, der består af flere individuelle stater.

Hver stamme havde sit eget landområde. Levitterne, der blev præstestammen, spredtes imellem de andre stammer uden egen arv og uden tildeling af særskilt territorium (bortset fra nogle byer). *Som erstatning for* levitterne der var spredt ud mellem alle stammerne, blev Josefs børn delt i to stammer – Efraim og Manasse, så der fortsat var tolv særskilte og adskilte stammer med hver sit eget territorium eller provins.

Alle disse år forblev førstefødselsretten og scepteret i denne ene nation – førstefødselsretten gik fra slægtled til slægtled indenfor stammerne Efraim og Manasse, og scepteret fortsatte i Juda.

Utilfredshed med Gud

Israels børn var mennesker som du og jeg. De knurrede og klagede sig ustandseligt. Deres kødelige sind

var fjendtligt imod Gud og hans love, nøjagtigt som menneskesindet er i dag (Rom. 8:7). De blev snart utilfredse med at have Gud til Konge og krævede, en mand til konge ligesom i de hedenske nationer omkring dem. Sådan er det også i dag, vi ønsker at være som de ikke-kristne omkring os, i stedet for fuldt ud at underlægge os Guds veje, som han har instrueret os i sit Ord! Menneskenaturen har ikke ændret sig.

Da Israels ældste kom til Samuel og forlangte, at en mand skulle gøres til konge over dem, var profeten Samuel misfornøjet med dem. Men Gud sagde: "Ret dig i et og alt efter, hvad folket siger, thi det er ikke dig de vrager, *men det er mig, de vrager som deres konge* ... Men ... dog skal du indtrængende advare dem og lade dem vide, hvad ret den konge skal have, som skal herske over dem" (1. Sam. 8:7-9).

Saul var deres første menneskelige konge. Han nægtede at adlyde Gud og blev til sidst forkastet. Han blev dræbt i et slag. Hans eneste overlevende søn, Isjbosjet, blev dræbt efter at have regeret i kun to år (2. Sam. 2:10). Men Isjbosjet regerede aldrig over Juda. Hans korte regeringstid over en del af Israel endte Sauls dynasti. Sådan forkastede Gud ham. Hans dynasti fortsatte ikke!

Davids dynasti for altid

David efterfulgte Saul. David sad på *Herrens trone*. Davids søn, Salomo, hans efterfølger sad også på Herrens trone. "Og Salomo satte sig på Herrens trone som konge i sin fader Davids sted" (1. Krøn. 29:23; se også 2. Krøn. 9:8).

Her vil jeg gerne understrege et andet specielt punkt. Ind til Saul havde den Evige Gud været Israels konge. Disse menneskekonger sad på den Eviges trone. Den Evige – "Herren" – er Jesus Kristus som var hos Faderen før verden var til (Johs. 17:5 og 1:1-2, 14). Jesus var både "roden" og "sæden" fra David. (*Oversætterens kommentar*: Det inspirerede græske ord for "rod" i Åbenb. 22:16 er i senere bibler oversat til "rodsrud" hvorved den sande mening mistes, nemlig at Jesus både var Davids rod – Davids og hele menneskeheds ophav -- og hans sæd, efterkommer igennem Maria.) I og med at Jesus var "roden", var tronen hans før David blev født. David bare sad på Herrens trone. For det andet: Eftersom Jesus var Davids lovlige,

kødelige søn, skal samme trone engang igen, når han kommer tilbage til jorden, blive hans retmæssige arv, hvor han fortsætter Davids dynasti.

49

Nu kommer vi til en tilsyneladende umulig kendsgerning. Den er fantastisk – men alligevel sand! Mens David var konge, gjorde Gud en betingelsesløs, evig pagt med ham, som Gud hverken kan eller vil bryde! Denne pagt er endog mere forbløffende, og mindre forstået end den betingelsesløse pagt med Abraham!

Jeg beder dig indprente dig den særegne natur og karakter i pagten, som Gud indgik med David. For den er et afgørende led i Kristi formål og mission – en vigtig nøgle til at forstå Biblen!

I 2. Samuel 23:1, 5 finder vi: "Dette er David sidste ord ... Gud ... Han gav mig *en evig pagt*, fuldgod og *vel forvaret*." Med andre ord en pagt for al evighed som *ikke kan slå fejl!*

Blad nu tilbage til 2. Samuels syvende kapitel for at få nærmere detaljer. Gud gav David dette pagtsløfte, da han var meget optaget af, at Pagtens Ark stod i et telt. David ville bygge et stort tempel i Jerusalem.

"Men samme nat kom Herrens ord til Natan således: 'Gå hen og sig til min tjener David: Så siger Herren: Skulle du bygge mig et hus at bo i? ... Når dine dage er omme og du hviler hos dine fædre, vil jeg efter dig oprejse din sæd, som udgår af dit liv, og grundfæste hans kongedømme. Han skal bygge mit navn et hus, og jeg vil grundfæste hans kongetrone evindeligt. Jeg vil være din sæd en fader, og den skal være mig en søn! Når den synder, vil jeg tugte den med menneskestok og menneskers slag, men min miskundhed vil jeg ikke tage fra den, som jeg tog den fra din forgænger. *Dit hus og dit kongedømme skal stå fast for mit åsyn til evig tid, din trone skal stå til evig tid*" (2. Sam. 7:4-5, 12-16).

Punkter der skal bemærkes

Læg specielt mærke til følgende punkter:

1) Davids trone blev indsat og grundfæstet med Davids søn Salomo.

2) Tronen – Davids trone (vers 16) – var grundfæstet

50

til evig tid i Salomo (vers 12-13). Læg mærke til at der ikke står, at når Kristus kommer, vil Gud grundfæste den i ham for evigt. Der står, at den vil blive grundfæstet i *Salomo* til evig tid.

3) Hvad ville der ske hvis Salomo eller Israels børn var ulydige? Ville det ophæve pagten? Vers 14-15 siger klart, at hvis de synder, vil Gud tugte dem *med menneskers slag*, men vil ikke bryde pagten. Tronen skal uanset hvad, fortsætte for evigt!

4) Læg særlig mærke til at Gud, i tilfælde af ulydighed, *ikke* ville tage tronen væk som han gjorde med Saul. Hvordan tog han den fra Saul? Sauls dynasti endte! Ingen af Sauls sønner sad nogensinde på tronen. Men Salomos dynasti skulle aldrig ende. Straffen for ulydighed ville være tugtelse af *menneskehænder*.

5) Eftersom Gud grundfæstede tronen med David og Salomo med fast hånd, kunne vi da, hvis Davids trone ophørte med at eksistere, om det så bare var for én generation, sige, at den var grundfæstet til *evig tid*, sådan som Gud lovede?

Her er en kendsgerning som er lige så lidt kendt som mange andre i Biblen! Gud den Almægtige gjorde en absolut bindende – hvor bindende skal vi se! – pagt med David, som betingelsesløst garanterede at fra dette punkt, ville der aldrig komme en eneste generation i ubrudt dynastisk linie, uden at en efterkommer af David skulle sidde på Davids trone og regere Israels børn! Løftet var, et kontinuerligt, ubrudt dynasti – ned gennem alle generationer – for altid – der blev garanteret.

Dette er vanskeligt at tro! Men Gud lovede og gav en *ufravigelig garanti netop om dette!* Der var ingen betingelser. Intet ville kunne forhindre det. Folkets synder ville ikke ændre på det. Løftet stod der uforanderligt!

Enden på historien

Men hvor befinder tronen sig i dag?

Bibelhistorien handler om en kongerække, der alle er efterkommere af David i et kontinuerligt dynasti indtil kong Zedekias. Men i år 585 f. Kr. blev denne sidst omtalte konge på tronen, taget til fange af kong Nebudkanesars af Babylons armeer. Han fik øjnene stukket ud

51

og blev ført til Babylon hvor han døde i et fangehul!

Desuden blev alle hans sønner dræbt! Alle Judas adelsmænd der ikke allerede var i fangenskab eller slaveri i Babylon blev dræbt, så der ikke kunne være nogen tilbage til at overtage Davids trone! Kaldæerne ødelagde Jerusalem, brændte templet og kongens bygninger og tog jøderne som fanger og slaver til Babylon. Der er ingen beretning om nogen konge af Davids linje, der regerede over Juda fra den dag og til nu. Imidlertid overlevede linjen fra Jojakim til Jesus i det babylonske fangenskab – så Jesus nedstammede fra David.

Nogen vil imidlertid sige, at denne trone i dag er grundfæstet i Kristus. Men Kristus har endnu ikke overtaget den! Han fremstillede sig som en mand af høj byrd (Luk. 19:12) som drog til et land langt borte (himmelen) for at få kongemagt, og som efter at have erhvervet retten til riget, skulle *komme igen*. Jesus Kristus vil ikke sidde på Davids trone før han kommer for anden gang, noget der stadig er fremtid! Men hvad med de 600 år der gik mellem kong Zedekias og Kristi fødsel? Hvem regerede israelitterne fra David trone i løbet af disse generationer? Hvis ingen, da må vi erkende, at Gud brød sit ord, og at Skriften er blevet brudt!

Svaret er opklaringen på et mysterium, der er mere forbløffende end opdigtet fiktion! Biblen åbenbarer det skridt for skridt.

Men så vil nogen pege på udtrykket: "Dit hus og dit kongedømme skal stå fast" (2. Sam. 7:16) og drage den slutning, at Gud måske mente, at han ville etablere denne trone *når Kristus kommer igen*. Men det går heller ikke. Hvem ville Jesus overtage Davids trone fra, hvis denne var ophørt med at eksistere disse hundreder af år? Gud lovede klart og tydeligt, at han ville grundfæste tronen i Salomo: "Jeg vil grundfæste hans (Salomos) kongetrone evindeligt." Han talte ikke om at etablere den mange hundrede år senere med Kristus, når han kommer for anden gang. Den "han" der henvises til er Salomo – ikke Kristus, for

Gud sagde: "Når den (han) synder, vil jeg tugte den (ham)" (2. Sam. 7:14).

Men her kommer skriftstedet, der vil stoppe alle spekulationerne om *hvornår* denne trone blev etableret: "Hør mig, Jeroboam og hele Israel! Burde I ikke vide, at Herren, Israels Gud, har givet David og hans efterkommere kongemagten over Israel

52

til evig tid ved en saltpagt?" (2. Krøn. 13: 4-5) Saltpagt betyder urokkelig pagt. Dette viser at etableringen allerede da var *i fortid*. Gud gav virkelig kongeriget til David og hans sønner – ikke til hans Søn, Kristus, men hans sønner, flertal – kontinuerlig for altid.

Grundfæstet gennem alle slægtled

"Jeg sluttede en pagt med min udvalgte, tilsvor David, min tjener: Jeg lader din sæd (Mofatt: dit dynasti) bestå for evigt, jeg bygger *din trone fra slægt til slægt*" (Sal. 89:4-5). Læg mærke til det! Denne trone, grundfæstet for altid, blev bygget op for at vare ved gennem alle generationerne. Gud etablerede denne trone som begyndte med David og Salomo. Vi har historien om den igennem et vist antal slægtled – indtil kong Zedekias i 585 f. Kr.

Den blev etableret for alle slægtled, kontinuerlig, uden afbrud, for *altid!* Udtrykket "*fra slægt til slægt*" må så absolut også indbefatte slægtledene fra Zedekias til Kristi fødsel. Hvem sad på tronen igennem disse slægtled?

Kristus sidder ikke på denne trone nu, men på Gud den Almægtiges trone i himmelen (Åb. 3:21).

Hvad da med vor *nuværende generation*? Hvor findes den efterkommer af David i dag, som efter en ubrudt kongerække sidder på Davids trone og regerer over *Israels børn*?

Kan det undre nogen, at mænd som Thomas Paine og Robert Ingersoll mistede troen på Biblen? De så disse ubetingede løfter, men de kunne ikke se at de var blevet opfyldt. Og dog, hvis vi har tålmodighed nok, vil vi komme frem til det her i bogen.

Men vi fortsætter i Salme 89 med vers 29: "Jeg bevarer for evigt min miskundhed mod ham, min pagt skal holdes med ham troligt; jeg lader hans æt bestå for evigt, *hans trone, så længe himlen er til*".

Vurder for et øjeblik meningen med ordet "æt" i denne forbindelse. Mofatts oversættelse til moderne engelsk bruger med rette ordet "dynasti". The Revised Standard Version oversætter det, "hans (Davids) *linje*" dvs. en kontinuerlig rækkefølge af sønner, generation efter generation. Dette "afkom" er ikke den almindelige befolkning af Israels børn. Her tales om Davids afkom, hans sønner som skulle blive konger.

53

David var af Juda stamme der besad løftet om kongespiret, scepteret, men ikke førstefødselsretten. Hans "afkom" var derfor den kongelige linje. Det betyder faktisk hans *dynasti*, hans direkte opadgående *linje* af sønner.

Mens hans trone skal altså være ved op gennem alle generationerne, så længe som himlene består, lad os nu se på det næste vers: "Hvis hans sønner svigter min lov og ikke følger mine lovbud, hvis de bryder min vedtægt og ikke holder mit bud, da hjem søger jeg deres synd med ris, deres brøde med hårde slag; men min nåde tager jeg ikke fra ham, min trofasthed svigter jeg ikke; jeg bryder ikke min pagt og ændrer ej mine læbers udsagn. Ved min hellighed svor jeg én gang for alle – David svigter jeg ikke: Hans æt (dynasti) skal blive for evigt, hans trone for mig som solen, stå fast som månen for evigt, og vidnet på himlen er sanddru" (Sal. 89:31-38).

Her tales om de generationer, hvor hans børn måske kan være blevet ulydige og har forladt Guds lov. I dag er der folk der undskylder sin manglende evne til at lokalisere denne trone ved at sige, at pagten var betinget – at fordi Israels børn var ulydige mod Gud, blev pagten ophævet. Men hvad sagde den Almægtige? Hvis børnene i ulydighed bryder loven, vil de blive straffet for deres overtrædelser – og *ikke* ved at Gud bryder sin betingelsesløse pagt med David!

Nogle mennesker siger at Kristus overtog tronen. Men det gjorde han ikke. Han blev derimod korsfæstet, genopstod og steg til himlen. Han vil komme, og det ganske snart, og sætte sig på denne trone som kongernes Konge og herrernes Herre. Men hvorledes kan Jesus Kristus,

når han kommer tilbage til jorden, overtage – og sætte sig på en trone hvis den for længst er ophørt med at eksistere?

Vil Jesus komme til en trone der ikke eksisterer?

Hvis Davids trone endte med Zedekias, så eksisterer den jo ikke i dag. Og hvis den ikke eksisterer, *hvordan skal da Kristus kunne sidde på en trone der ikke eksisterer?* (Se Lukas 1:31-32.) Og da den skulle forsætte gennem alle slægtled, hvad da med de mange generationer mellem Zedekias og Jesu fødsel?

Den højst vigtige *kendsgerning* at den herliggjorte kongernes Konge kommer for at sidde på en *eksisterende trone*, er yderligere fastslået af

54

profeten Jeremias. I det 33. kapitel er der en profeti om de begivenheder der vil indtræffe på den tid, da Kristus kommer tilbage i magt og herlighed! Da Jeremias skrev denne profeti, sad profeten i fængsel i Jerusalem. Babylons hære var i færd med at tage jøderne til fange. Gud sagde til Jeremias: "Jeg vil kundgøre dig store og lønlige ting, du ikke kender... om denne bys huse og om Judas kongers huse, som nedbrødes ..." (vers 3-4).

Jeremias vidste at kongernes hus i Jerusalem var under ødelæggelse – og at Davids trone blev *fjernet* fra Jerusalem. Han skulle, som vi senere skal vise, blive manden Gud brugte til at oprykke denne trone fra Jerusalem. Gud åbenbarede nu et beroligende faktum for ham. Davids trone ville i endens tid atter blive plantet i Jerusalem. Gud forsikrede profeten på ny, at tronen kontinuerligt ville regere israelitter helt frem til da. Der ville være et uafbrudt dynasti. Messias vil komme til en eksisterende trone!

Her er profetien om det der skal ske ved Kristi genkomst i herlighed og magt, hvor han kommer for at regere: "Se, dage skal komme, lyder det fra Herren, da jeg opfylder den forjættelse, jeg udtalte om Israels og Judas hus" (vers 14). Bemærk det omhyggeligt! Dette løfte om Davids kontinuerlige dynasti er et løfte til *Israels hus* så vel som til Juda. Siden opdelingen i to nationer havde tronen ikke været forbundet med Israel – kun med Juda. Men løftet som skal blive opfyldt ved Kristi genkomst, forbinder det med Israel såvel som med Juda!

Fortsæt: " I hine dage og til hin tid lader jeg en retfærds spire (Messias) fremspire for David, og han skal øve ret og retfærd i landet" (vers 15). Her tales om Kristi regering som kongernes Konge. Jesus, en ætling af David ved fødsel og kødelig herkomst (Rom 1:3), var Davids retfærdige *spire* eller rodkud.

Fortsæt "I hine dage skal Juda frelses og Jerusalem bo trygt ... Thi så siger Herren: David skal ikke fattes en mand til at sidde på Israels hus' trone" (vers 16-17). Læg mærke til det! Der står ikke at David ikke *til syvende og sidst*, efter 2500 år uden en mand på tronen, skal fattes en. Der står, at David aldrig – på noget tidspunkt – gennem alle

55

generationer og slægtled – skal mangle en efterkommer til at sidder på hans trone!

Og regere over hvem?

Regere, ikke over jøder

Ikke over Juda! Læs det i din egen Bibel! I løbet af disse 2500 år skal David ikke fattes en mand til at sidde på huset *Israels* trone – ikke Judas!

Denne trone var, på den tid da Gud åbenbarede denne profeti til Jeremias, ved at blive rykket op fra Juda. I løbet af disse 2500 år fra dengang til Kristi genkomst, skulle den være trone over huset *Israel!*

Efter at Kristus har overtaget regeringen ved sin genkomst, fremgår det klart at Israel igen skal foretage ofringer, brændeofre og slagteofre. I Ezekiels profetier i kapitel 40 i slutningen af bogen, som dækker tiden efter Kristi genkomst, er disse ofringer nævnt. Men efter Kristi genkomst, når ofringerne genoptages, vil efterkommere af præstestammen Levi fortsat være i live. Bemærk vers 18 i Jeremias 33: "Og levitpræsterne skal aldrig fattes en mand til at stå for mit åsyn og frembære brændoffer, brænde afgrødeoffer og ofre slagtoffer".

Der står ikke, at de i alle disse år før Kristi genkomst fortsat vil have udført ofringer. Andre skriftsteder viser klart at ofringer *ikke* skulle foretages af kristne efter Kristi eget offer, og de blev ikke udført af Jøderne efter at Templet blev ødelagt i år 70 e. Kr. Men andre profetier

som allerede er citeret, viser lige så klart at Davids efterkommere skulle regere siddende på Davids trone gennem alle generationerne fra og med Salomo.

Da mange levitter uden tvivl blev boende blandt de ti stammer – skønt vi ved, at mange fortsatte blandt jøderne – og eftersom de der fulgte med de ti stammer *mistede deres identitet* sammen med dem, er det højest sandsynligt, at mange, måske endda de fleste af Kristi sande præster, der er blevet kaldet igennem århundrederne, har været af Levi stamme.

Læg mærke til *hvor bindende* Guds pagt med David er: "Så siger Herren: Hvis min pagt med dagen og natten brydes, så det ikke

56

bliver dag og nat, når tid er inde, da skal også min pagt med min tjener David brydes, så han ikke har nogen søn til at sidde som konge på sin trone ... " (vers 20-21).

Hvad folk siger

Fortsæt: "Har du ikke lagt mærke til, hvorledes dette folk siger: 'De to slægter, Herren udvalgte, har han forkastet!' Og de smæder mit folk, fordi det i deres øjne ikke mer er et folk" (vers 24).

Dette er netop det *folk* stadig siger, det der er profeteret! De siger at jøderne blev spredt blandt mange, for ikke at sige i alle lande – spredte *individer* – ikke mere en nation med egen regering! Og de ti stammer har man antaget "var forsvundet", og at de ikke mere eksisterede, eller at de bare var blevet en del af de spredte jødiske individer! Ja, det har jøderne selv sagt – og det har verden sagt! Men hvad siger Gud?

Fortsæt med næste vers "Så siger Herren (vers 25): Hvis jeg ikke har fastsat min pagt med dag og nat, givet love for himmel og jord, så vil jeg også forkaste Jakobs afkom og min tjener David og ikke af hans afkom (dynasti) tage herskere over Abrahams, Isaks og Jakobs afkom; thi jeg vender deres skæbne og forbarmer mig over dem" (vers 25-26).

Prøven der beviser at Biblen taler sandt

Det er stærke ord! Med mindre du kan stoppe denne gamle jord i at dreje sig om sin akse – med mindre du kan fjerne sol, måne og stjerne fra himmelen, siger den Almægtige, kan du heller ikke hindre ham i at holde sin pagt, om bestandig at holde en arving der nedstammer fra David på tronen i et *evigt, uafbrudt* dynasti fra Davids og Salomos tid kontinuerligt gennem alle slægtled!

Han behøver ikke nødvendigvis regere over hele Israels hus, eller over jøderne – men i det mindste over en del af dem, og nok til at de udgør en nation.

Dette *kan ikke* betyde, at der ikke ville være en vedvarende trone eller at det kun gjaldt den ene "sæd" – Kristus – som til slut kommer for at regere. Læg mærke til

57

at der entydigt står: "... og ikke af hans afkom tage *herskere* (flertal) ... Der tales om mange efterfølgende herskere – ikke om én Hersker som kommer for at overtage en trone som var ophørt 2500 år tidligere!

Pagtløftet til David er klart og entydigt. Enten har hans dynasti eksisteret hele tiden til i dag og regeret over Israels hus (ikke over jøderne), eller Guds Ord har fejlet!

Husk igen *scepterløftet* som inkluderer kongerækken gennem historien til den kulminerer med Kristus når han kommer igen: "*Ikke viger kongespir (scepter) fra Juda, ej herskerstav (lovgiver) fra hans fødder, til han (Fredsfyrsten), hvem den tilhører, kommer, ham skal folkene lyde*" 1. Mos. 49:10).

Har scepteret forladt Juda? Er tronen ophørt? Eller eksisterer dem som Gud så forpligtende har lovet at den ville, så Kristus, når ham kommer, kan overtage og sidde på en trone som altid har fungeret og stadig fungerer i dag.

Biblens ufejlbarlighed står på spil! Guds Ord står på spil!

58

Kapitel 6

ISRAELS BØRN BLIVER TIL TO NATIONER

Israels hus er ikke jødisk! Folket der udgør det er ikke jøder, og har aldrig været det! Denne kendsgerning skal vi nu konstatere entydigt og hæve over al tvivl.

Efter Davids død fulgte hans søn Salomo ham på tronen. Salomo lagde ekstraordinære skatter på folket og regerede fra en fantastisk pragtudfoldelse, sikkert uden sidestykke i verdenshistorien.

Han giftede sig også med hedenske kvinder fra andre nationer. På grund af dem brændte han røgelse og ofrede til Molok og andre afguder. "Derfor sagde Herren til Salomo: 'Fordi det står således til med dig, og fordi du ikke har holdt min pagt og mine anordninger, som jeg pålagde dig, vil jeg visselig rive dit rige fra dig og give din træl det. Dog vil jeg ikke gøre det i din levetid for din fader Davids skyld; men jeg vil rive det ud af din søns hånd. Kun vil jeg ikke rive hele riget fra ham, men give din søn én stamme deraf for min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, den by, jeg udvalgte" (1. Kong. 11:11-13).

Israel adskilles fra David trone

Bemærk det! Det er kongeriget, ikke en del af det, som rives bort. Det er en *del*, én stamme, der skal blive tilbage. Slå det fast – for netop her er forklaringen på hele

59

sagen – at skønt Salomo selv fortjente at få landet revet bort, så lod Gud en stamme blive tilbage, ikke for at være skånsom mod Salomo, men "for David skyld"!

Gud havde oprettet en evig, betingelsesløs pagt med David, som han hverken kan eller vil bryde. Davids dynasti kan ikke blive brudt! Det er grunden til at scepterløftet ikke tilintetgøres, og at regenten fortsat tillades at regere over i det mindste en del af Israels børn, uden at én eneste generation forbigås.

I 1. Kong. 11:26 læser vi om Salomos tjener Jeroboam, Nebats søn, en efraimit. Han blev regent over "Josefs hus" – Efraim og Manasse.

Idet Herren taler til Jeroboam igennem profeten Akia siger han: "Se, jeg river riget ud af Salomos hånd og giver dig de ti stammer ... Den ene stamme skal han beholde for min tjener Davids skyld ... som jeg udvalgte, og som holdt mine bud og anordninger ... Men jeg vil tage riget fra hans søn og give dig det – de ti stammer; men hans søn vil jeg give en stamme, for at min tjener David altid kan have en lampe for mit åsyn i Jerusalem, den by, jeg udvalgte for der at stedfæste mit navn. Men dig vil jeg tage og sætte til hersker over alt, hvad du attrår, og du skal være konge over Israel" (1. Kong. 11:31-37).

Disse ord slår to ting fast: Nationen Israel vil blive taget fra Salomos søn og givet til Jeroboam. Det er ikke bare én eller et par stammer, men nationen der bærer navnet Israel, som Jeroboam af Efraims stamme skal regere.

Det var de ti stammers nation der fik navnet "Israel". For som vi må huske, var det Josefs sønner der skulle nævnes efter Israel (1. Mos. 48:16). Hvor de end befinder sig, så kalder Biblen deres nation for Israel. Verden i dag kender ikke deres identitet, den er gået tabt. Men i Biblens profetier er det *dem* – ikke jøderne – som hedder Israel! Og de tilhørte de ti stammer som de anførte.

Men på den anden side, på grund af sit løfte til David, lod Herren én stamme, Juda i Jerusalem, blive under Salomons

60

sønner, for at en søn af David kunne forsætte på Davids trone over Israels børn. Gud havde lovet David betingelsesløst, at den dag *aldrig* ville komme, hvor han ikke ville have en søn eller en efterkommer på tronen som regent over børn af Israel.

Lidt senere i historien ser vi dette løfte opfyldt – pagten blev *bindende!* Selv om Judas børn ikke udgør *alle* Israels børn og selv om de ikke bærer nationens navn, så er de dog Israels børn, og således kan Gud holde sit løfte til David og undgå at bryde løftet om kongespiret (sceptret) til Abraham, Isak og Jakob. Samtidig kan Gud straffe Salomo ved at fratage ham nationen Israel og lade en søn af scepterløftet sidde på tronen over kun én stamme. Læg mærke til den meget vigtige

pointe, at Gud, selv om straffen blev iværksat, ikke brød nogen af sine løfter.

Davids dynasti regerer over Juda

Gud havde lovet at "kongespir skal ikke vige fra Juda". Han brød ikke dette løfte. Læg nøje mærke til at de ti stammer som løsriveres, kaldes "Israel", og at den ene stamme der bliver tilbage under Rehabeam, Salomos søn, kaldes "Juda" eller "huset Juda". De kaldes med stammenavnet, men tilsammen bærer de fortsat "Israel" som deres nationale navn.

Faktisk var det Israel der forkastede sin konge og valgte en ny konge, Jeroboam, til Israels trone. Stammen Juda løsrev sig fra nationen Israel, for at beholde Rehabeam som konge. Men nu blev Rehabeam, Davids sønnesøn, konge over en ny nation. Den nye nation var ikke kongeriget Israel. Det var kongeriget Juda! Se nu, hvad der sker.

Da Salomos søn, Rehabeam, kom på tronen, forlangte folket straks at de tunge skattebyrder som Salomo havde indført skulle nedsættes. De sendte deres leder Jeroboam som talsmand til Rehabeam.

Jeroboam bad indtrængende: "Din fader lagde et hårdt åg på os, men let du nu det hårde arbejde din fader krævede, og det tunge åg han lagde på os, så vil vi tjene dig" (1. Kong.12:4).

61

Svaret var: "Har derfor min fader lagt et tungt åg på Eder, vil jeg gøre åget tungere; har min fader tugtet Eder med svøber, vil jeg tugte Eder med skorpioner" (vers 11).

Israel gjorde oprør. Opråbet til folket lød: "Til dine telte, Israel!" Og udfordringen til det kongelige hus lød: "Sørg nu, David, for dit eget hus" (vers 16).

"Således brød Israel med Davids hus, og det er stillingen den dag i dag (dagen dette blev skrevet). Men da Israel hørte, at Jeroboam var kommet tilbage, lod de ham hente til forsamlingen og hyldede ham som konge over hele Israel. Der var ingen, som holdt fast ved Davids hus undtaget Judas stamme" (1. Kong. 12:19-20).

Derefter samlede "Rehabeam – hele Judas hus og Benjamins stamme" (vers 21). Rehabeam gik i krig for at nedkæmpe Israels hus og bringe det tilbage, men Gud sagde: "I må ikke drage op og kæmpe med Eders Brødre, israelitterne ... thi hvad her er sket, har jeg tilskikket" (vers 24).

Israel delt i to nationer

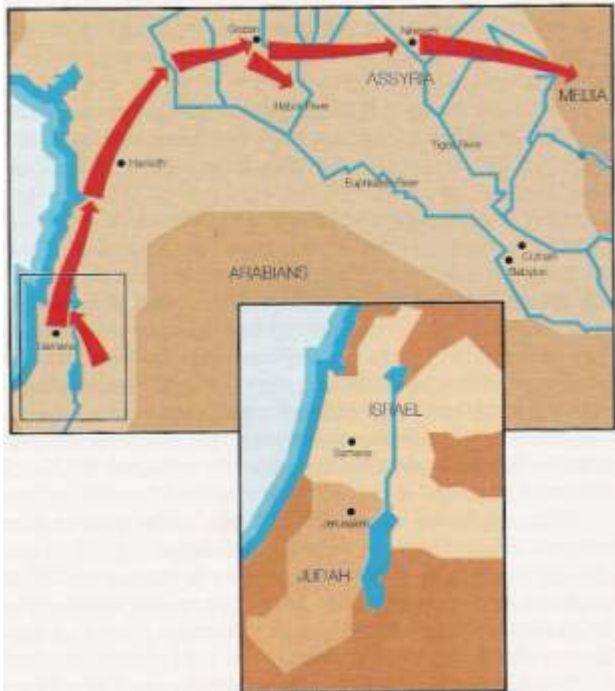
Bed du mærke i, at det nu er de ti stammer (anført af Efraims og Manasse' stammer og med en efraimit som konge) der er arvinger til førstefødselsretten, og som nu hedder Israels Hus?

Det var nu Judas stamme -- som blev tilbage hos Rehabeam sammen med benjamitterne og senere præstestammen Levy, da den blev sparket ud af deres gerning i Israel af Jeroboam -- som i skrifterne kaldes huset Juda ikke Israel. De er alle Israels børn, men som nation bærer de ikke længere Israels navn. Vi understreger dette så kraftigt, fordi den almindelige opfattelse er stik modsat.

Den almindelige opfattelse i dag synes at være, at stammen Juda som blev tilbage bærer navnet "Israel". De fleste synes at mene, at de ti stammer kun var enkelte stammer som blev drevet ud af nationen Israel.

Men det er *Israel* der nu etablerer riget under efraimitten Jeroboam i landet Samaria nord for Jerusalem. Det er ikke Israel, men *Juda* – kun tre løsrevne stammer af Israel – som er tilbage i Jerusalem.

De ti stammer blev ikke løsrevet fra Israel. Israel

DET STØRSTE KORT ovenfor viser de forskellige steder, hvortil assyrerne førte de ti stammer som fanger. Det mindste kort skelner imellem de to kongeriger Juda og Israel.

blev ikke i Jerusalem. Tværtimod, det var *Juda som løsrev sig fra Israel.*

Israel i krig imod jøderne

Læg nøje mærke til at huset Juda, som nu inkluderede stammen Benjamin, under kong Rehabeam af Davids dynasti, var i færd med at gå i krig imod nationen Israel, der med sine ti stammer blev anført af Efraim og Manasse.

Lad os nu få skriftens bevis på, at de ti stammer der hedder Israel og ofte i profetierne omtales som Efraim, ikke er jøder og *aldrig har været jøder!* Husk at

udtrykket "jøder" er et øgenavn kun for "Juda". Det bruges derfor kun om nationen eller huset Juda – aldrig om huset Israel.

Ud fra en hvilken som helst bibelordbog kan du læse, at første gang i hele Biblen ordet "jøde" forekommer er i 2. Kong. 16:6. (judæerne, jøde i 1907 oversættelse og i KJV). Læg mærke til at navnet "jøde (judæer)" ikke findes i Biblen før dette sted!

Akaz blev konge i Juda (vers 1). Han herskede fra Davids trone (vers 2). På samme tid var en anden mand ved navnet Pekah konge i Israel. Kong Pekah af Israel indgik alliance med kong Rezin af Syrien *imod* Juda, og sammen drog Israels og Syriens hære op imod Jerusalem. De belejrede kong Akaz af Juda, men var ikke stærke nok til at angribe (vers 5). "Ved den lejlighed lagde kong Rezin (Israels allierede i kamp mod Juda) Elat til Syrien; han drev judæerne (*jøderne*) ud af Elat (vers 6). Det første sted i Biblen hvor ordet jøde er brugt, finder vi *Israel i krig imod jøderne!*

Hvem drev jøderne ud af Elat"? Israels kong Pekahs allierede! Hæren som kæmpede *med* Israel *imod* Juda. Judas børn som boede i byen Elat, kaldes jøder på en måde der adskiller dem fra huset Israel, som disse jøder var i krig imod! Bid mærke i dette yderst betydningsfulde faktum!

Det første sted i Skriften hvor navnet jøde forekommer, *var jøderne i krig imod Israel*. De er helt og holdent en anden nation. Individuelt er de Israels børn, men som nation bærer de ikke længere Israels navn!

Det er forkert at kalde jøderne "Israel". De er ikke nationen Israel – de er nationen Juda! Og husk hele tiden, at hvor end Israel befinder sig i dag, da betyder deres nationale navn ikke jøder! Og hvem og hvor de tabte ti stammer end er i dag, så er de ikke jøder! Når du ser navnet Israel" eller "huset Israel", eller "Samaria", eller "Efraim" i profetierne, husk da dette: *Det henviser aldrig til jøderne*, men til Israel der lå i krig mod jøderne!

Israels hus er ikke jøder

Intet sted i Biblen henviser navnet Israel til jøderne alene. Når der ikke er tale om nationen men om

individuer, kan udtrykket "Israel" alene eller Israels børn" eller "mænd af Israel" henvise til – eller omfatte jøderne, og det gør det ind imellem. Et udtryk som f.eks. "I mænd af Israel", som ofte forekommer i Det Ny Testamente, henviser til israelitter som individer i kollektiv betydning, ikke som nation. Det henviser sædvanligvis til jøder som efterkommere af patriarken Israel (Jakob).

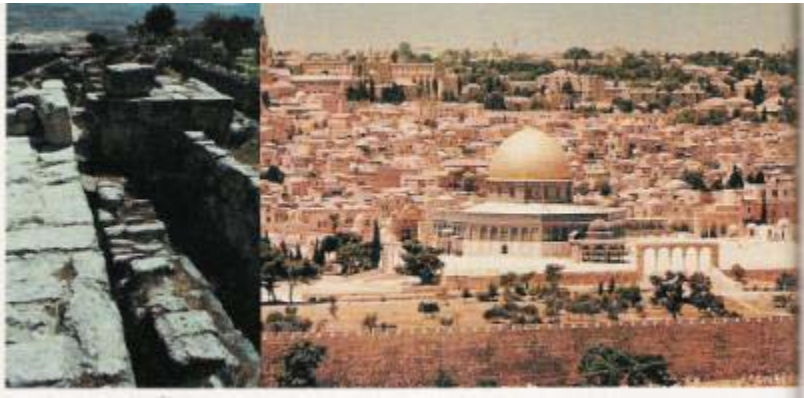
Moses kan ikke ud fra Skriften kaldes en jøde. Han var levit. Abraham var ikke jøde. Heller ikke Isak eller Jakob – og for den sags skyld hverken Adam eller Noah. Det er efterkommerne efter patriarken Juda, der racemæssigt er jøder, ligesom alle dem der på national plan sluttede sig til Judas stamme – som stammerne Benjamin og Levy gjorde.

Jøderne er israelitter på samme måde som folk fra Californien er amerikanere. Men de fleste israelitter er ikke jøder, ligesom de fleste amerikanere ikke er californianere. Jøderne er Judas hus alene, og kun en del af israelitterne. Men når disse folk omtales som nation, ikke kun som en gruppe enkeltpersoner, refererer udtrykket "Israel" aldrig til jøderne. Med "Israels hus" menes aldrig "jøder". De tre stammer i Jerusalem under kongen af Davids æt er de eneste, der bærer navnet Judas hus. Men om Efraim og Manasse, Josefs sønner, sagde den døende Israel: "... lad mit navn blive nævnt ved dem" (1. Mos. 48:16). Og ganske rigtigt bærer de navnet Israel.

Herfra dette tidspunkt kaldes Juda stamme sammen med Benjamin og Levy stammer for "Juda" – *ikke* Israel. De ti stammer ledet af Efraim og Manasse hedder derfra "Israel". De er ikke og har aldrig været kaldet "jøder". Fra nu af er Israels børn *delt i to nationer!*

Og for første gang overføres førstefødselsretten til en nation, til Israel, ledet af Efraim og Manasse, mens scepteret forbliver i en anden nation, kaldet "huset Juda". De to faser i løftet til Abraham er nu delt på to fuldstændig adskilte nationer!

I mange generationer forblev Israel og Juda adskilte nationer med fælles grænse og med hver sin konge. Hvorfor skal præster og bekendende bibelstuderende være uvidende om dette, når hele fire bøger i Biblen, 1. og 2. Kongebog og 1. og 2. Krønikebog er viet til

JERUSALEM (til højre) og Samaria (til venstre) var hovedstæderne i de to adskilte lande Juda og Israel.

at forklare og gengive de to adskilte og rivaliserende kongedømmers historie? Se landkortene bagerst i din Bibel. Der ser du klart de to nationers landområde.

Juda beholdt byen Jerusalem som hovedstad, og landområdet kendt som Judæa. Israels område lå nord for Judæa. Samaria blev deres hovedstad, og huset Israel bliver ofte kaldt "Samaria" i profetierne. Dette er også en vigtig "nøgle" til at forstå profetierne. "Samaria" henviser aldrig til jøderne i profetierne – men altid til de *ti* stammer, til Israels hus.

Igen vil vi understrege at Israel og Juda ikke er to navne på samme nation. De var *og er og vil fortsat være to adskilte folkeslag* hele vejen indtil Kristus kommer igen. "Huset Juda" betyder *altid* "jøde". Differentieringen er afgørende for at forstå profetierne. Og fordi de fleste såkaldte bibelstuderende er uvidende om denne grundlæggende forskel, er de ude af stand til rigtig at forstå profetierne!

Næste gang udtrykket "jøde" bliver nævnt i Biblen, er huset Israel drevet i fangenskab, tabt af syne, og udtrykket angår kun huset Juda.

Israels forkaster Guds styre

Straks Jeroboam (der var af Efraims stamme) var blevet konge over Israels hus, opstillede han to guldkalve

og indførte afgudsdyrkelse i sit kongerige (1. Kong. 12:28-33). Jeroboam var bange for at hans undersåtter, når de årligt drog op til Jerusalem for at holde løvhyttefesten, ville slutte sig til Rehabeam, og at han dermed ville miste sin nye trone. Afgudsdyrkelse blev indført for at forhindre dette og holde folket hjemme.

Denne afgudsdyrkelse og brud på sabbatten (Eze. 20:10-24) var den store nationale synd, der blev Israels forbandelse. Generation efter generation talte Gud indtrængende til Israels hus for at få dem bort fra deres traditioner – deres fædres veje – og vende tilbage til at holde Guds bud. Men igennem ni forskellige dynastier og under 19 konger fortsatte Israel med deres nationale synder – synder så graverende i Guds øjne, at Gud til slut lod dem blive erobret og bortført.

Lad os nu se på et skriftsted der altid er blevet misfortolket. I 1. Kong. 14:15-16 finder vi: "Men også siden vil Herren slå Israel, så de svajer hid og did som sivet i vandet, og rykke Israel op fra dette herlige land, som han gav deres fædre, og sprede dem hinsides floden, fordi de har lavet sig asjerastøtter og krænket Herren; og han vil give Israel (ikke Juda) til pris (i fjenders vold) for de synders skyld, Jeroboam har begået og forledt Israel til."

Dette var resultaterne af Jeroboams afgudsdyrkelse i *Israel* – det nordlige rige, hvor førstefødselsrettens ti stammer boede. Det var *disse* folk der skulle rykkes op og spredes hinsides floden. Ikke jøderne. Men alligevel bliver dette skriftsted citeret af næsten alle, der studerer bibelprofetierne, som om det handlede om jødernes spredte tilstand i dag – *det* er netop dem det ikke gælder. Dette er et eksempel på den kendsgerning, at det vi her afslører, er en *virkelig nøgle* til at forstå mange af de længe skjulte profetier. Med mindre dette holdes klart for øje kan profetierne ikke forstås korrekt.

Folket der ifølge dette skriftsted skulle blive rykket op og spredt hinsides floden, blev aldrig kaldt jøder. De var det folk, der anført af Efraim og Manasse var indehavere af de betingelsesløse løfter om at blive en stor nation og en samling af nationer – dem der skulle blive talrige og tælles i mange tusinde millioner,

dem der skulle besidde deres fjenders porte, blive et koloniserende folk hvis kolonier ville sprede sig over hele jorden.

Alligevel vil mange, der opdager denne forskel mellem Israel og Juda – mellem jøderne og de andre stammer – på trods af at have set dette stærke nye lys, i kraft af årelange vaner falde tilbage i deres gamle rutiner, og anvende tekster der angår Israel på jøderne!

Udtrykkene "Israels hus" eller "hele Israel" brugt på nationen, eller udtrykkene "Jakob", eller "Rakel", eller Efraim", eller "Josefs hus", eller "Samaria", som man ofte møder i Biblen, angår de ti stammer med førstefødselsretten, ikke jøderne. Dette er en nøgle, en hovednøgle til at forstå Biblen!

Israel landsforvist og forsvundet

I årene 721-718 f. Kr. blev huset Israel erobret og dets folk drevet ud af deres eget land – ud af deres hjem og byer – og slæbt i fangenskab til Assyrien der lå ved de sydlige kyster af det Kaspiske hav! Derfra ... *blev de tabt af syne!*

"Derpå blev Herren såre fortørnet på Israel og drev dem bort fra sit åsyn, så der ikke blev andet end Juda stamme tilbage" (2. Kong. 17:18).

Hvem drev Herren bort? Israel! Det var Israel som blev stødt bort fra Herrens åsyn for derefter at blive tabt af syne.

Hvem blev tilbage? Juda alene – kun jøderne! Israel var borte! De blev kendt som de ti tabte stammer og betegnes sådan den dag i dag.

Hedninger overtager Israels hus

Læg nu mærke til 2. Kong. 17:22-23: "Og Israel vandrede i alle de synder, Jeroboam havde begået, og veg ikke derfra, så at Herren til sidst drev Israel bort fra sit åsyn, som han havde sagt ved alle sine tjenere profeterne; og Israel (ikke Juda – ikke jøderne) måtte vandre bort fra sit land til Assyrien, hvor det er den dag i dag" (skrevet ca. 620 f. Kr.). Bemærk at folket der havde førstefødselsretten og hvis nation hed Israel, som ikke var jøder, *blev ført*

bort fra sit land Samaria. De forlod deres land – og er aldrig vendt tilbage!

Læg mærke til det følgende vers i samme skriftsted: "Derefter lod assyrerkongen folk fra Babel, Kuta, Avva, Hamat og Sefarvajim komme og *bosætte sig i Samarias byer i stedet for israelitterne;* og de tog Samaria i besiddelse og bosatte sig i byerne" (2. Kong. 17:24).

Det var disse fremmede, der boede i landet Samaria på Kristi tid og som kaldes samaritaner i evangelierne. Det er nødvendigt at have dette klart, for samaritanerne i Det Ny Testamente var ikke på nogen racemæssig måde blandet med israelitterne. Kun ét individ – en præst – vendte tilbage fra de landsforviste israelitter for at lære de nye hedenske indbyggere den korrupte israelske religion. (2. Kong. 17:27-28).

Men disse folk fra Babylon fulgte ikke Gud eller Guds veje, og slet ikke hans religion. Verset derefter viser det: "Men hvert folk gav sig til at lave sin egen gud ..." (vers 29).

Assyrernes og babyloniernes officielle statsreligion var den kaldæiske mysteriereligion. Det var denne religion troldmanden Simon (han drev trolddom Apo. Ger 8) praktiserede. Det var ham der troede på Filips undere og tilranede sig navnet "kristen" og startede en ny "modkristendom" efter at apostelen Peter havde afvist ham, fordi han var fyldt af "bitter galde og hildet i uretfærdighed" – dvs. lovløshed. Han tog Kristi navn, forkastede Guds lov og lagde en letsindig og falsk "nåde" til den babylonske mysteriereligion og kaldte den "kristendom". Denne falske "kristendom" har forført millioner og atter millioner op gennem tiderne til vor onde generation.

En yderligere detaljeret beretning om Israels fangenskab findes i 2. Kong. 18:9-12 og 17:5-18. Huset Israel begyndte nu "i mange dage" at "være uden konge" (Hoseas 3:4). Idet det var folket der bar navnet "Israel", var det dem og ikke Juda der skulle *miste* deres identitet!

Israel, ikke Juda, der er forsvundet

Skriften fortæller os klart at Israel skulle miste sin *identitet*, sit *sprog*, sin *religion*, sit *land* og sit *navn*.

I 5. Mos. 32:26 advarede Gud dem ved Moses: "Jeg satte mig for at blæse dem bort og *slette deres minde blandt mennesker ud.*" Denne advarsel kan ikke anvendes på jøderne! Mindet om jøderne er ikke udslettet. Mindet om dem kunne ikke ophøre medmindre deres identitet og navn gik tabt. Dette er møntet på de tabte stammer og ikke på jøderne.

Se nu i Esa. 8:17: "Jeg bier på Herren, han, *som dølger sit åsyn for Jakobs hus.*" Jakobs navn blev ændret til Israel. Med andre ord, dette gælder Israels hus – de ti stammers riger – som var afskåret fra Guds nærvær. Det var grunden til at de mistede kendskabet til den sande Gud og den sande religion.

Herren ville ikke mere tale til dem på deres eget hebræiske sprog, "Men ved folk med stammende læber og med fremmed tungemål skal han tale til *dette folk*" (Esa. 28:11, 1907 oversættelse). Dette kan ikke gælde jøderne som stadigvæk læser Biblen på hebræisk.

Esajas 62:2: "Din ret skal (hedninge-) folkene skue og alle konger din ære (efter Kristi genkomst). Et nyt navn giver man dig, som Herrens mund skal nævne." Selv om denne profeti henviser til fremtid efter Kristi genkomst, er den også gået i opfyldelse som type og afspejler den fremtid, hvor Israel vil blive kendt under et andet navn end i dag. Dette kan ikke være jøderne der er tale om. De var dengang, og er i dag, kendt som jøder.

Israel vendte aldrig tilbage

Huset Israel vendte ikke tilbage til Palestina sammen med jøderne i Ezras og Nehemias' dage, som nogen fejlagtigt tror. De der vendte tilbage for at genopbygge templet og genindføre gudsdyrkelsen 70 år efter Judas bortførelse, var af huset Juda, som Nebukadnezar havde bortført til Babylon. Læg specielt mærke til følgende kendsgerninger:

- I 721-718 f. Kr. blev Israel "bortført fra sit land til Assyrien" (2. Kong. 17:23). Snart var samtlige bortførte. "Kun Judas stamme blev tilbage" (2. Kong. 17:18). Juda alene blev tilbage.

- Over 130 år senere bortførte Nebukadnezar af Babylon jøderne – Juda som var blevet alene tilbage i

70

Palestina – til Babylon. Der var således ingen af huset Israel bosat i Palæstina under Judas landflygtighed.

- De der vendte tilbage til Palæstina for at genopbygge templet og genindføre gudsdyrkelsen 70 år efter at Juda var taget til fange, var alle af Judas hus – alle jøder – alle var af dem som Nebukadnezar havde bortført. De vendte tilbage "til Jerusalem og Juda, hver til sin by" (Ezra 2:1).

Kun Judas stamme sammen med resterne af Benjamins og Levys stammer, de der udgjorde huset Juda vendte tilbage dengang. "Da brød overhovederne for Judas og Benjamins fædrene huse og præsterne og Levitterne op... (Ezra 1:5).

Der er naturligvis dem der forkaster denne sandhed, som Gud har set det formålstjenligt at åbenbare nu i vore dage – og som fejlagtigt hævder, at alle israelitter, inklusiv huset Israels ti stammer, vendte tilbage til Jerusalem på Ezras og Nehemias' tid.

De vil henvise til skriftsteder hvor ordet "Israel" bruges i forbindelse med individer eller folk af *Huset Juda* og fejlagtigt hævde, at de er *Huset Israel*. Men lad det eftertrykkeligt blive gentaget: Jøderne er israelitter, men det er kun en lille del af israelitterne der er jøder. Udtrykket "jøde" er et øgenavn for det nationale navn Juda. Jøderne er rigtigt nok mænd af Israel – *eller folk af Israel* – men de er ikke af den nation som kaldes Israels Hus eller *Israels Rige*.

De der benægter denne sandhed, slår op på skriftsteder som: "Resten af israelitterne, præsterne og Levitterne boede i alle de andre byer i Juda, hver på sin ejendom" (Neh. 1:20). Da ordet "Israel" er brugt, påstår de, at dette gælder de tolv stammer. Men her tales specielt om præster og Levitter -- og *de er af huset Juda* og ikke af ti-stamme-huset Israel. De var i sandhed "resten af Israel" – "resten" af de tolv stammer. De var israelittere, men de tilhørte ikke nationen som hed Israels hus. De vendte tilbage til deres ejendomme i landet Juda.

Nehemias siger klart og tydeligt: "Følgende er de folk fra vor landsdel, der drog op fra landflygtigheden og fangenskabets. Kong Nebukadnezar af

71

Babel havde ført dem bort ..." (Neh. 7:6). Ingen af de ti stammer var blevet tilbage i Palæstina efter at assyrerne tog dem til fange over 100 år tidligere (2. Kong. 17:18).

Ezra siger: "Så fejrede israelitterne, præsterne, Levitterne og de andre, der havde været i landflygtighed, gudshusets indvielse med glæde" (Ezra 6:16). Dette var folk af Judas kongerige – ikke Israels rige – men de var "børn af Israel".

Navn og slægtstavler over dem der kom tilbage til Palæstina fra Babylon -- er opført i Ezra og Nehemias – og der er ingen fra de ti stammer! Derfor var de der levede i Jerusalem på Kristi tid alle af disse tre stammer og ikke af huset Israel. Og de fleste, måske alle, af dem der blev omvendt tilhørte Benjamins stamme, ligesom Paulus siger, at han selv gjorde.

Huset Israel blev kendt som *de tabte ti stammer*! De er nu kendt under et *andet* navn og med et andet sprog!

Hvilket navn har de i dag? Hvem og hvor de end befinder sig, så er det *dem* og ikke jøderne, der er indehavere af førstefødselsretten. Det er *dem* og ikke jøderne, der, efter at straffen var udløbet i 1800 til 1803 e. Kr., er arvinger til de ubrydelige løfter Abraham fik om national storhed, naturressurser, rigdom og magt. Det er Manasse som efter år 1800 skulle blive verdens største enkeltnation, og Efraim en stor *sammenslutning* af nationer. Hvem kan de være, nu i vore dage?

72

Kapitel 7

Jeremias' gådefulde kommission

Nu kommer vi til en af de mest fascinerende og spændende faser i denne mærkelige historie om Israel – den er faktisk det bindende led mellem profeti og vore dages opfyldelse – og alligevel fuldstændig ukendt og uaccepteret af teologer.

Efter at huset Israel, det nordlige kongerige med hovedstad i Samaria, i 721-718 f. Kr. blev drevet i fangenskab til Assyrien, fortsatte kongeriget Juda i den sydlige del af Palestina, der er kendt som Judæa. På den tid havde Juda endnu ikke forkastet Guds styre og religion. Gud havde holdt sin pagt med David. Davids dynasti sad på tronen over en del af israelitterne – over huset Juda – jøderne.

Men efter at Israel var ude af syne, vendte Juda sig bort fra Guds veje og regering, fulgte hedningernes veje og syndede endog værre end Israel havde gjort, indtil Herren til sidst også sendte Juda i nationalt fangenskab og slaveri.

Før Judas frafald havde Gud gennem profeten Hoseas sagt: "Men selv om du, Israel, horer, må Juda ej gøre sig skyldig (Hos. 4:15). Men senere sagde Herren til Jeremias: "Så du, hvad den troløse kvinde Israel gjorde? Hun... boledede ... Det så hendes svigefulde søster Juda, hun så, at jeg forstødte den troløse kvinde

73

Israel for hendes hore skyld, at jeg gav hende skilmissebrev; den svigefulde søster frygtede dog ikke, men gik også hen og boledede ... Det troløse Israels sag står bedre end det svigefulde Judas" (Jer. 3:6-11).

Her er det igen gjort lysende klart, at Israels 12 stammer blev delt i to helt adskilte nationer. Men alligevel benægter modstanderne denne sandhed, der er åbenbaret i denne bog, disse klare skriftsteder – og forsøger at miskreditere dem der åbenbarer den.

Se nu hvordan Juda (jøderne) også bliver fjernet fra deres land – over 130 år efter at Israel blev taget til fange. De blev ført som slaver til Babylon – ikke til Assyrien hvortil Israel tidligere var blevet ført.

"Og Herren sagde: Også Juda vil jeg fjerne fra mit åsyn, ligesom jeg fjernede Israel, og jeg vil forkaste Jerusalem, denne min udvalgte by,

og det hus, om hvilket jeg har sagt: Mit navn skal være der" (2. Kong. 23:27).

Således kom tiden ca. 130 år efter Israels landflygtighed, hvor Gud sørgede for, at også jøderne blev drevet ud af deres land og i landflygtighed til slaveri.

Jeremias' forunderlige opgave

Netop i denne hensigt lod Gud en ganske speciel profet opstå. Hans opgave og kald er der i sandhed kun meget få der forstår. Denne profet var Jeremias. Jeremias spillede en forunderlig og lidet kendt rolle i denne landsforvisning.

En del af vigtigheden af Jeremias' opgave kan opfattes ud fra følgende væsentlige kendsgerninger: Biblen nævner kun tre mænd der var forudbestemt til sine respektive embeder før de blev født – Jeremias var den første af disse tre. De andre to var Johannes Døberen og Jesus Kristus!

Den Evige Gud talte første gang til Jeremias da han var ganske ung – visse fingerpeg tyder på, at han kun var 17 år. Da han havde udført sin kommission, var han en aldrende, hvidhåret patriark.

Dette centrale og lidet kendte kald og embede er beskrevet i de første vers i det første kapitel i Jeremias' bog. "Før jeg dannede dig i moderskød, kendte jeg dig; før du kom ud af moderliv, helliged jeg dig, til profet for folkene satte jeg dig" (Jer. 1:5).

74

Men Jeremias blev skrækslagen, han blev ræd! "Ak Herre, Herre, jeg kan jo ikke tale, thi jeg er ung". Så sagde Herren til mig: "Sig ikke at jeg er ung! Men gå, hvorhen jeg end sender dig, og tal alt, hvad jeg byder dig; frygt ikke for dem, thi jeg er med dig for at frelse dig" (vers 6-8).

Så rakte Herren sin hånd ud og rørte ved Jeremias' mund. "Se, jeg giver dig i dag myndighed over folk og riger til at oprykke og nedbryde, til at ødelægge og nedrive, til at opbygge og plante" (vers 9-10).

Læg mærke til at Jeremias blev sat over riger – over mere end ét rige. Han var en jødedreng der levede i Juda. Han blev sat til at være profet over Juda – men ikke Juda *alene*. Over Riger, over Kongedømmer! Han blev sat over dem for at udføre to ting: først at *rykke op og rive ned*, og også at *opbygge og plante*.

Ikke indset i dag

Læs det i din egen Bibel! Gud brugte profeten Jeremias til at advare nationen Juda mod at overtræde Guds veje og regering. Han blev sendt for at advare denne oprørske og ulydige nation om den overhængende straf – invasion og fangenskab under de kaldæiske væbnede styrker – hvis de ikke indrømmede deres synd og omvendte sig til Guds veje. Han blev brugt som mellemmand mellem kongerne af Juda og Babylon.

Det er velkendt at Jeremias blev sendt for at advare Juda om et forestående fangenskab – ”oprykke” og ”nedrive” Davids trone i Judas rige.

Det er også almindelig forstået, at huset Juda blev invaderet af kong Nebukadnezars hære, at jøderne blev ført som fanger til Babylon, at de ophørte med at være et kongerige, og at der ikke længere var en regent af Davids dynasti på tronen over kongeriget Juda.

75

Hvad betyder da alt dette? Glemte Gud sit pagtløfte til David, at hans dynasti aldrig skulle ophøre – at Davids trone var etableret med Salomo og *det skulle forsætte gennem alle slægtled for altid*? Havde Gud den Almægtige nu glemt, at han havde sværget på, at han ikke ville ændre dette løfte – selv om kongerne og folket gjorde oprør og syndede? Guds troværdighed står på spil!

Men læg mærke til dette! Se det i din egen Bibel! Jeremias fik denne guddommelige opgave at *oprykke* og at *nedrive* selve Davids trone i Juda – men læg mærke til den anden halvdel af opgaven. At *opbygge og plante*! Bygge og plante; Hvad?

Det han blev brugt til at ”oprykke” fra Juda, var David Trone som Gud har svoret at ville bevare for evigt! Jeremias blev ikke sat over én

nation, Juda – men over nationer. Over Rigerne – kongeriget Israel så vel som Juda!

Hans opgave var at rykke denne trone op fra Juda. Og derefter, hvilken opgave skulle han da udføre i Israel? Jo! Bemærk *den anden halvdel* af hans forunderlige og lidet forstået opgave var – at opbygge og plante!

Så vidt verden ved, så var den sidste konge på Davids trone Zedekias af Juda. Han blev styrtet og tronen "oprykket" fra Juda i året 586 f. Kr. – næsten 600 år før Kristi fødsel.

Hvad skete der med denne trone? Hvor var tronen mellem 585 f. Kr. og Kristi tid 600 år senere? Vi ved at Jeremias ikke plantede og genopbyggede den i Babylon. Gud havde lovet, at fra Davids trone skulle der regeres over Israelitter i alle slægtled – ikke over hedninger. Vi ved fra historien, at den hedenske trone fortsatte i Babylon. Davids trone blev aldrig igen plantet eller bygget blandt jøderne! Den herskede ikke over jøderne på Kristi tid. Jøderne var da under romersk styre. Jesus besteg ikke en sådan trone. Tronen var ikke virksom i Juda – den eksisterede ikke der eller over dette folk – den var der ikke til at Jesus kunne overtage den. Og Jesus sagde tydeligt, at hans rige *ikke var af denne verden* (nuværende tidsalder)!

76

Dog var han født til at sidde på netop denne, *hans far Davids trone* (Luk. 1:32).

Men denne trone var det overdraget profeten Jeremias, ved en guddommelig kommission, at plante og genopbygge – *i løbet af hans levetid!* Jeremias var sat over både Juda og Israel. Han skulle bruges til at oprykke Davids trone i Juda, men det var ikke alt! Han skulle også plante og genopbygge den, og det skulle nødvendigvis være i Israels hus – som i mange dage havde været uden konge og fyrste – i det tabte Israel, der nu tror at de er hedninger! Derfor må identiteten og stedet for omplantningen *forblive skjult for verden indtil endens tid*, som vi nu lever i.

Nedrive tronen

Jeremias' Liv og gerning er en utrolig spændende historie. De første kapitler i hans bog er viet hans præstegerning, der varslede jødernes

forestående landflygtighed. Han advarede Judas konger, præster og profeter og gav dem Guds budskab. De kastede ham i fængsler – de nægtede at høre eller adlyde Gud. Så lod Gud dem bortføre som fanger.

Det er almindelig kendt at Babylon overtog Juda i tre omgange. Den første belejring var i 604 f. Kr., to år senere end man tidligere har antaget, men et årstal som nu er slået fast. Landet kom imidlertid ikke helt i de hedenske babylonieres vold, før end en hel tidscyklus på 19 år var gået, altså i 585 f. Kr. Du kan læse om den rolle Jeremias spillede i landsforvisningen i Jeremias' bog.

Men se nu en interessant kendsgerning. Den allersidste konge optegnet både i Biblen og i verdslig historie, der har siddet på Davids trone, var kong Zedekias af Juda. Husk hans navn. Læg mærke til 2. Kong. 24:18: "Zedekias var en og tyve år gammel, da han blev konge, og han herskede elleve år i Jerusalem. Hans moder hed Hamital og var en datter af Jirmeja fra Libna."

Læg nu mærke til beskrivelsen af den endelige nedrivning og oprykning af Davids trone: "Efter at Jerusalem var indtaget i kong Zedekias af Judas niende regeringsår i den niende måned, kom kong Nebukadrezar af Babel med hele sin hær til Jerusalem

77

og belejrede det; i Zedekias' ellefte år på den niende dag i den fjerde måned blev byen stormet ... da kom alle Babels konges fyrster og satte sig u Midterporten... Da kong Zedekias af Juda og alle hans krigsmænd så dem, flygtede de ... Men kaldæernes hær satte efter dem og indhentede Zedekias på Jerikos lavslette; og de tog ham med og bragte ham op til kong Nebukadnezar af Babel i Ribla i Hamats land; og han fældede hans dom. Babels konge lod i Ribla Zedekias' sønner dræbe i hans påsyn; også alle de ypperste i Juda lod Babels konge dræbe, derpå lod han øjnene stikke ud på Zedekias og lod ham lægge i kobberlænker for at føre ham til Babel" (Jer. 39:1-7).

I kapitel 52, de første elleve vers, finde vi næsten ord for ord en beskrivelse af de samme begivenheder, men med tilføjelse af denne ene sætning: "hvor han blev *til sin dødsdag*."

Disse skriftsteder fremhæver følgende punkter:

- Kongen af Babylon dræbte alle Zedekias' sønner, som var arvinger til Davids trone.
- Han dræbte også alle de fornemme af Juda for ikke at levne mulige arvinger til denne trone.
- Til slut, efter at have stukket øjnene ud på Zedekias, blev han, kongen der sad på Davids trone, selv ført til Babylon hvor han døde i fængsel.
- Således synes det at fremgå, og det har hele verden troet, at Davids trone ophørte med at eksistere uden mulige arvinger eller sønner til at fortsætte dynastiet. Sikkert er det, at fra og med denne dag har tronen aldrig igen eksisteret i Juda, i Jerusalem eller blandt jøderne!

Hvad med Jojakin

Det er sandt at en tidligere konge af Juda allerede på dette tidspunkt sad i fængsel i Babylon, og han havde sønner som kunne fortsætte Davids linje. Den tidligere Jojakin, ført til Babylon i lænker, kom atter til værdighed 37 år senere (se 2. Kong. 25:27-30). Han blev endog givet kongetitel sammen med mange andre fangne "vasalkonger".

En af Jojakins sønner var Sealtiel, han var far til Serubabel, der var sønnen af kongelig æt, som Jesu Kristi

78

egne forfædre kom igennem også helt tilbage til David! (Matt. 1:12). Serubabel var den mand, gennem hvem Gud fik Kyros af Persien til at udstede et dekret, der gav ham statsholder titel – ikke kongekrone – så han kunne vende tilbage til Jerusalem og genopbygge Guds hus, templet, halvfjerds år efter tilfangetagelsen.

Men hverken Jojakin, hans sønner eller sønnesønner regerede nogensinde som konger i Juda. Hvorfor?

Hvis der var en efterkommer af Davids linje som overlevede fangenskab, hvorfor blev han så ikke genindsat på tronen da han kom tilbage til Jerusalem? *Hvorfor?* Ganske enkelt fordi Gud ikke tillod det!

Det er Gud som indsætter og afsætter konger! Gud havde besluttet at fjerne Davids krone fra Perez' regerende linje og flytte den til en søn af Zera. Samtidig måtte en kongelig linje direkte fra David blive i

området, så Kristus kunne blive født af Davids æt flere hundrede år senere. Gud måtte også holde sit løfte til David, at han aldrig skulle mangle en efterkommer på tronen! Mange indviklede og fascinerende profetier skulle opfyldes -- hvoraf nogle tilsyneladende er selvmodsigende – et vanskeligt job at udføre, en ærefrygtindgydende opgave Gud gav til Jeremias.

”Så sandt jeg lever, lyder det fra Herren: Om også Konja (Jekonja) kong Jojakin af Judas søn, var en seglring på min højre hånd, jeg rev ham bort” (Jer. 22:24). Gud havde besluttet at gøre en ende på denne kongelinje, han var i færd med at fjerne *kronen* – ikke tillade at Jekonjas sønner skulle regere på Judas trone! Gud var ved at overdrage tronen til en anden gren i Judas familie.

Med fynd og kraft fortalte Gud Jeremias, ”Optegn denne mand som barnløs, som en mand, der ingen lykke har i sit liv; thi *det skal ikke lykkes nogen af hans afkom at sætte sig på Davids trone og atter herske over Juda*” (vers 30).

Gud talte! Jeremias skrev! Historien blev designet og opfyldt som Gud havde sagt! Jekonja havde børn – Gud lod selv disse fakta nedskrive (se 1. Krøn. 3:17; Matt. 1:12), men med hensyn til *Davids trone var han barnløs* – ingen af hans børn overtog nogensinde tronen!

79

Kronen var nu fjernet fra Perez linjen, rykket op fra Juda, enhver kandidat til tronen var dræbt, og Jekonja var spærret inde i Babylons fængsel og på Gud den Almægtiges befaling, erklæret barnløs med hensyn til tronen!

Jeremias havde nu fuldført den *første del* af sin store opgave. Tronen var blevet rykket op og kongeriget revet fuldstændig ned. Juda havde nu påbegyndt sin nationale straf.

Hvor tog Jeremias hen?

Men hvad med den anden del af Jeremias’ vigtige kommission?

Jeremias var blandt de landflygtige jøder. Han måtte have sin frihed, for at han kunne udføre anden del af sin opgave.

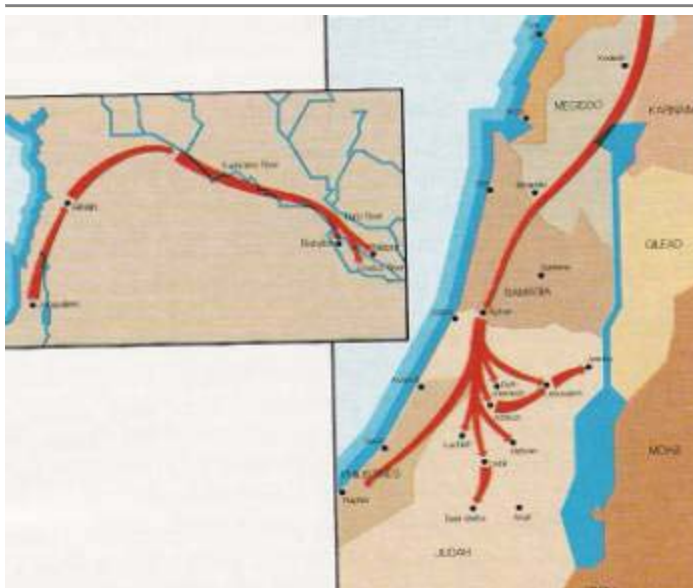
"Men med hensyn til Jeremias bød kong Nebukadrezar af Babel livvagtsøverstn Nebuzar'adan: 'Tag ham og hav øje med ham og gør ham ingen men; gør med ham som han selv ønsker" (Jer. 39:11.12). "Så sendte livvagtsøverstn bud efter Jeremias og sagde til ham: ... Se nu tager jeg i dag lænkerne af dine hænder. Hvis det tykkes dig godt at drage med mig til Babel, så drag med, og jeg vil have øje med dig; men tykkes det dig ilde, så lad være! Se hele landet står dig åbent; gå, hvor det tykkes dig godt og ret ... Og livvagtsøverstn gav ham rejsetæring og gave og lod ham gå" (Jer. 40: 2-5).

Så blev Jeremias frigivet og kunne gøre som han ville. Han fik endda penge og fuld frihed så han kunne udføre anden del af sin kommission. Hvor tog han hen?

Nu kommer vi til den forbløffende, fascinerende og spændende del af Jeremias' bog, som har været komplet overset: ""Jeremias gik da til Gedalja, Ahikams søn, i Mizpa og bosatte sig hos ham iblandt folket, der var levnet i landet" (vers 6).

Denne Gedalja havde kongen af Babylon gjort til statsholder over en rest jøder i landet, og eftersom Jerusalem var ødelagt, havde han gjort Mispa til sit hovedkvarter.

80

KONG NEBUKADNEZAR og hans hær erobrede det sydlige rige Juda og førte folket som fanger til Babylon – langt syd for de områder hvortil det nordre rige, de ti stammer var blevet ført tidligere af assyrerne.

Men kongen af Ammon planlagde, sammen med en jøde ved navn Jisjmael, at snigmyrde Gedalja. Planen blev udført, og statsholderen og en del af jøderne blev dræbt. Jeremias var blandt de overlevende.

”Derpå bortførte Jisjmael som fanger hele resten af folket i Mizpa, kongedøtrene og hele folket, der var ladet tilbage i Mizpa, og over hvem livvagtsøverstebuzar’adan havde sat Gedalja, Akihams søn ... Dem bortførte Jisjmael ... som fanger og gav sig på vej til ammoniterne” (Jer. 41:10)

Opfattede du det? Læs afsnittet igen. Iblandt disse jøder var kongens døtre! Døtre af Zedekias, konge af Juda og af Davids dynasti!

81

Kong Zedekias var død i fængslet i Babylon (Jer 52:11). Alle hans sønner var dræbt. Hele Judas adel var dræbt. Enhver mulig arving efter Zedekias til Davids trone var blevet dræbt – *undtaget kongens døtre!* Nu forstår vi hvorfor Jeremias tog til Mizpa!

Jeremias undslipper

Snart blev Jisjmael erstattet af en mand ved navn Johanan der overtog ledelsen. Af frygt for gengældelse fra Nebukadnezar og kaldæer hæren appellerede han og hærføreren til profeten og sagde: ”Måtte vor bøn nå dit øre, så du beder til Herren din Gud ... Måtte din Gud kundgøre os, hvilken vej vi skal gå” (Jer. 42:2-3). De var som så mange bekendende kristne i dag. De kommer til Guds præst og forsikrer højtideligt, at de virkelig ønsker at høre Guds vilje. De lover ligesom disse: ”... vi vil adlyde Herren vor Guds røst” (vers 6).

Men mente de det? Det gør den slags folk sjældent. Menneskenaturen vil gerne være god – eller tro at den er god – men den vil ikke gøre godt.

Og Herrens ord kom til Jeremias. Og Gud bød dem ikke at frygte og sagde at han ville beskytte og befri dem. Men folket ønskede at flygte

til Egypten. Gud advarede dem imod at gøre det. Hvis de gjorde det, ville Nebukadnezars sværd som de frygtede, indhente dem der og de ville dø. "Hvis I virkelig har i sinde at drage til Egypten og drager derned for at bo der ... så skal sværdet, som I frygter, nå Eder der i Egypten ... og I skal omkomme der" (Jer. 42:15-16).

Men som sædvanligt forkastede folket Guds advarsel. "Du lyver!" sagde Johanan, "Herren vor Gud har ikke sendt dig for at sige, at vi ikke skal drage til Egypten" (Jer. 43:2-3). "Og Johanan ... og alt folket adlød ikke Herrens røst" (Vers 4). Folk som højlydt bekender, at de vil adlyde Guds ord, vil som regel ikke anerkende, at Guds Ord er Guds vilje med mindre det også er *deres* vilje!

Og så tog Johanan "hele Judas rest ... mænd, kvinder og børn, kongedøtrene ... også profeten og Baruk, Nerijas søn (Jeremias' sekretær eller skriver) og drog til Egypten" (Jer.43:5-7).

82

Da de nåede Egypten, advarede Gud igen disse jøder igennem Jeremias og sagde, at de skulle dø der ved sværdet og ved hungersnød "ingen skal reddes eller undslippe, så han kan vende hjem (Jer. 44:12-14) ... undtaget enkelte som reddes". Ja, nogen få i dette selskab var under guddommelig beskyttelse. En guddommelig opgave skulle udføres. De skulle undslippe! Herren fortsætter: "Kun de, der undslipper sværdet, skal vende hjem fra Egypten til Judas land, et ringe tal" (Jer. 44:28).

Under guddommelig beskyttelse

Baruk var Jeremias' permanente følgesvend og sekretær. Det er vigtigt her at lægge mærke til Guds løfte om beskyttelse: "Så siger Herren, Israels Gud, om dig, Baruk ... Se, hvad jeg har bygget, nedbryder jeg; hvad jeg har plantet, rykker jeg op; det gælder al jorden (eller bedre: hele landet) ... Men dig giver jeg dit liv som bytte, alle vegne hvor du kommer" (Jer. 45:2-5). Baruks liv var ligesom Jeremias' under guddommelig beskyttelse!

Tidligere havde Herren sagt til Jeremias: "Sandelig, jeg løser dig, at det må gå dig (din rest -- KJV) vel" (Jer. 15:11). [*Oversætters kommentar: det hebræiske ord for "rest", sheruth er udeladt i den danske oversættelse, så meningen kan misforstås*]. Den eneste "rest", der var

igen for Jeremias' opgave med at omplante tronen, var kongens døtre. Herren fortsætter i samme vers: "Sandelig, jeg lader fjenden bønfalde dig i ulykkens og trængselens tid." Dette gjorde Gud bogstaveligt talt som beskrevet i kapitel 39:11-12 og kapitel 40:2-6 som jeg tidligere har dækket.

Bemærk, at det skulle gå det kongelige materiale vel, som Jeremias fik til at bygge og plante – og at Jeremias ville blive beskyttet og sendt til et land han ikke kendte! Hvem ellers skulle drage til et ukendt land? De ti stammer, Israel, dem der havde førstefødselsretten!

Så Jeremias og hans lille kongelige selskab skulle slippe ud af Egypten, vende tilbage til Juda, og derfra – hvor hen? Til stedet hvor "de ti tabte stammer" opholdt sig, som vi vil få at se!

Lad nu Esajas fuldende denne profeti: "Thi fra Jerusalem udgår en rest, en levning fra Zions bjerg: Hærskarers Herres nidkærlighed virker dette. Den

83

bjærgede rest af Judas *hus slår atter rødder forneden og bærer sin frugt foroven*" (Esa. 37:32, 31).

Den samme profeti findes i 2. Kong. 19:30-31. Det er en profeti som Esajas gav i kong Ezekias' 14. regeringsår, da kong Sankerib af Assyrien truede med at invadere Juda. Det var en profeti for noget der skulle ske senere – ikke i Ezekias' regeringstid. Nogle kritikere forsøger at vælte denne fundamentale og vigtige sandhed, idet de påstår at denne samme rest også er nævnt i 2. Krønikebog 30:6. Men beskrivelsen der er ikke en profeti, men en historisk beretning om en begivenhed fra Ezekias' første år – og *denne rest* undslap ikke fra Jerusalem. Det var jøder som undslap Sankeribs styrker, der truede med at invadere Juda, men de undslap ind i, ikke *ud af* Juda. Intet er her sagt om at "slå rødder forneden og bære frugt foroven" Som både Esajas 37 og 2. Kongebog 19.

Denne profeti er så vigtig at den bliver gentaget to gange! Den henviser til en rest som skulle undslippe senere – sammen med Jeremias' flugt. Denne rest som er med Jeremias – i det mindste én af kongedøtrene – skal *slå rod forneden!* Det vil sige, skal *blive omplantet!*

Og *bære frugt foroven!* Blive bygget! Har Gud fejlet, har han ikke holdt sin højtidelige pagt om at holde Davids trone i live? Hvor fandt denne omplantning og opbygning sted? Kan vi finde ud af det i Guds Ord? Ja, det kan vi! Stedet og folket som tronen blev genoprettet hos, er klart identificeret!

84

De Forenede Stater Og Storbritannien I Profetierne

Kapitel 8

DET GÅDEFULDE BRUD

Hvorhen drog Jeremias sammen med Baruk og én eller flere af kongedøtrene? Historien stopper pludselig her på dette punkt. Oplyste granskere af bibelhistorien har længe vidst, at de ti stammer med navnet "Israels hus" tabte deres identitet og mistede kendskabet til deres historie, og at de i dag må befinde sig imellem hedningenerationerne. Deres identitet og opholdssted er en af de ting Gud har skjult for Verden.

Og dog, i disse sidste tider når kundskaben igen skal øges, og de "vise" skal *forstå* (Dan. 12:4, 10), da skal den hemmelighed åbenbares, der har ligget gemt i profetierne og som ikke kunne tydes før. Men først må vi undersøge det mystiske "brud" som skete i Judas (Jakobs søn) dage.

Juda blev far til tvillinge sønner. Den førstefødte var kongelig, for gennem ham skulle scepterløftet nedarves. Det ser ud, som om jordmoderen vidste, at det ville blive tvillinger. Det fortælles, at lige før fødselen "stak der en hånden frem, og jordmoderen bandt en rød snor om den, idet hun udbrød:

'Hvorfor bryder du frem? For din skyld er der sket et brud!'... Derfor gav de ham navnet Perez".

85

På hebræisk betyder Perez "brud". Den anden tvilling blev kaldt Zera. (1. Mose. 38:27-30).

Hvorfor skulle denne mærkelige hændelse nedskrives i bibelhistorien, med mindre dette brud en gang i fremtiden skulle heles imellem dem eller deres efterkommere? Men det skete ikke i deres levetid.

Zera, med den røde snor, fik fem sønner (1. Krøn. 2:6). Overtog nogen af dem nogensinde tronen, så bruddet dermed blev helet? David, Zedekias og Kristus stammende alle fra Perez' linjen – ikke fra Zera.

Tag nu det følgende i betragtning:

- Kendsgerningen om bruddet kan kun betyde en overførsel af scepteret fra Perez-linjen til Zera-linjen.
- En sådan overførsel skete aldrig før kong Zedekias af Juda, som var en efterkommer af Perez.
- Derfor måtte den ske efter Zedekias var blevet afsat.
- Eftersom Davids linje (Perez) skal forblive på tronen gennem alle slægtled og for altid, kunne overførslen kun ske ved ægteskab imellem en Perez arving til tronen og en af Zera linjen, og dermed hele bruddet.

De tre omvæltninger

Historien viser, at efterkommerne af Zera blev omvandrende folk, der rejste mod nord indenfor grænserne af de skytiske riger. Deres efterkommere emigrerede allerede på Davids tid til Irland.

Men hele tiden var Perez-David-Zedekias linjen i besiddelse af scepteret – var højt oppe – ophøjet. Zera linjen som følte, at de retsmæssigt skulle besidde scepteret og en dag ville komme til det, var lavt nede, fornedret – hvad kongelig magt angik

Lad os nu undersøge en højst misforstået profeti: Læs fra vers 18 i Ezekiels kapitel 21, og du vil klart se at Gud den Evindelige her taler om Judas fangenskab hos kongen af Babylon, i vers 25 siger han: "O du gudløse hedning (Zedekias), Israels fyrste, hvis time slår, når din misgerning er fuldmoden, så siger den Herre Herren: Bort med hovedbindet (diademmet), (som det skete ved første halvdel af Jeremias' kommission)

"ned med kronen! Som det (regentskabet) var, er det ikke mere! *Op* med det lave, *ned* med det høje! Grushobe, grushobe, grushobe (*omvæltninger* i 1907 oversættelsen og KJV) gør jeg det til. Ve det! Således skal det være, til han kommer, som har retten til det, ham vil jeg give det".

Lad os forstå dette. "Tag diademmet (hovedbindet) bort, ned med kronen." Kong Zedekias af Davids dynasti havde kronen. Dette betyder at kronen skal tages fra ham. Den blev fjernet. Han døde i Babylon, hans sønner og alle af høj byrd i Juda blev dræbt.

"Som det var, er det ikke mere (eller som i KJV: skal ikke forblive det samme)." Kongekronen skal ikke ophøre, men en forandring skal ske – tronen skal omvælttes – en anden skal bære kronen. Guds løfte til David skal ikke forgå ved en misligholdelse!

"Op med det lave, ned med det høje." Hvem er "høj"? Kong Zedekias af Juda. Nu skal han fornedres. Han skal miste denne krone. Juda har været "høj" mens Israel har været "lav" – Disse mange år uden en konge (Hosea 3:4). Perez' linje har været "høj". Zeras linje har været "lav".

"Jeg vil vende op og ned, op og ned, op og ned (tre gange omvæltninger) og det skal ikke ske mere, indtil han kommer som har retten til det." Hvad skulle vendes op og ned, omvælttes? Diademmet og tronen. Ikke én gang, der skal vendes op og ned tre gange. Vendt op og ned ved at fornedre Zedekias, huset Juda, Perez' linje -- men nu ophøje Israels hus og en af Zeras linje! Den første af de tre omvæltninger blev opfyldt med Jeremias' opgave.

"Er ikke mere". Betyder dette at tronen – kronen – skulle holde op med at eksistere? Overhovedet ikke! Hvordan kunne den blive vendt op og ned to gange til – dvs. overført fra den ene til den anden, hvis den var ophørt med at eksistere? Hvordan kunne kronen efter disse tre overføringer, blive givet til ham – Kristus ved hans genkomst – som retten tilhører, hvis den helt og holdent var ophørt med at eksistere? Nej, meningen er: "Den skal ikke længere blive overdraget før Kristus kommer igen." "Ham vil jeg give det."

Gud vil ikke bryde sit ubrydelige løfte til David! Gennem alle slægtled skal David have en efterkommer der bærer denne krone! Den anden halvdel af Jeremias' opgave skal nu gennemføres. *Tronen skal plantes*

om og bygges op igen. Kronen skal omvæltet – overføres til en anden!
Men hvordan og til hvem?

En "gåde" og en "lignelse" giver svaret

Den mærkelige sandhed om at *plante og genopbygge* Davids trone er åbenbaret i "en gåde og en lignelse" indhyllet i en symbolsk sprogdragt, som aldrig er blevet forstået før nu i de sidste tider. Og dog står det i dag så klart, at selv et barn kan forstå det!

Ezekiels kapitel 17 handler om denne profeti. Hele kapitlet bør læses omhyggeligt. Læg først mærke til at dette profetiske budskab er adresseret, *ikke* til Juda – jøderne -- men til Israels hus. Det er et budskab om opbygning af de tabte ti stammer, Israel, i disse sidste tider!

Først bliver Ezekiel befalet at fremsætte en gåde og en lignelse. Gåden står fra vers 3 til 10. Fra vers 11 forklarer Gud dens mening, "sig til den genstridige æt (det er de ti stammer Israel Eze. 12:9), som Ezekiel er sat til at være profet for (Eze. 2:3, 3:1 m.fl.): Ved I ikke hvad dette betyder? Sig ..." og så bliver gåden forklaret.

En stor ørn kom til Libanon og tog toppen af cedertræet. Det symboliserer kong Nebukadnezar af Babylon, forklares det, som kom til Jerusalem og tog kongen af Juda til fange. Det at den brød "spidsen af dens skud" – eller som KJV har det oversat: cederens unge kviste" i flertal -- og bragte dem til kræmmerlandet, symboliserer ifølge forklaringen, at kongens sønner tages til fange. "Så tog den en plante der i landet" – dette betyder at Nebukadnezar også tog af folket og høvdingerne i Judas land. "Han satte det ligesom et piletræ. Og det voksede og blev en vinranke som bredte sig vidt, men var lavstammet" det betyder, at jøderne fik en pagt hvorved de – på trods af at være under kaldæisk styre – kunne leve i fred og vokse. Den anden "store ørn" er billede på Egyptens Farao.

Gåden dækker altså den *første* del af Jeremias' opgave. Bemærk derefter det der er åbenbaret om den anden halvdel – *plantningen* af Davids trone! Det starter i lignelsen i versene 22-24. "Så siger den Herre Herren: Så tager jeg selv en gren af cederens top." Som vi allerede har set i Guds egen forklaring, da symboliserer cedertræet

nationen Juda; dets top er Judas konge. Gåden fortalte os at Nebukadnezar knækkede toppen af – det var

88

kongen. Lignelsen fortæller os derefter, at *Gud* – ikke Nebukadnezar – men *Gud* vil bryde en tynd kvist af *fra* toppen og "plante den" (vers 22). "Så tager jeg selv en gren af cederens top, af dens skuds spidser bryder jeg en tynd kvist og planter den på et højt, knejsende bjerg", fortsætter den Almægtige! Aha! "En tynd kvist, et spæd, ungt skud!" Kvistene på cederens top symboliserer kong Zedekias' børn, som tynd og spæd må det ganske sikkert symbolisere en *Datter!* "... og planter den". Kunne det i symbolsk sprog siges mere klart, at denne jødiske prinsesse skulle blive den kongelige sæd, der igen skulle plante Davids trone? Men hvor? "... på et højt, knejsende bjerg." sagde Gud! Et "bjerg" i symbolsk sprogbrug betyder altid en nation.

Men hvilken nation?

"På Israels høje bjerg, vil jeg plante den", svarede Gud. Davids trone skal nu plantes i Israel efter at være rykket op fra Juda! Kan det siges klarere? "... og den (det spæde skud) skal skyde grene og bære løv og blive en herlig ceder."

Ophørte Davids trone med Zedekias af Juda? Glemte Gud sin pagt? Nej! Sammenlign denne udtalelse med ordene i Esajas 37:31-32: "Den bjærgede rest af Judas hus slår atter rødder forneden og bærer frugt foroven." Den blev plantet i Israel som var flyttet bort fra Juda! Efter at denne hebræiske prinsesse er "plantet" på tronen, nu i Israel – tabt af syne – skal denne trone *bære frugt*. Hun skal gifte sig, og hendes sønner skal fortsætte Davids dynasti!

"Under den skal alle vingede fugle bygge, i dens grenes skygge skal de bo" (Eze. 17:23). Det "tabte" Israel, som nu har fået tronen og igen er blevet et selvstyret folk, skal i tidens fylde sprede sig jorden rundt og vinde herredømme og magt. De skal

89

arve de ubetingede løfter vedrørende *førstefødselsretten* i henhold til Guds pagt med Abraham!

"Og alle markens træer ..." (vers 24). Et træ" i denne gåde og lignelse er benyttet som billede på en nation, med andre ord "alle jordens nationer", "... skal kende, at jeg, Herren, nedbøjer det høje træ." Juda, det høje træ, som havde tronen i 130 år efter at Israel var drevet i landflygtighed, er nu fornedret til slaveri..." og ophøjer det lave." I 130 år havde Israel været et "lavt træ". Nu bliver Israel ophøjet og bliver igen et driftigt folk med en konge af Davids æt. "... et friskt træ bliver tørt (Juda) og et tørt træ (Israel) bliver grønt."

Sammenlign denne udtalelse med Eze. 21:26: "Bort med hovedbindet (diademet), ned med kronen! ... Op med det lave, ned med det høje! Grushobe (omvæltninger)..." osv. Der er tale om at overføre tronen fra Juda til Israel.

Israel havde været uafhængig i Irland i fire århundrede. Israel havde allerede i Irland et kongehus som Zedekias' datter blev podet ind i. De irske israelitter var en ældgammel koloni, der ikke havde været i fangenskab i Assyrien.

Israel, anført af stammerne Efraim og Manasse, der havde førstefødselsretten, skal nu blomstre og have stor fremgang når deres tid kommer. "Jeg, Herren, har talet og grebet ind" (Eze. 17:24).

Ja, førstefødselsretten er hos Israel, og selv om de var tabt af syne og anså sig selv for et ikke-israelitisk folk, er det dem der skal vokse til utallige hærskarer som lovet – til den store nation og sammenslutningen af nationer der besidder sine fjenders porte; blive en kolonimagt og brede sig over hele jorden; velsignes med nationale rigdomskilder og velstand. Og husk, når de således var blevet mægtige og dominerende, ville Davids trone være at finde omplantet blandt dem!

Men hvorhen rejste Jeremias, med sin kongelige sæd der skulle omplantes, for at finde det tabte Israels hus? Hvor er de i dag? Hvorledes blev "bruddet" lægt og hvorledes kom en søn af Zeras linje på tronen? Kan vi sige noget om det?

Ja, det *kan* vi! Den nøjagtige beliggenhed er åbenbaret i Biblens profetier! Vi kan endog finde hans rejserute i historien!

Kapitel 9

ISRAELS NYE LAND

Vi er nu rede til at finde Israels ti stammers geografiske beliggenhed. Vi ved, at de må eksistere nu om dage som en nation og en sammenslutning af nationer, mægtig og anset for at være ikke-israelitter. Der hvor vi finder dem, finder vi også David trone!

Mange steder drejer profetierne sig om disse folkeslag i de sidste dage. Profetier som ikke skal kunne forstås før "endens tid". Profetier som indeholder budskab, der skal bringes frem til disse folkeslag af de udvalgte, der får dem åbenbaret af Gud!

Først er det nødvendigt af have følgende kendsgerninger for øje:

Profeten Amos skrev – under den 13. af de 19 konger i Israels hus (Amos 1:1): "Se, den Herre Herrens øjne er vendt mod det syndige rige (Israels hus, Juda havde ikke syndet endnu) og jeg udsletter det (kongeriget, dets regering, ikke folket) af jorden. ... thi se, jeg byder, Israels hus skal sigtes blandt alle folkene, som man sigter med sold, uden at et korn falder til jorden" (Amos 9:8-9).

Denne profeti bliver sædvanligvis møntet på jødernes adspredelse. Men den har intet med jøderne eller Judas hus at gøre. Den angår de ti stammer Israels hus – som blev bortført i fangenskab til Assyrien, hvorfra de senere emigrerede og blev spredt blandt andre folk, længe før jøderne blev ført til Babylon. Denne profeti siger, at Israel (ikke Juda) skulle

91

blive sigtet iblandt andre nationer – disse israelitter der havde mistet deres identitet – og dog har Gud beskyttet og taget vare på dem, så "ikke et korn falder til jorden".

Et nyt hjemland

Det var dengang Israels børn "... skulle være uden konge i mange dage" (Hos. 3:4) Mange steder i Det Ny Testamente antyder, at disse folk

virkelig blev sigtet gennem alle nationer. Selv om mange af dem stadig var spredt iblandt forskellige nationer i det første århundrede e. Kr., havde en del af dem etableret sig i sit eget område på Jeremias' tid, 140 år efter deres oprindelige bortførelse.

Men disse israelitter, der havde førstefødselsretten, skulle til sidst komme til et nyt land som skulle blive deres eget. Gud siger i 2. Samuel 7:10 og i 1. Krønikebog 17:9: "Jeg vil (fremtid!) skaffe mit folk Israel en hjemstavn og *plante det* (Jeremias' kommission var at *plante* tronen iblandt dem). Så det kan blive boende på sit sted uden mere at skulle forstyrres i sin ro." Sammenhængen viser, at dette ikke gjaldt Palæstina, men et andet land hvor disse adspredte israelitter skulle samles efter at være "rykket op" fra det lovede land, Palæstina, mens dette lå øde i hedningernes hænder.

Bemærk omhyggeligt, at efter at være fjernet fra Palæstina og sigtet iblandt alle nationer og i mange dage at have været uden konge og uden at kende sin oprindelse, skal de "blive plantet" i et fjernt og fremmed land som skal blive deres eget. Og bid mærke i, at når de når til deres eget sted, skal de bo *uden mere at skulle forstyrres i sin ro!* Underforstået: ikke flyttes mere i vor

nuværende verden.

Medens andre profetier viser, at de skal blive kolonimagter og brede sig over hele jorden, er det tydeligt, at denne udbredelse skal ske fra det sted, der var udpeget til at forblive "hjemmet" og regeringsstedet for Davids trone.

Læg endvidere nøje mærke til, at så snart dette "deres hjem" er nået og Davids trone plantet der, skal de ikke forstyrres i deres ro – ikke flyttes – mere. Derfor befinder dette folk sig på samme sted hvor Jeremias plantede Davids trone for over 2500 år siden!

92

Derfor vil profetierne, der vedrører dette folks geografiske placering lige før Kristi genkomst, vise os hvor Jeremias rejste hen og plantede tronen. Huset Israel har endnu til gode – ved Jesu komme – at vende tilbage til Palæstina, og igen plante vinranker i deres oprindelige land. Profetier der fortæller hvor de på denne dag i fremtiden skal emigrerede fra, vil åbenbare hvor de ti tabte stammer befinder sig! De

to efterfølgende omvæltninger af tronen finder vi også indenfor samme område.

Det tabte Israel lokaliseret

Las os nu se hvor profetierne lokaliserer folkene med førstefødselsretten, med David trone og med jordens rigeste nationale velsignelser. Husk, de adskiller sig fra jøderne med forskellige navne, "Efraim", "Josef", "Jakob", "Rakel" (Josefs moder), "Samaria" (deres tidligere hjem) og "Israel".

Hosea 12:2: "Efraim ... efter østenstorm jager han stadig." Østenstormen blæser mod vest. Efraim må være rejst vestpå fra Assyrien. Da Herren svor til David at gøre hans trone evigt varende, sagde han: "Jeg lægger havet under hans hånd (scepteret) og strømmene under hans højre" (Sal. 89:26). Tronen ville blive "plantet i havet".

Gennem Jeremias siger Herren: "Det troløse Israels sag står bedre end det svigefulde Juda. Gå hen og udråb disse ord mod nord: Omvend dig, troløse Israel, lyder det fra Herren" (Jer. 3:11-12). Israel er skarpt adskilt fra Juda. Israel lå selvfølgelig nord for Juda mens de endnu befandt sig i Palæstina – men da disse ord blev skrevet af Jeremias, var det for længst, *sammen med assyrerne*, emigreret mod nord (og nordvest) fra Assyriens oprindelige beliggenhed.

Og i de sidste dage skal budbringeren gå "mod nord" (for Jerusalem) for at finde det tabte Israel og udråbe denne advarsel. Beliggenheden skal vi altså finde mod nordvest og i havet.

Det 18. vers i samme kapitel lyder: "I hine dage skal Judas hus vandre til Israels hus, og *samlede skal de drage fra nordens land* til det land, jeg gav deres fædre

93

i eje." I denne fremtidige udvandring – ved Kristi genkomst – skal de vende tilbage til Palæstina fra landet i *nord!*

Efter at have sagt: "Hvor kan jeg ofre dig, Efraim?" Siger Herren gennem Hosea: "... og bævende kommer sønner fra havet (KJV: fra vest)" (Hos. 11:8,10).

Og igen: "Se, jeg bringer dem hid fra nordens land, samler den fra jordens afkroge: (KJV: fra jordens kyster)" (Jer. 31:8). Denne profeti skal vurderes i de "sidste dage" (Jer. 30:24, 31:1), og er adresseret til "Israel (vers 2, 4 og 9), til "Efraim" (vers 6 og 9) og "Samaria" (vers 5). Her er tilføjet en ny indikation – "fra jordens afkroge" (vers 8). De er øjensynligt dominerende til søs, og det antydes, at de har spredt sig vidt omkring ved kolonisation.

Med henblik på huset Israel, ikke Juda (Esa. 49:3, 6), siger Gud: "Se, nogle kommer langvejs fra, nogle fra nord og vest, nogle fra Sinims land" (Esa. 49:12) På hebræisk er der intet ord for nordvest, derfor udtrykkes det nord og vest. Det betyder faktisk nordvest! Vulgata angiver "Sinim" som "Australien". Så nu har vi beliggenheden nordvest for Jerusalem og også spredt verden over.

Altså, nutidens Israel – der hvor Jeremias "plantede" Davids trone – befinder sig specielt nordvest for Jerusalem og ved havet! Lad os lokalisere landet nøjere!

Esajas kapitel 49 begynder med: "Hør mig, I fjerne strande!" De folk der tales til bliver kaldt "fjerne strande" i første vers og Israel i tredje vers. Ordet "fjerne strande" bliver andre steder oversat til "kystland".

Det 31. kapitel af Jeremias der lokaliserer Israel i "nordens land" siger: "... jeg er Israel en fader, min førstefødte er Efraim ... Hør Herrens ord I folk (Efraim og Manasse) og forkynd det på fjerne strande ... " (Jer. 31:9-10).

Og igen: "Hør på mig i tavshed, I fjerne strande ... Men Israel, du min tjener, Jakob, hvem jeg har udvalgt" (Esa. 41:1, 8).

94

I Jeremias 31:10 skal budskabet forkyndes "på fjerne strande" og blive udråbt blandt det "*første blandt folkene*" (vers 7). Altså i dag som på Jeremias' tid, er Israels hus på øerne "i havet", det ypperste blandt folkene, nordvest for Jerusalem. Et folk der bor ved kysten og derfor dominerer havet. Der kan virkelig ikke være nogen tvivl om denne identitet.

Tag et kort over Europa. Træk en lige linje nordvest fra Jerusalem tværs over det europæiske kontinent til du kommer til havet og øerne i havet! Denne linje fører dig direkte til de Britiske Øer!

Der er så meget bevismateriale for, at nutidens hvide og engelsktalende folk – Storbritannien og USA – uomtvisteligt er stammerne Efraim og Manasse med førstefødselsretten, fra "det tabte" Israels hus, at vi kun har plads til en lille del af beviserne i denne bog.

Storbritanniens hebræiske navn

En højst interessant kendsgerning er den hebræiske betydning af navnet *britisk*. Huset Israel er pagtfolket. Det hebræiske ord for "pagt" er *beriyth* eller *berit*. Efter Gideons død fulgte Israel den falske, hedenske gud Baal. I Dom. 8:33 og 9:4 bliver ordet "pagt" brugt som et rent navn, koblet sammen med "Baal". Dette er i den danske Bibel udtrykt med ordet "Ba'al-Berit", som betyder "pagtens afgud".

Det hebræiske ord for "menneske" er "iysh" eller "ish". På engelsk betyder endelsen "ish", "af eller tilhørende (et land eller en person)". På det oprindelige hebræiske sprog skrev man ikke vokalerne. Selv om man udtalte vokalen "e" i "*berith*", men beholder "i" i den engelske form for at beholde "i" lyden, da får vi det angliserede hebræiske ord for pagt: "*brit*".

Men hebræerne udtalte det aldrig "h". En jøde udtaler også i dag navnet "Shem" som "Sem". Dette ældgamle hebræiske træk er egentlig også et moderne britisk træk. Så det hebræiske ord for "pagt" ville på engelsk blive udtalt: "*brit*".

Og ordet for "pagt-mennesket" eller "pagt-folket" ville derfor ganske enkelt udtales: "British" (på dansk: britisk). Er det da tilfældigt

95

at også det virkelige pagtfolk i dag kaldes: "British"? Og at de bor på de "Britiske Øer"!

Huset Israel skulle ikke alene miste sin identitet, men også sit navn. Det skulle få et nyt navn i mellemtiden og de skulle miste deres identitet som Israel, nøjagtig som Gud havde sagt i Esa. 62:2, hvor han henviser til disse sidste dage og til Tusindårsriget.

Gud sagde til Abraham: "Gennem Isak skal en slægt få navn efter dig". Dette navn gentages i Rom. 9:7 og i Heb. 11:18. I Amos 7:16 kaldes israelitterne: "Isaks hus"! De nedstammer fra Isak og er derfor Isaks sønner. Fjern "I" fra "Isak" (vokaler brugtes ikke i hebræisk stavning), og vi får det moderne navn "saksøn(ner)" eller den kortere engelske stavemåde "Saxons"!

Dr. W. Holt Yates ved Yale Universitet siger: "Ordet "Saxons" er udledt af "sønner af Isak" ved at forbogstavet I er faldet bort."

Mange forveksler angelsakserne med de tyske – eller gammel-sakserne der stadig lever i Tyskland. De tyske saksere, har deres navn fra det gamle højtyske ord, Saks, som betyder "sværd" eller "kniv" (dansk "saks"). Disse sværd bærende tyskere er et helt andet folkefærd, der ingen relationer har til angelsakserne, der drog over til England.

Dan, en "slanges spor"

Eftersom det var Herrens hensigt, at det "tabte Israel" skulle blive lokaliseret og fundet i disse sidste dage, må det være at forvente, at nogle tegn eller spor vil lede til den rute Israel tog, da de drog ud af Assyrien, hvor de oprindeligt havde været i fangenskab.

Om Efraim (vers 20) siger Gud i Jeremias 31:21: "Rejs dig vejvisersten, sæt mærkesten op, ret din tanke på højvejen, vejen, du gik". I skrifterne finder vi disse mærkesten" eller vejskilte de satte langs vejen de drog.

I 1. Mose. 49:17 forudsiger Jakob, det der skal ske med hver stamme. Han siger: "Dan blive en slange ved vejen" -- eller: "Dan skal være en slanges spor." Det er en væsentlig kendsgerning at Dan, en af de ti stammer, opkaldte alle de steder de kom til efter deres stamfader Dan.

96

Dan boede oprindeligt langs Middelhavets kyst vest for Jerusalem. "Men daniternes område blev dem for trangt", læser vi i Josua 19:47, "... derfor drog daniterne op og angreb Lesjem, indtog det ... og gav Lesjem navnet Dan efter deres stamfader Dan."

I Dommerbogen 18:11-12 nævnes det, at daniterne drog op og lejrede sig i Kirjat-Jearim, "Derfor kalder man endnu den dag i dag dette sted

Dans Lejr". Lidt senere kom det samme kompagni på 600 bevæbnede daniter til Lajisj, tog den "og de gav den navnet Dan efter deres stamfader Dan" (vers 29). Læg altså mærke til hvordan disse daniter efterlod "slangens spor" langs den vej de gik – de satte mærkesten som gør det muligt i dag at følge vejen de tog.

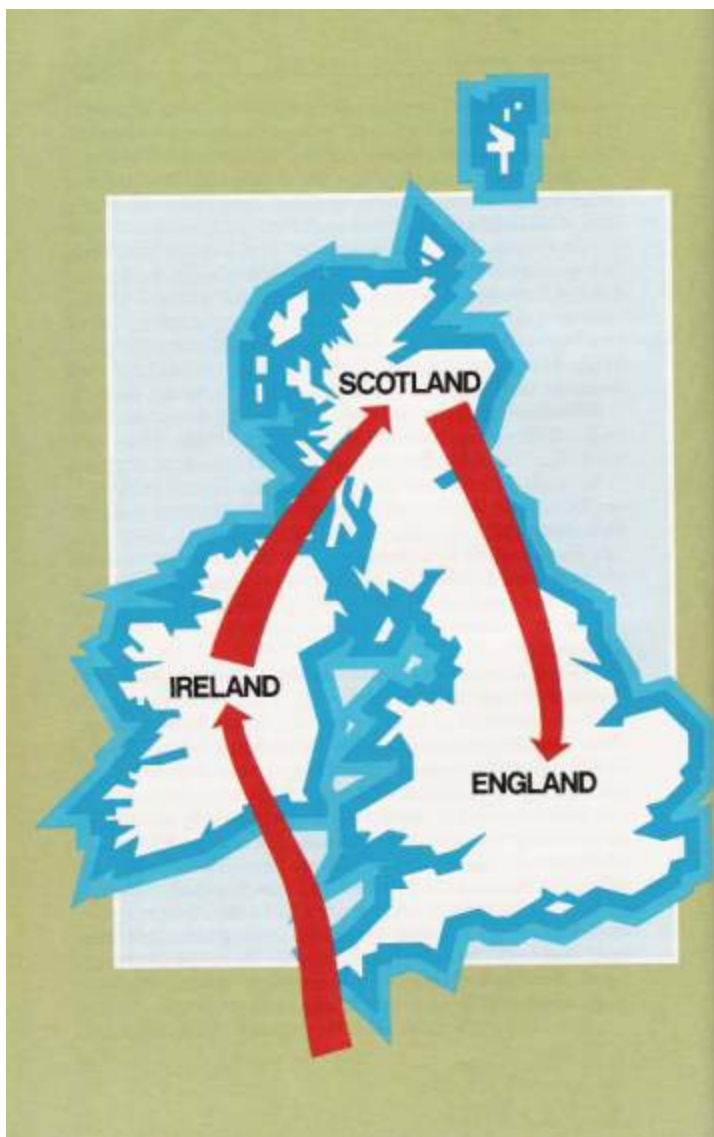
Husk at vokalerne ikke skrives på hebræisk. Vokallyde bliver føjet til i udtalen. Ordet "Dan" vil altså tilsvarende på engelsk (og dansk) ganske enkelt blive stavet "Dn" og kan derfor udtales som "Dan", "Den", "Din", "Don" eller "Dun", og fortsat være det samme hebræiske navn.

Stammen Dan besatte to adskilte distrikter eller provinser i det Hellige Land før det assyriske fangenskab. En del boede ved Palæstinas kyster. De var hovedsagelig søfolk, og det er oplyst, at "Dan blev ved skibene" (Dom.5:17, 1907 oversættelse).

Da assyrerne tog Israel til fange, stak daniterne der boede ved kysten til søs i sine skibe og sejlede vest på gennem Middelhavet og nordpå til Irland. Lige før sin død profeterede Moses om Dan: "Dan er en løveunge, som springer frem af Basan" (5. Mose. 33:22). Langs Middelhavets kyster efterlod de sig spor i navne med "Den", "Don" og "Din".

Irske annaler og irsk historie viser at de nye indvandrere der netop slog sig ned i Irland på den tid, var "Tuatha de Dana'ans" som oversat betyder "Dans stamme". Enkelte gange står der kun "Tuathe De" som betyder "Guds folk". Og i Irland efterlod de "mærkestene": "Dans-Laugh", "Dan-Sower", "Dun-dalk", "Dun-drum", "Don-egal Bay", "Don-egal City", "Dun-gloe", "Din-gle", "Duns-more" (som betyder: "flere Daner"). Desuden betyder ordet Dunn på irsk det samme som "Dan" på hebraisk, nemlig "dommer".

Men daniternes nordre provins blev ført i fangenskab af assyrerne,

98

og derfra drog de med resten af de ti stammer over fastlandet.

Efter at have forladt det assyriske fangenskab, slog de sig en tid ned i landet lige nordvest for Sortehavet. Der finder vi floderne Dnepr, Dnestr og Don.

Såvel i gammel som i nyere geografi finder vi mærkestenene: *Don*-au, *Dan*-inn, *Dan*-aster, *Dan*-dare, *Don*-ets og *Don*, *Dan* og *U-don*, *Eri-don* og ikke mindst *Danmark*. Danmark betyder "Dans mærke."

Da de kom til de britiske øer, satte de navnestenene: Dun-dee, Dun-raven; i Skotland er Dan'er", Don'er" og "Dun'er" lige så mangfoldige som i Irland. Således har Dan sat vejmærkerne i "slangens spor" der fører direkte til de britiske øer!

Irlands oldtids annaler

Vi vil nu kort undersøge Irlands oldtids annaler, legender og historie, hvor vi finder scenen for Jeremias' "plantning" og det "forsvundne" Israels nuværende beliggenhed.

Den ældste del af Irlands historie er meget udførlig, selv om den også er rigt udstyret med legender og sagn. Men med kendsgerningerne fra bibelhistorien og profetierne "in mente", kan vi let adskille sagn og virkelig historie når vi studerer Irlands annaler. Efter at have sorteret det fra der helt åbenlyst er sagn, står der følgende tilbage fra Irlands forskellige historiske kilder: Længe før år 700 f. Kr. ankom en stærk folkegruppe der hed "Tuatha De Danaan" (Dans stamme), med skib. De jagede andre stammer bort og bosatte sig. Senere, på David tid, ankom en gruppe af Zeras linje til Irland fra Mellemøsten.

I år 569 f. Kr. (tiden for Jeremias' omplantning) kom en gammel hvidhåret patriark, hvem man til tider omtalte som "hellig", til Irland. Sammen med ham kom prinsessen, datter af en østerlandsk konge og hans ledsager ved navn "Simon Brach", stavet henholdsvis "Breck", "Berech", "Brach" eller "Berach" i de forskellige historiske optegnelser. Prinsessen hed Tephi, et hebræisk navn, det var kælenavn for hendes fulde navn "Tea-Tephi".

Moderne litteratur skrevet af de der genkender vor nationale identitet har forvekslet denne Tea-Tephi, datter af Zedekias, med en tidligere Tea, datter af Ith, der levede i Davids tid.

Fra Dronning Elizabeths II kroning. Næste billede: Den gamle kroningsstol i Westminster Abbey, London. Under den ligger stenen som siges at være bragt til Irland af profeten Jeremias, og som mange af Skotlands og Englands konger er blevet kronet på.

Dette kongelige selskab indbefattede også kongen af Irlands søn, der havde været i Jerusalem under belejringen. Der lærte han Tea-Tephi at kende. Han giftede sig med hende kort efter 585 da byen faldt. Deres unge søn, nu 12 år gammel tog sammen med dem til Irland. Ud over den kongelige familie bragte Jeremias nogle bemærkelsesværdige ting med sig. De indbefattede en harpe, en ark og en forunderlig sten, kaldet "lia-fail" eller "skæbnestenen". Et mærkeligt sammentræf er, at hebræiske navne skrives fra højre mod venstre, mens vi skriver fra venstre mod højre. Navnet er det samme "lia-fail" fra højre og venstre.

En anden mærkelig tilfældighed – eller er det tilfældigt? – er at mange konger i Irlands, Skotlands og England historie er blevet kronet siddende på denne sten, også den nuværende dronning. Stenen er i dag i Westminster Abbey i London, og kroningsstolen er bygget over den. På et skilt står der: "Jakobs stenstøtte" (1. Mose. 28:18).

101-102

Den hebræiske prinsesse Teas gemal overtog sin faders trone og fik titlen Herremon. Denne Herremon er ofte blevet forvekslet med en meget tidligere "Gede the Herremon" på Davids tid. Vor kong Herremon og hans hebræiske dronning overtog Irlands trone, og *dette samme dynasti fortsatte uafbrudt*, gennem alle konger af Irland, indtil det blev omstyrtet og plantet i Skotland og senere igen omstyrtet der og flyttet til London, England, hvor *dette samme dynasti fortsætter i dag* i dronning Elizabeth II's regering.

En anden interessant kendsgerning er, at den krone som kong Herremon og de andre monarker i oldtidens Irland bar, havde tolv takker!

Dronning Elizabeth på Davids trone

Når man ser bibelhistorien, profetierne og Irlands historie under et, kan nogen da benægte, at denne hebræiske prinsesse var datter af kong Zedekias af Juda, og dermed arving til Davids trone? – At den gamle patriark faktisk var Jeremias og hans ledsager var Baruk, hans sekretær? At kong Herremon nedstammer fra Zera og her gifter sig med en datter af Perez linjen og dermed heler det gamle brud? At da Davids trone første gang blev omvæltet ved Jeremias, blev den plantet på ny i Irland, og senere for anden gang omvæltet og *plantet* i Skotland, for efter den tredje omvæltning at blive *plantet* i London? Når Kristus kommer tilbage til jorden for at overtage denne trone, vil han finde en *virksom, eksisterende* trone, ikke en trone der er ophørt med at eksistere (Luk. 1:32).

Og den britiske sammenslutning af nationer er den *eneste sammenslutning af nationer i hele verdenshistorien*. Kunne de da *nøjagtigt* svare til beskrivelsen i førstefødselsretten og alligevel ikke være førstefødselsretsfolket?

USA udviklede sig hastigt med hensyn til nationale resurser og rigdom efter år 1800, men det opnåede senere end Den Britiske Sammenslutning en verdensdominerende stilling blandt nationerne. De blev en supermagt ved enden af 1. Verdenskrig.

Amerikas Forenede Stater er Manasse

I den profetiske velsignelse den døende Jakob udtalte, er det åbenbart at Efraim og Manasse skulle

103

arve førstefødselsretten i fællesskab langt hen ad vejen, indtil de endelig skulle skilles.

I 1. Mose. 48 giver Jakob førstefødselsretten til Josefs to sønner under ét, idet han henvender sig til dem begge samtidig. Til sidst taler han til

dem hver for sig – Manasse skulle blive den ene *store* nation og Efraim en *sammenslutning* af nationer.

I profetien for disse sidste tider sagde Jakob: "Et yppigt vintræ er Josef, et yppigt vintræ ved kilden, ranker slynger sig over muren! (1.Mose. 49:22). Med andre ord skulle Josef – Efraim og Manasse i fællesskab – blive koloniserende nationer i disse sidste dage. Deres kolonier skulle forgrene sig ud fra De Britiske Øer over hele jorden.

Sammen voksede Efraim og Manasse til en hærskare, så skiltes de som Jakob havde profeteret i 1. Mosebog 48. Disse folkeslag opfyldte denne profeti.

Men hvordan kan USA være Manasse når en stor del af indbyggerne kommer fra mange andre nationer ud over England? Svaret er: En stor del af Manasse forblev sammen med Efraim indtil Ny England staterne udskilte sig. Men deres forfædre skulle sigtes gennem mange nationer, som korn sigtes i en si, og dog skulle intet korn falde til jorden eller gå til spilde (Amos 9:9). Folket blev filtreret gennem mange nationer. Efraim og en stor del af Manasse emigrerede omsider til England sammen, men mange andre af Manasse blev sigtet ud i og gennem andre nationer, og forlod ikke disse før de kom som emigranter til USA, efter at Ny England kolonierne var blevet en nation. Israel har imidlertid altid optaget hedninger iblandt sig, som blev israelitter ved at leve i Israels land og ved giftermål.

USA er således blevet kendt som verdens "smeltedigel". Så, langt fra at tale imod dets afstamning fra Manasse, bekræfter det faktisk denne afstamning. Beviserne for at det er Manasse, er overvældende. Manasse skulle skille sig ud fra Efraim og blive den største, rigeste enkelt nation i hele jordens historie. USA – og ingen andre – har opfyldt denne profeti. Manasse var faktisk en trettende stamme. Der var oprindeligt tolv stammer.

104

Josef var en af disse tolv. Men da Josef blev delt i to stammer og Manasse udskilte sig som uafhængig nation, blev de den *trettende* stamme.

Kan det være en ren tilfældighed, at USA startede som nation med tretten kolonier?

Men hvad med de andre af de såkaldte "forsvundne ti stammer"? Mens førstefødselsretten var Josefs og dens velsignelser er givet til De Britiske Sammenluttede Nationer og USA, så hørte også de resterende otte stammer af Israels hus til Guds udvalgte folk. De blev også velsignet med et stort mål af materiel rigdom – men ikke med førstefødselsrettens dominans.

Vi vil ikke tage plads i denne bog til at forklare de specifikke identiteter på disse andre stammer og hvor de opholder sig i vort tyvende århundrede. Lad det være nok at nævne, at der er brede spor der viser, at disse otte stammer befinder sig i de nordvest europæiske nationer som, Holland, Belgien, Danmark, Nord Frankrig, Luxembourg, Svejts, Sverige og Norge. Islands befolkning er også af viking oprindelse. Nutidens politiske grænser i Europa, viser ikke nødvendigvis grænserne mellem afkommet fra de oprindelige Israels stammer.

105

De Forenede Stater Og Storbritannien I Profetierne

Kapitel 10

FØRSTEFØDSELSRETEN HOLDT TILBAGE I 2520 ÅR!

Den mest bemærkelsesværdige opfyldelse af Biblens profetier i moderne tid, var den pludselige opblomstring af de to mægtigste verdensmagter – den ene, en sammenslutning af nationer som udgjorde tidernes største verdensimperium; den anden blev den rigeste og stærkeste nation på jorden i dag. Disse førstefødselsrets nationer kom på utrolig kort tid i besiddelse af over to tredjedele – næsten tre fjerdedele – af hele verdens tilgængelige rigdomme og resurser! Denne pludselige opblomstring fra historiens halvmørke på så kort tid giver uomgæligt bevis på guddommelig inspiration. Aldrig i historien er noget lignende sket.

Men hvorfor kom denne uovertrufne velstand og magt til arvingerne af førstefødselsretten ikke før efter året 1800 e. Kr.? Hvorfor kom denne

nationale dominans ikke til stammerne Efraim og Manasse tidligere – i Moses', Josuas, Davids eller Elias' dage?

En "Nation" og en "Sammenslutning af Nationer"

Glem ikke at førstefødselsretten blev overdraget til de to stammer Efraim og Manasse – ikke til de andre stammer eller deres efterkommere. Disse to førstefødselsretsstammer befandt sig i den nordlige del af kongeriget Israel.

105

Læg mærke til det oprindelige løfte: "Et folk, ja folk i hobetal skal nedstamme fra dig" (1. Mose. 35:11).

Da den døende Jakob (Israel) gav førstefødselsretten videre, sagde han om Efraim og Manasse, Josefs sønner "... så at *mit navn* ... må blive nævnt ved dem" (1. Mose. 48:16). Dermed er det dem – efterkommerne efter Efraim (briterne) og Manasse (amerikanerne) – og ikke jøderne der henvises til i profetierne under navnene Jakob og Israel. Og Jakob tilføjede: "... og *de* må vokse i mængde i landet!"

Henvendt til Manasse og hans afkom alene profeterede Jakob: "Også han skal blive et folk (en nation), også han skal blive *stor*; men hans yngre broder skal blive større end han, og hans afkom skal blive en mangfoldighed (et fællesskab eller sammenslutning) af folkeslag (nationer)" (1. Mose. 48:19).

I år 1800 e. Kr. var UK og USA små og ubetydelige blandt jordens nationer. UK bestod af de Britiske Øer, en meget lille del af Indien og Canada og nogle få småøer. USA bestod alene af de 13 kolonier og tre stater. Ingen af dem havde hverken stor velstand eller magt.

Men i begyndelse af året 1800 sprang disse to små nationer ud og voksede med nationale kæmperigdomme og magt som intet folkeslag tidligere havde besiddet. Snart spredte Det Britiske Imperium sig jorden rundt, så solen aldrig gik ned over dets besiddelser. Canada, Australien, Syd Afrika fik dominans status – de blev frie og uafhængige nationer med egne regeringer uafhængige af England – *et fællesskab* eller en sammenslutning af nationer som holdt sammen – ikke ved en retsgyldig regering, men *udelukkende ved Davids trone*.

Men hvorfor var den enorme førstefødselsret som *betingelsesløst* blev lovet Abraham og igen til Isak og Jakob, ikke blevet indfriet tusinder år tidligere, men først efter år 1800 e. Kr.? Svaret er både spændende og betagende!

106

DEN INDUSTRIELLE REVOLUSION bragte stammerne med førstefødselsretten til national storhed. Billederne viser et guldstøberi og et stålværk.

107

For at forstå denne mirakuløse eksplosion til verdensdominans, er det nødvendigt at undersøge selve omdrejningspunktet i Det Gamle Testaments profetier – det 26. kapitel i 3. Mosebog.

En profeti for vore dage

Denne bemærkelsesværdige profeti angår vor tid, samtidig med at den advarer Israels folk på Moses' tid. Ikke mange forstår, at Det Gamle Testaments profetier hovedsagelig angår vort 20. århundrede – og at mange af dem ikke henvender sig overhovedet til gammeltestamentlig tid.

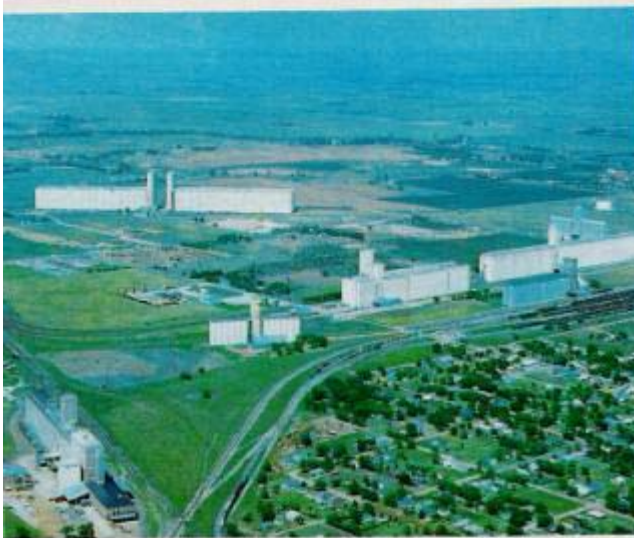
De fleste præster og kirkeledere i dag blev oplært på teologiske seminarer og fakulteter indenfor deres egen specielle kirkeretning. De blev næsten udelukkende oplært fra sekteriske bøger og ikke fra Biblen. Mange af dem vil sige: "Vi er en nytestamentlig kirke", idet de antager at Det Gamle Testaments profetier kun angår gammeltestamentlig tid uden nogen betydning for os i dag. Det er en fejl, det er ren vildfarelse! Mange gammeltestamentlige profetier blev aldrig skrevet til – og heller ikke læst for eller af – israelitterne i de dage. Guds nytestamentlige kirker er faktisk bygget på grundlag af Det Gamle Testaments profeter så vel som apostlene (Efe. 2:20).

Daniel skrev efter at både Israel og Juda var blevet fjernet fra Palæstina som slaver. Han havde ingen mulighed for at meddele profetierne til sine slavebundne landsmænd – og desuden var betydningen lukket og forsejlet frem til vor tid (Dan. 12:8-9).

Ezekiel var profet, *ikke for jøderne*, skønt han var i fangenskab sammen med dem. Men hans profetier skulle afleveres til Israels hus – som var blevet forvist ca. 130 år tidligere, og på Ezekiels tid allerede tabt af syne. Hans profeti skulle leveres til Israels hus i dag i det 20. århundrede, af Guds præster, der nu kender deres identitet!

Og denne profeti i 3. Mose. 26 har til trods for, at den er skrevet ned af Moses før israelitterne var kommet ind i det lovede land, en todelt opfyldelse. Det var en *advarsel* til dem der levede i Moses' dage, men den endelige fuldbyrdelse, som vi skal få at se, fandt og finder sted

EN VÆLDIG OVERFLOD – Øverst: Hvede bliver læsset af på gaderne. Så stor var overfloden! Nederst: Luftfoto af kæmpesiloer i USA's hvedebælte.

109

nu – i vor tid. Og, denne todelte opfyldelse der er typisk for mange af profetierne, er også en advarsel til de amerikanske og britiske folkeslag om forestående begivenheder! 3. Mosebog 26 er Det Gamle Testaments fundamentale profeti. Den indeholder et vitalt, levende og fantastisk budskab og varsel til vore folk i dag!

Den afgørende profeti

I denne centrale profeti forsikrer Gud på ny førstefødselsløftet til dem der levede i Moses' dage – men på visse betingelser! Førstefødselsrets stammerne Efraim og Manasse var dengang *sammen med* de andre stammer i én nation. Lydighed mod Guds love ville ikke alene bringe enorm national velstand og førstefødselsrettens velsignelser til Efraim og Manasse, men hele nationen ville automatisk have fået del i dem den gang.

Læg nøje mærke til at to af De Ti Bud er specielt fremhævet. Disse var de vigtigste *testbud*. De var prøvelse på lydighed, og på tro – og loyalitet overfor Gud. Gud sagde: "I må ikke gøre Eder afguder; udkårne billeder ... for at tilbede dem; thi jeg er Herren Eders Gud! Mine sabbatter skal I holde ..." (vers1-2).

Der var *betingelser* – et stort og mægtigt "hvis" – for at de kunne opnå den faktiske opfyldelse af dette fantastiske førstefødselsrets løfte i deres levetid! Gud sagde: "Hvis I følger mine anordninger og holder mine bud og handler efter dem, vil jeg give Eder den regn, I behøver, til sin tid, landet skal give sin afgrøde ... " (3-4). Al velstand kommer fra jorden. De ville have nydt kæmpe avl året rundt, den ene høst i hælene på den anden. Vers 6: "Jeg vil give jer fred i landet, så I kan lægge Eder til hvile, uden nogen skræmmer jer ... og intet sværd skal hærge Eders land." Sikke en velsignelse! Hvor er landene der nyder vedvarende fred uden at frygte for invasion?

I denne verden har alle lande fjender, det anses for en selvfølge. Hvis fjenderne angreb, hvad så? Vers 7-8: "I skal forfølge Eders fjender, og de skal falde for sværdet foran Eder. Fem af Eder skal forfølge hundrede, og hundrede af Eder skal forfølge ti tusinder ..."

Eftersom mange nationer her i verden altid har været

110

angribere, ville Israel blive angrebet. En nation med militær overlegenhed til at besejre alle aggressorer ville hurtigt blive den dominerende og stærkeste nation på jorden, og især hvis den også besad resurser og rigdom fra jorden. Vers 9. "Jeg vil vende mig til Eder, jeg vil gøre Eder frugtbare og mangfoldige, og jeg vil stadfæste min pagt med Eder."

Det store, store hvis

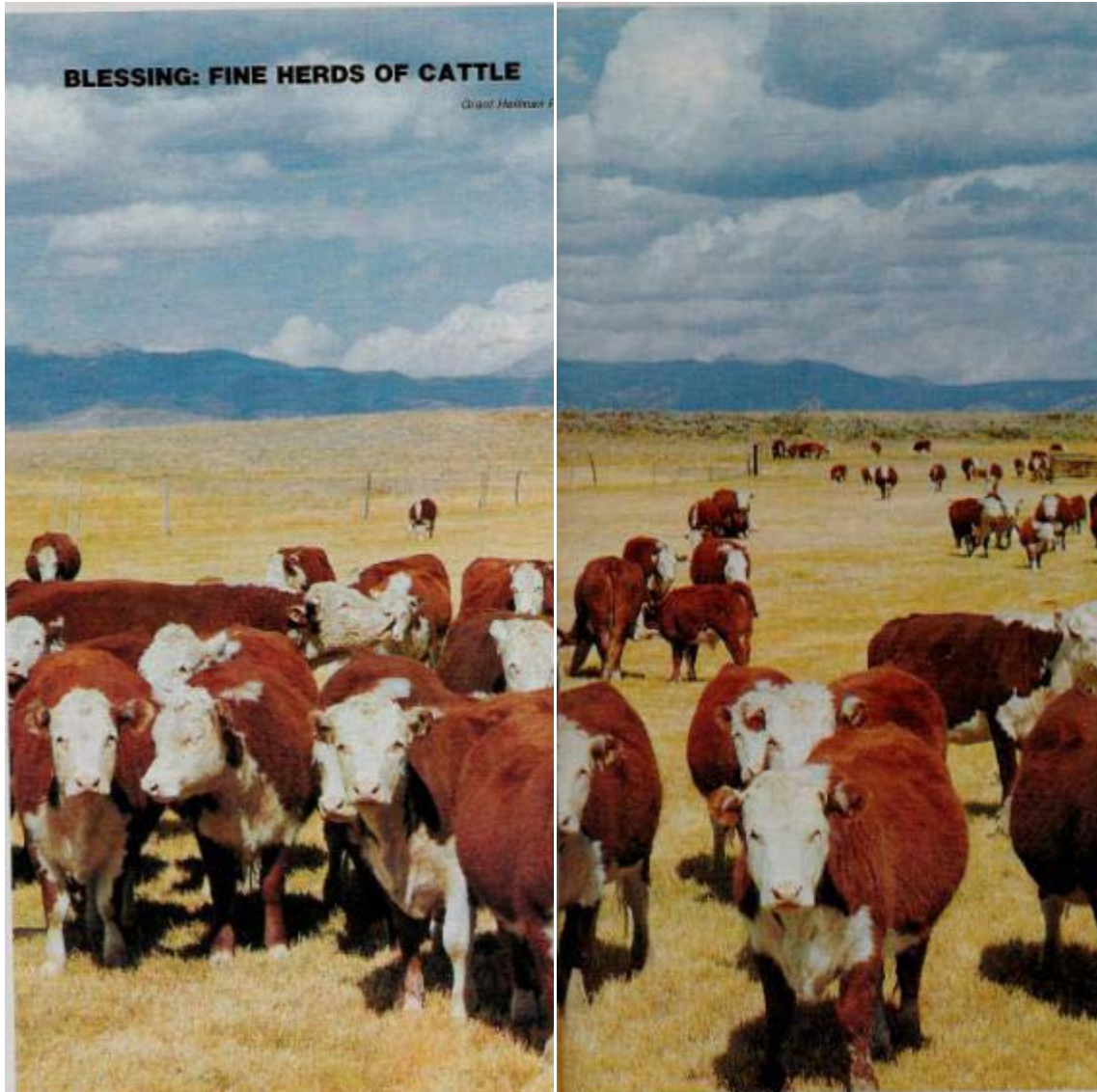
Men her kommer alternativet – HVIS betingelserne ikke bliver overholdt: "Men hvis I ikke adlyder mig og handler efter disse bud ... da vil jeg gøre lige for lige imod Eder og hjem søge Eder med skrækkelige ulykker: svindsot og feberglød, så øjnene sløves og sjælen vansmægtes. Til ingen nytte sår I Eders sæd, thi Eders fjender skal fortære den. Jeg vender mit åsyn imod Eder, så I bliver slået på flugt for Eders fjender; Eders avindsmænd skal underkue Eder, I skal flygte, selv om ingen forfølger Eder ..." (vers 14-17). De ville blive angrebet, erobret og atter blive slaver – som de havde været i Egypten før Gud befriede dem.

Hvad skete der så?

Disse israelitter brokkede og klagede sig og tvivlede på Gud næsten fra den første nat, da de drog ud af Egypten. Gud befriede dem på mirakuløs vis fra den egyptiske hær, der forfulgte dem til det Røde Hav. Gud sendte manna og vagtler fra himmelen for at føde dem. Gud fik drikkevand til at vælde ud af klippen. Men hele tiden klagede de og var rebelske og oprørske.

Israels børn under Moses kom til ørkenen ved foden af Sinai bjerget. Der blev Moses kaldt op på bjerget, hvor Gud talte til ham. Her tilbød Gud Israel at blive *hans nation* – at komme under hans styre, og – mod at være lydige og loyale mod hans regering – at modtage den fabelagtige nationale førstefødselsret og få verdensdominans.

Herren sagde: "Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene, thi mig hører hele jorden til" (2. Mose. 19:6). Læg mærke til at Gud ikke tvang dem til at

112-113

blive hans nation – et "specielt" folk forskelligt fra de frafaldne hedningeriger. Valget var deres!

Starten på en nation

Moses kom ned fra bjerget tilbage til lejren. Han forelagde Guds tilbud (pagt) for denne kæmpeforsamling der talte måske to - tre millioner mennesker.

"Og hele folket svarede, alle som én: 'Alt. Hvad Herren har sagt, vil vi gøre!'" (vers 8).

I løbet af to dage blev folket specielt forberedt til en storslagen begivenhed. De skulle høre Guds egen stemme fra bjerget. På tredje dagen, midt i et fantastisk, storslået, overnaturligt skue af torden og lynild og tykke skyer der indhyllede bjerget, tordnede Guds stemme – med en styrke uden lige – den *grundlæggende lov* for Guds regering – den store *åndelige lov* som i princippet definerer *Guds livsstil* – vejen hvorpå man *undgår* den ondskab som har besat verden – vejen der fører til fred, lykke og velstand.

Denne enorme folkemængde hørte rent faktisk den *Evige Guds* røst, som gav dem De Ti Bud! Folket var skrækslagent! De skælvede! Det var en frygtindgydende oplevelse som aldrig tidligere var sket – og heller ikke er forekommet siden!

Gud opridsede sit forslag mere detaljeret for Moses, det der skulle etablere dem som Guds *nation*. Igen svarede folket enstemmigt: "Alle de ord, Herren har talet, vil vi overholde" (2. Mose. 24:3). Moses nedskrev alle ordene af denne pagt – aftalen der gjorde disse tidligere slaver til Guds nation – overenskomsten der samtidig var en ægteskabskontrakt med Herren som brudgom, og som bandt hustruen (Israel) til at adlyde sin mand.

Moses oplæste bestemmelserne og betingelserne – "pagtsbogen" – for hele folket. Igen kom den enstemmige beslutning fra dem: "Vi vil gøre alt, hvad Herren har talet, og lyde ham" (2. Mose. 24:7).

Den gamle pagt en ægteskabspagt

Denne pagtoverenskomst mellem Gud og dette folk – som kaldes "den gamle pagt" – blev ratificeret og sat i kraft med *blod* (2. Mose. 24:5-8).

Moses var mellemmand for denne "gamle Pagt". Den viede et dødeligt folk til Herren. De blev *hans nation*. Som borgere i hans nation havde de lovet loyal lydighed.

Denne "gamle pagt" var baseret på førstefødselsretsløftet som Gud gav Abraham. Men dødelige mennesker fulde af menneskenaturens forfængelighed, misundelse, lyst og grådighed, forbliver sjældent trofaste. Derfor kommer den levende Kristus nu snart for at blive mellemmand i den nye pagt, der vil være baseret på bedre løfter (Hebr. 8:6-10 og 9:15). Men den *nye* pagt vil ikke blive gjort med dødelige mennesker, som ikke kan holde deres løfter. Gud har været – og er fortsat i gang med at forberede et folk, som vil blive gjort udødelige. Disse udødelige skal vies til Kristus. Han døde, genopstod og sendte Guds *Hellige Ånd* "for at han kunne hellige den (kirken), idet han rensede den (denne *nytestamentlige* hustru) i vandbadet ved ordet" (Efe. 5:26-27).

Den nye pagt vil blive indstiftet med et folk som allerede er blevet testet, ved i sit kristne liv at have udvist lydighed og tro, og som vokser i åndelig karakter og kundskab, og som sejrer – et folk som *derefter* gøres udødeligt, helligt og ulastelig.

Den *nye* pagt er baseret på kongespir- (scepter-) løftet til Abraham – gennem den kommende kongernes Konge, Jesus Kristus af Davids eget dynasti.

De vender sig til afgudsdyrkelse

Men se nu hvordan disse dødelige israelitter opførte sig.

Efter at den gamle pagt mellem Gud og Israel var ratificeret, kaldte Gud Moses op på bjerget. Moses opholdt sig der i fyrre tyve dage, hvor Gud gav ham instrukser for menigheden (kirken) og nationen – for Israel var kirke og stat forenet.

Efter at Moses havde været borte nogle dage, sagde folket til Aron: "Kom og lav os en gud, som kan drage foran os, thi vi ved ikke, hvad der er blevet af denne Moses, der førte os ud af Egypten." Så tog de deres guldørenringe og andre smykker, og Aron lod det smelte om til en guldkalv, en afgud (2. Mose. 32:1-4).

Moses kom ned fra bjerget med de to stentavler, hvor Herren havde skrevet De Ti Bud med sin egen finger. Da han så denne afgud af guld, og folket der dyrkede den med lystighed og dans,

115

116-117

tabte han besindelsen og kastede i raseri stentavlerne på jorden så de knustes.

Naturligvis forsvarede de sig, akkurat som nogle af de største religiøse samfund den dag i dag, der påstår at være kristne, at denne kalv kun *repræsenterede* Gud – den viste efter deres mening angiveligt hvordan Gud så ud.

Efter at have lavet den støbte guldkalv, proklamerede Aron en højtid "for Herren" (2. Mose. 32:5) hvor de tilbad afguden. Gå ind i en anglikansk eller en romersk katolsk kirke i dag og spørg præsten om billederne af "Kristus" og af "Maria" er afguder, og om de dyrker afguder eller ikke. De vil indigneret sige: "Nej, vi dyrker ikke afguder. Vi tilbeder ikke billederne. Vi påstår ikke at billederne faktisk *er* Kristus eller Maria – de *repræsenterer* eller giver os kun et billede af hvordan Kristus og Maria ser ud!"

Men det er netop på den måde hedningerne altid har tilbedt deres afguder! Men Guds vrede blussede op over dette (2. Mose. 32:7-10). Gud vil ikke acceptere en sådan tilbedelse! Se også 5. Mos. 12:30-31.

Holdt tilbage i ørkenen i 40 år

I det andet år efter at de havde forladt Egypten, flyttede Gud israelitterne til en ny lejr i Paran ørkenen (4. Mose. 10:11-12). Der befalede Gud Moses at sende tolv mænd – en høvding fra hver stamme – for at udspejle det lovede land og komme tilbage med rapport om landet og indbyggerne (4. Mose. 13:1-2).

Mændene var borte i 40 dage. Da de kom tilbage, gav de alle undtaget to – Josua og Kaleb – en misvisende rapport over det de havde set. Da Josua og Kaleb fortalte sandheden, forsøgte folket at stene dem. Men folket troede på den falske rapport, klagede og tvivlede på Gud, gjorde oprør og var ulydige.

Har det nogensinde undret dig, hvorfor Israelitterne blev 40 år i denne triste, golde ørken, en ødemark af bjerge, på vej til det lovede land? Det var ikke fordi det tog 40 år at rejse afstanden. Mændene der blev sendt for at rapportere om landet, drog dertil og gennemtravede det på kryds og tværs og vendte tilbage – alt sammen på 40 *dage*. Nej, men folket klagede og tvivlede på Gud, var ulydige og nægtede at gå videre for at overtage landet. I stedet for at gå direkte ind og *overtage* den store prisbelønning Gud ønskede at give dem, *foragtede de den*, de manglede tro til at gå ind og tage over, de nægtede at gå fremad.

Det lovede land er billede på Guds herlige Rige som den levende Frelser, Jesus Kristus, tilbyder os. Men i dag foragter vi, efterkommere af disse israelitter, dette rige og foretrækker "slaveriet" under *synd*. Vi har ikke den nødvendige *tro* til at tage skridtet og blive *medejere* af Guds Rige. Vi er også oprørske, tvivlende og ulydige. Og dem der således foragter det, skal ikke komme ind i dette herlige rige med evigt liv i lykke og glæde og fuld af bedrifter.

Til denne oprørske befolkning sagde Gud: "I ørkenen her skal Eders kroppe falde, alle I, der blev mønstret, så mange I er fra tyveårs alderen og opefter, I, som har knurret imod mig ... ingen af Eder skak komme til det land ... med undtagelse af Kaleb ... og Josua. Eders små børn, som I sagde, ville blive bytte, dem vil jeg lade komme derhen, og de skal tage dette land i besiddelse som I har vraget" (4. Mose. 14:29-31).

"Og Eders sønner skal flakke om i ørkenen i fyrretyve år og undgælde for Eders bolen, indtil eders kroppe er gået til grunde i ørkenen" (vers 33).

Nu kommer så princippet om "en dag for et år": Som I brugte fyrretyve dage til at undersøge landet, således skal I undgælde for Eders misgerninger i fyrretyve år, ét år for hver dag ..." (vers 34). Denne straf var i virkeligheden en *tilbageholdelse* i fyrre år af den lovede velsignelse.

Afgudsdyrkelse igen

Dette slægtled af israelitter fik ikke lov til at komme ind i det lovede land. De tilbragte fyrre år i ørkenen. Deres børn kom ind i det hellige land anført af Josua.

Hvad kom så næstefter?

De blev så optaget af at besætte det lovede land og drive de mange småkonger ud, at de, så længe Josua levede og nogen tid efter hans død, tjente Gud og havde fremgang. De var godt på vej til at arve førstefødselsrettens enorme velsignelser i *deres egen* levetid.

Men efter Josuas og "hele hin slægts ... død, kom der en anden slægt, som hverken kendte Herren eller det værk, han havde øvet for Israel.

Da gjorde israelitterne, hvad der var ondt i Herrens øjne, og dyrkede Ba'alerne; de forlod Herren, deres fædres Gud ... Da blussede Herrens vrede op

119

imod Israel, og han gav dem i røveres hånd så de udplyndrede dem. Han gav dem til pris for de omboende fjender, så de ikke længere kunne holde stand mod deres fjender. Hvor som helst de rykkede frem, var Herrens hånd imod dem og voldte dem ulykke, som Herren havde sagt og tilsvoret dem. Således bragte han dem i stor vånede" (Dom. 2:10:15).

Nøjagtig som Gud havde advaret i vers 14-17 i 3. Mosebog 26, hjemsøgte Gud dem virkelig med rædsler. De såede deres sæd til ingen nytte, for deres fjender spiste den op. Gud satte virkelig sit åsyn imod dem!

Guds Ord står fast! Hvor sørgeligt at hverken enkeltindivider eller nationer synes at være i stand til at tro det!

Men det var ikke det hele. Gud er en nådig Gud som gerne tilgiver. Han gav dem en ny chance gentagne gange. Fortsæt historien i Dommerbogen: "Da lod Herren dommere fremstå, og de frelste dem fra deres hånd, som udplyndrede dem. Dog heller ikke deres dommere adlød de, men boledede med andre guder og tilbad dem. Hurtigt veg de bort fra den vej ..." (Dom 2:16-17).

Det gentog sig gang på gang. Hver gang andre folkeslag lagde åg på dem, råbte de til Gud for at blive befriet. Men hver gang Gud sendte dem dommere og befriede dem, vendte de sig hurtigt bort fra Gud igen. Så snart tingene gik godt igen, vendte de sig til afgudsdyrkelse.

Men var de da så forskellige fra os, deres efterkommere af i dag? De fleste af os søger kun Gud når vi er i vanskeligheder – kun når vi i *egen* interesse føler at vi kan bruge ham!

Ganske vist havde disse folk været utilfredse, manglet tro og gentagne gange var de gået imod Gud, men de havde ikke desto mindre, indtil da, anerkendt Gud som deres eneste Hersker. De stolede ikke på ham og adlød ikke hans regering, men de anerkendte ikke nogen anden Hersker.

De forkaster Gud som Konge

Men i Samuels dage forkastede de også Gud som deres nations Konge – som deres verdslige Hersker. De forlangte en konge af kød og blod ligesom alle de vantro hedninger (1. Sam. 8:1-7). Dette skete antageligt i slutningen af år 1112 f. Kr.

120

At forkaste Gud som Hersker var den største synd. Frem til da havde de anerkendt ham – ikke set sig om efter andre som konge. Dette synes at være begyndelsen på årene i fuldkommen synd som Gud straffede dem for.

Ikke desto mindre, under den "gamle pagt" på Sinai bjerg var de stadig Guds folk. Gud tog sig fortsat af dem. Han "fraskilte" sig dem ikke helt, frem til som vi skal se, årene 721 – 718 f. Kr.

De led under Saul. Så begyndte de at få fremgang under kong David, og under Salomos regering nåede de betydelig velstand og fremgang. De opnåede dog ikke fuld opblomstring til verdensdominerende magt, sådan som det blev lovet i førstefødselsretten. Og Salomos velstand gjorde ham til afgudsdyrker. På ny brød de betingelserne for at modtage førstefødselsretten.

Da Salomos søn Rehabeam blev konge, truede han med at lægge endog tungere skattebyrder på folket. Derfor forkastede nationen ham og udråbte Jeroboam af Efraims stamme til konge.

En delt nation

Dette medførte en deling! For at holde på Davids dynasti udskilte Juda sig. Sammen med Benjamin og det meste af Levy dannede de en ny nation – kongeriget Juda! "Israel" var ikke mere deres nationale navn. Folket i det nydannede kongerige Juda er det, der blev kendt som *jøder*. Folket i kongeriget Israel som boede i den nordre del af Palæstina, nord for Jerusalem, blev aldrig kaldt *jøder*.

Her blev løfterne i førstefødselsretten og kongespiret delt imellem de to nationer. Husk at Efraim og Manasse var fælles om førstefødselsretten. Havde de modtaget arven allerede dengang, ville de andre ti stammer

af Israel, automatisk have fået del i den – eftersom de var en del af samme nation!

Men under Jeroboam brød Israels andre ti stammer fuldstændig med Guds love, især med de to test bud. Blandt de første ting Jeroboam indførte var de to guldkalveafguder. Og han ændrede Guds løvhyttefest i efteråret fra den syvende til den ottende måned. Og der er rigelige beviser på, at han også ændrede Guds sabbat fra den syvende til den "ottende" (den første) dag i ugen. Dette kommer vi til i et senere kapitel.

121

Selv efter alle disse overtrædelser gav Gud igen landet alle chancer for at kvalificere sig til de fantastiske velsignelser i førstefødselsretten. Under syv forskellige dynastier og nitten kongers regeringer talte Gud ved sine profeter indtrængende til dem. Men den oprørske nation viste ingen tendenser til at ville omvende sig til Guds veje. Den blev straffet mange gange. Men den nægtede at tage ved lære af sine erfaringer.

De syv profetiske tider

Fortsæt nu i 3. Mosebog 26: "Og hvis I alligevel ikke adlyder mig, så vil jeg tugte Eder endnu mere, ja, syvfold, for Eders synder" (vers 18).

Det er vigtigt at forstå dette!

Det danske ord "syvfold" er oversat fra et hebræisk ord der betyder to ting. Det oprindelige hebræiske ord Moses skrev, er *shibah*. Det betyder "syv tider" og også "syvfold". De "syv tider" henviser til straffens *varighed* eller fortsættelse. Men ordet betyder også "syvfold", eller at straffen bliver syv gange så *intens*. I denne betydning får vi samme mening som i Daniel 3:19 hvor kong Nebukadnezar i raseri forlanger at ovnen, hvori Daniels tre venner skulle brændes, skulle gøres 7 gange hedere end ellers.

Forstå de "syv tider" – eller de syv profetiske "tider". For dette er en profeti. I profetierne er en "tid" et profetisk år med 360 dage. Og igennem Israels straffe tid, repræsenterede hver dag et år der blev opfyldt.

Dette princip – "en dag for et år", bliver forklaret i to andre skriftsteder der handler om *varigheden* af Israels straf. Et af dem har vi allerede dækket. Gud straffede det slægtled af israelitter som Moses havde ledt ud af Egypten, ved at udsætte deres indtagelse af det lovede land i *fyrre* år. Det lovede land var første *del* af førstefødselsretten. Gud straffede dem efter princippet "et år for en dag" – straffens *varighed* var fyrre år for 40 dages overtrædelser.

Ezekiels "dag for et år"

For at give profeten Ezekiel indtryk af *alvoren* i Israels mange års oprør mod Guds styre og Guds love

122

der ville føre til store velsignelser, pålagde Gud ham netop dette princip – men med omvendt orden.

Israels hus' *synder* fortsatte uafbrudt i 390 år efter at de havde forkastet Gud som deres Konge. Gud kunne naturligvis ikke forvente, at ét menneskeliv skulle kunne bære alle disse syndige år baseret på, at hver dag i synd skulle afsones med et *år*. Det ville have krævet 2000 mandsaldre. Så Gud brugte princippet med omvendt fortegn. Ezekiel skulle bære Israels synder *én dag* for hvert år de havde syndet. Men det var stadig princippet "en dag for et år"!

Ezekiel blev befalet at ligge på sin venstre side i en tænkt belejring af Jerusalem, symboliseret med en mursten foran ham. "Og du, læg dig på din venstre side og læg Israels hus' misgerning på den; så mange dage, du ligger på den, så længe skal du bære deres misgerninger. Og jeg vil gøre dig deres misgernings år til et antal dage, nemlig 390 dage; og du skal bære Israels hus' misgerning. Og når du får tilendebragt disse, da skal du lægge dig på din højre side og bære Judas hus' misgerning fyrre tyve dage; for hvert enkelt år sætter jeg dig en dag" (Eze. 4:4-6, 1907 oversættelse). Antallet af dage er gentaget i vers 9.

Men i den anden anvendelse af princippet "en dag for et år", der tidligere er nævnt, og hvor det gjaldt *varigheden* af folkets straf, skulle de bære denne straf på grundlag af ét år for hver *dag*. I dette tilfælde gjaldt straffen også det antal *år*, som den lovede velsignelse blev tilbageholdt.

Når vi nu kommer til udtrykket "da vil jeg tugte dig syvfold (tider) mere for Eders synder" i 3. Mosebog 26:18, er det klart både ud fra ordlyden i sætningen og ud fra hvordan det faktisk blev opfyldt, at der er tale om en *varighed* på de syv profetiske "tider" eller år. Og ud fra "ét år for en dag" princippet bliver det syv 360 års dage – i alt 2520 *dage*. Og når hver *dag* er et års straf – her som i 4. Mosebog 14:34, en tilbageholdelse af en

123

lovet velsignelse – bliver straffen, at de lovede velsignelser bliver holdt tilbage i 2520 år! Og det er nøjagtig hvad der skete!

Hvad er en "tid"

Men lagde du mærke til at jeg sagde en profetisk "tid" er et 360 dages år? Hvorfor ikke 362 ¼ dages år? Hvorfor ikke et solår?

I bibelsk oldtid blev et år regnet på grundlag af 30 dage i måneden. Før den tid, i Moses' dage, da Gud gav sit folk den hellige kalender, blev 30 dages måneden brugt.

Læg mærke til i 1. Mosebog 7:11: "I det år, da Noah var seks hundrede år gammel, i den anden måned, på den syttende dag i måneden, på den dag opbrast alle kilder i den store afgrund og himmelens sluser oplodes" (1907 oversættelsen). Vers 24: "Og vandet havde overhånd over jorden hundrede og halvtredsindstyve dage"(1907 oversættelse).

I 1. Mose. 8:3-4: "Og vandet veg lidt efter lidt bort fra jorden, og vandet tog af efter 150 dages forløb. På den syttende dag i den syvende måned sad arken fast på Ararats bjerge."

Læg også mærke til at syndfloden startede den 17. dag i den anden måned. Efter 150 dage grundstødte arken på Ararat bjergene på den 17. dag i den syvende måned. Det var på dagen fem måneder senere. Fem måneder af tredive dage er nøjagtig 150 dage. Så månederne havde dengang 30 dage!

På samme måde finder vi klare beregninger i Daniel og Åbenbaringen. Åbenbaringen 12:6 er en profeti om en begivenhed der ifølge historien faktisk varede 1260 solår, omtalt som "et tusinde to hundrede og

tresindstyve dage". Dette var igen én profetisk dag lig med ét år i fuldbyrdelsen. I Åbenb. 13:5 (som henviser til en anden begivenhed, men den samme tidslængde) er samme periode på 1260 dage, som er opfyldt ved 1260 solår, omtalt som "to og fyrre måneder". Nu ville 42 kalendermåneder efter vor nutidige kalender ikke være 1260 dage, men 1277 dage – og hvis der ind imellem var skudår, 1278. Eller hvis det ekstra halvår tilfældigvis var sidste halvdel af et år, ville det blive 1279 eller 1280 dage. Men de 42 måneder i Åbenbaringen 13:5

124

er samme tidslængde som de 1260 dage i Åbenbaringen 12:6. Så de 42 måneder var af 30 dage hver.

Det samme antal dage er omtalt på endnu en måde i Apo. ger. 12:14: "En tid og tider og en halv tid". En "tid" er et profetisk år; "tider" er to profetiske år til, og hele udtrykket er 3½ profetiske "tider", som bogstavelig talt er 1260 dage eller 3½ år af tolv 30 dages måneder. Syv af disse "tider" bliver da 2520 dage – og på basis af en dag for et år reglen: 2520 år!

Også i Daniel 12:7 er samme udtryk: "Én tid og tider og en halv tid" nævnt.

Vi har brugt plads til at klarlægge tanken og gøre det forståeligt, for det er grundlæggende i flere nøgleprofetier.

En profetisk "tid" er altså et 360 dages år eller slet og ret 360 dage. Og under Israels afstraffelses år, som det klart fremgår når man sammenholder 3: Mose. 26:18 med Eze.4:4-6, 4. Mose. 14:34 og Åbenb. 13:5 og 12:6, er hver *dag* i profetisk "tid" et *år* i opfyldelsen. I 3. Mose. 26:18 og i Åbenb. 12:6 og 13:5 er denne kendsgerning klarlagt og bevist ved den kendsgerning, at profetien blev opfyldt nøjagtig på den tid der var angivet.

Førstefødselsretten tilbageholdt i 2520 år

Nu tilbage til den centrale profeti i 3: Mosebog 26.

Disse israelitter havde ikke lyttet til Gud – de havde ikke kvalificeret sig og gjort sig værdige til at modtage denne fabelagtige, overvældende, nationale førstefødselsrets velsignelser. De havde især forbrudt sig

mod de to *prøvebud* der er understreget i de to første vers i dette kapitel. Gud havde straffet dem på den måde som han havde advaret dem om i vers 14-17.

Gud havde sagt som allerede citeret: "og hvis I alligevel ikke adlyder mig, så vil jeg tugte Eder endnu mere, ja, syvfold (syv tider), for Eders synder."

På grund af måden dette er udtrykt, sammenlignet med måden de syv fold (syv tider) er nævnt igen – og fordi førstefødselsretten faktisk blev holdt tilbage i nøjagtig 2520 år – er det sikkert, at meningen med de "syv fold" (tider)" i vers 18 gælder varigheden, syv år af 360 dage, hvor hver dag er et år i opfyldelsen – i alt 2520 reelle år! Og selve gennemførelsen af princippet "en dag for et år" medfører også straffens mangedoblede intensitet.

De havde faktisk syndet i 390 år som det er nævnt i Ezekiel 4:4-5. Helt fra dengang de forkastede Gud som deres Konge, tillod Gud dem at blive i

125

det lovede land yderligere 390 år! I alle disse år fortsatte Gud med at sende profeter, der advarede og talte indtrængende til dem. Hvis de havde angret og var vendt tilbage til Gud og hans veje, kunne de have modtaget verdenshistoriens kosteligste nationale velsignelser. Men det ville de ikke. Tvært imod syndede de mere og mere!

Til sidst tog Gud – over et tidsrum på 2520 år – denne mulighed for at høste uovertruffen velstand og magt, fra dem.

Israel forsvinder

Til sidst drev Gud dem ud af det lovede land!

I disse 390 år med national synd (Eze. 4:5) hvor de fornægtede Gud og hans veje, holdte Gud fortsat kontakt med dem. Han sendte sine profeter til dem. De kunne have angret og omvendt sig utallige gange i denne periode med oprør, og dermed modtaget den enorme nationale status.

Men nu, endelig, drev Gud dem ud af deres land! Han "drev dem bort fra sit åsyn" (2. Kong.17:18).

Det er gentaget i vers 23, han "drev Israel bort fra sit åsyn, som han havde sagt ved alle sine tjenere profeterne; og Israel måtte vandre bort fra sit land til Assyrien, hvor det er den dag i dag".

Fra dette tidspunkt sendte Gud dem ikke flere profeter. Han gav dem ikke flere chancer for at opnå verdenshistoriens største nationale velsignelse – indtil de 2520 år var passeret! Han skjulte så at sige sit ansigt for dem! Han stødte dem bort fra sit åsyn. Han tingede ikke længere med dem. De havde ikke kvalificeret sig og slet ikke fortjent hans velsignelser! Nu efterlod han dem som et slavefolk. Nu kunne de sørge for sig selv og tage sine egne beslutninger.

De havde endog forkastet kendetegnet, mærket, hvorved de kunne genkendes som Guds folk Israel.

126

Så nu mistede de også hurtigt deres identitet! Verden kendte dem ikke længere som Guds folk. De kaldte sig ikke længere Guds folk

De blev tabt af syne! De "Forsvundne Ti Stammer". Forsvunden hvad navn og identitet angår. Åndeligt forsvundet! De havde mistet deres kostelige førstefødselsret – det skulle vedvare i mange generationer! Med tiden, efterhånden som anden og tredje generation kom til, mistede de også deres hebræiske sprog! De anså sig som hedninger – og det gjorde verden også!

Apostle til England?

Generationer senere sendte Jesus af Nazaret, som vidste hvor de var emigreret til, sine oprindelige tolv apostle ud for at forkynde dem sit dyrebare evangelium om Guds Rige – Guds regering! Det var apostelen Paulus som blev sendt til hedningerne.

Har det nogensinde undret dig, hvorfor vi, efter Apostlenes Gerning kapitel 15, ikke hører mere om de tolv apostle? Bortset fra en tur Peter tog til Babylon, var de rejst til det "forsvundne" Israel!

Om de oprindelige apostle siger Biblen: "Disse tolv sendte Jesus ud og bød dem og sagde: 'Gå ikke ud på hedningernes veje og ikke ind i samaritanernes (hedninger) byer! Gå hellere til de tabte får af Israels hus!'" (Matt. 10:5-6). Ja! De tabte ti stammer.

Men Jesus tiggede, tilskyndede eller tryglede aldrig nogen som helst til at "blive frelst". Heller ikke apostlene! Det er en moderne protestantisk fremgangsmåde. Jesus og Apostlene forklarede sandheden og overlod det så til tilhørerne at beslutte, om de ville reagere på det eller ej.

Ja, de Britiske Øer hørte Kristi evangelium, men de valgte druidernes hedenske afbudsdyrkelse og den romerske-babylonske mysteriereligionens vrangbillede af "kristendommen", og udklækkede djævelens religion, der er konceptet om udviklingsteorien.

Førstefødselsretten endelig overdraget!

Men da de 2520 år, hvor førstefødselsretten var blevet tilbageholdt, var ovre, opfyldte Gud sit betingelsesløse løfte til Abraham! Ikke på grund af nogen britisk eller amerikansk fortjeneste, overlegenhed eller værdighed men på grund af Guds trofasthed

127

mod sit løfte, blomstrede disse to folkeslag *pludselig* op med førstefødselsrettens velsignelser i året 1800 og blev de største verdensmagter i menneskehedens historie!

Denne nationale rigdom og magt kom ikke til disse folkeslag fordi de på nogen måde havde kvalificeret sig. Det gjorde de aldrig. Men tag nu følgende i betragtning:

At førstefødselsretten var holdt tilbage fra dem i et bestemt tidsrum, indebærer i sig selv at de skulle opnå den ved slutningen af disse 2520 år. Husk at Gud uden forbehold havde lovet Abrahams efterkommere denne førstefødselsret på grund af Abrahams trofasthed og lydighed (1. Mose. 26:5). Gud var bundet af sit løfte om at uddele denne enorme nationale velsignelse uanset efterkommernes retfærd eller ondskab. Men Gud havde ikke bundet sig til at uddele den til nogen bestemt generation.

Gud var således i stand til at tilbyde den på visse betingelser til Det Gamle Testaments Israel på og efter Moses' tid. Menneskene i disse slægtled kunne have fået den, hvis de havde opfyldt *betingelserne*! At nægte den til disse slægtled – og tilbageholde den i 2520 lange år – brød ikke Guds *ubetingede løfte* til Abraham.

Men selve kendsgerningen om tilbageholdelse i et bestemt tidsinterval på 2520 år, indebærer en direkte uddeling af denne nationale velsignelse ved periodens udløb – *uanset* yderligere kvalificering eller fortjeneste fra folkets side. Sådan må det være, fordi Gud er trofast overfor sit *betingelsesløse løfte* til Abraham.

Så – fra og med året 1800 – 1803 e. Kr., efter de 2520 år, lod Gud førstefødselsretsnationerne – og dem alene – *pludselig* modtage en sådan national velstand, storhed og magt som ingen anden nation eller imperium nogensinde tidligere havde opnået! Sammen kom de – briterne og amerikanerne, efterkommere af én eneste oprindelig stamme, Josef – i besiddelse af mere end to tredjedele, næsten tre fjerdele, af hele verdens tilgængelige resurser og rigdomme!

Det lyder utroligt! Alle andre nationer delte tilsammen lidt over en fjerdedel af verdens rigdomme! Og deri er medregnet nationerne der nedstammer fra resten af Israels stammer. Det inkluderer lande som Tyskland, Italien, Rusland, Kina – alle andre lande i verden.

128

Verdenshistoriens mest forbløffende faktum er at disse to nationer pludselig skyder i vejret fra at være helt ukendte, til at opnå den mest fantastiske velstand og økonomisk magt et folkeslag nogensinde har besiddet. De Britiske Øer blev til Storbritannien – en gigantisk, fantastisk velhavende sammenslutning af nationer – og De Forenede Stater blev historiens største nation.

Endnu mere forbløffende er nutidens chokerende faktum om hvordan – og hvorfor – de nu *mister* deres storhed, endnu hurtigere end den kom!

Hvorfor? Vi kommer nu til de utrolige kendsgerninger, og grunden til det der er umiddelbart forestående!

129

Kapitel 11

HVORFOR MISTEDE ISRAEL SIN IDENTITET

Mysteriet er nu åbenbaret! Ikke kun svaret på hvad der skete med de "Ti Forsvundne Stammer" – men også *hvorfor* de så fuldstændig mistede deres identitet!

Israelitternes fortropper – nord riget – deres nationale navn var nu "Kongeriget Israel" – blev en nation der forsvandt i historien.

Jorden kunne lige så godt have åbnet sig og slugt dem, hvad historisk beretning angår.

Historien beretter faktisk om deres landsforvisning til Assyrien i 721 – til 718 f. Kr. De blev tvangsfjernet fra deres byer, landsbyer og gårde i deres land, den nordlige del af Palæstina, og ført som slaver til Assyrien ved de sydlige kyster af det Kaspiske Hav. Men i 604 – 585 f. Kr., perioden hvor kystriget Juda blev taget til fange af Nebukadnezar af Babylon, var assyrerne emigreret mod nordvest, og sammen med dem De Ti Stammer!

Sporløst forsvundet

De var helt forsvundet! Tabt af syne! Hvor langt mod nordvest rejste de, eller hvor de endelig slog sig ned, er et ubeskrevet blad i historien

Hvordan forklarer historikere og teologer dette?

Eftersom de ikke *kender* det sande svar, giver de en forkert forklaring. De antager fejlagtigt, at alle israelitter var jøder, og at de tretten millioner jøder i verden i dag udgør

fangenskab i 721 – 718 f. Kr. vendte tilbage til Jerusalem, sammen med den gruppe jøder der kom tilbage for at bygge templet halvfjerds år efter Judas tilfangetagelse i 604 – 585 f. Kr. Men det er helt forkert. Kun en *del* af Juda kom tilbage. Og de der gjorde, var alle fra de tre stammer Juda, Benjamin og Levy. Tjek stamtavlerne i Ezra og Nehemias.

Jøderne antages at være Israel – hele Israel – fordi de *aldrig mistede deres identitet!* Der er en grund til at Jøderne ikke mistede deres identitet, i modsætning til Israels hus!

Gud havde givet dem en helt speciel, eviggyldig *pagt* som indeholdt *identitetstegnet*.

Den særegne identitetspagt

Det er ikke almindelig kendt eller anerkendt, at Herren, mens hans folk endnu opholdt sig ved Sinais bjerg, gjorde en særskilt, evig bindende pagt med dem, en pagt der indeholdt et *identitetstegn*.

Her skal det påpeges at Israel var det eneste folkeslag på jorden, som Gud personligt tog sig af som *sit folk*.

Husk at Adam og Eva havde forkastet det symbolske træ der repræsenterede Guds Hellige Ånd, og Far-Søn forholdet han tilbød dem. Deres efterkommere, afskåret fra Gud, forvildede sig langt bort fra Guds veje, så langt at jorden allerede på Noahs tid var fuld af elendighed og vold.

Efter Syndfloden, inden to generationer var passeret, fulgte verden som helhed Nimrods veje til frafald (1. Mose. 10:8; 11:1-9), og hans moder, der også var hans hustru, grundlagde den frafaldne hedenske religion som siden da har opslugt og forført verden. Dette frafaldne religiøse system som Semiramis startede, gennemsyrede alle landene. Med forvrængning af sandheden udviklede den sig i forskellige *varianter* og optrådte under forskellige nationale *navne* i landene. Men alle var de baserede på det samme system af frafald. De afskar verden fra Gud! Og nutidens forførte verden er slavebundet af dens mange former og navne på forskellige religioner.

Gud udvalgte disse Israels børn på grund af Abrahams, Isaks og Jakobs lydighed. Da de var i trældom

og slaveri kaldte ham dem til at være sit folk -- de skulle åbenbares hans sandhed – hans sande religion og livsform og menneskeheden af ham tilsigtede skæbne.

Guds sandhed og Guds veje som blev åbenbaret for disse israelitter, er ganske enkelt bestemt for alle folkeslag til alle tider. Det var meningen at Israel, hvis de havde fulgt Guds veje, skulle være et *levende eksempel for alle nationer*.

Jesus kom, ikke for at afskaffe Guds Sandhed eller Guds Veje, ikke for at indføre en ny religion, men for at åbenbare flere sandheder om Guds kommende Rige, og om hvordan vi kan blive født ind i det.

Sandt nok, Det Gamle Testaments Israel fik pålagt visse offerceremonier og ritualer, der alene tjente som påmindelser om synd (Hebr. 10:1-4; 9:10), det var en midlertidig erstatning for Kristus – der skulle gælde *indtil* han kom. Da det virkelige (offer -- Kristus) kom, ophørte erstatningen. Men Guds *sandhed og veje* gælder til evig tid! Derfor åbenbarede Gud sine veje for Israel, og de gælder for alle folkeslag til alle tider – også i dag!

Denne specielle *pagt* som identificerer, er altså indstiftet *for evigt*, og gælder for alle kristne i dag – for alle der er forsonet med Gud som hans folk!

Denne særskilte, evigt bindende pagt findes i 2. Mosebog 31:12-17. Den har at gøre med ét af de to test bud, som vi i forrige kapitel så, at Israel havde brudt og derfor blev drevet ud og frataget førstefødselsretten.

Identitetstegnet

”Og Herren sagde til Moses: ”Du skal tale til israelitterne og sige: ’Fremfor alt skal I holde mine sabbater...’ (2. Mose. 31:12-13).

Læg mærke til *hvis* dag det er, det er ”Herrens dag”. Herren kalder sabbaterne ”mine sabbater”. Sabbaterne er hans – de tilhørte ikke Israel – de er ikke vore dage, men Herrens. De er ikke ”de jødiske sabbater” eller ”hedningernes sabbater”. Sabbaten er et tidsrum, og når det kommer, er det *ikke vor*, men Guds.

Det gælder på nøjagtig samme måde for os i dag som for vore forfædre dengang. Hvis vi tilegner os den til eget brug, enten til arbejde, fornøjelse eller hvad som helst – så stjæler vi denne tid fra Gud!

132

Læg igen mærke til det han sagde: "Frem for alt skal I holde mine sabbater". I 2. Mose. 20:8 befaler han os at "holde den (sabbaten) hellig" – Gud gjorde den til *hellig tid* og befalede os at *holde* den hellig – og ikke vanhellige det som er helligt for Gud.

Studér nu denne specielle pagt lidt nærmere: "... thi sabbaten er et tegn mellem dig og mig og Eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den der helliger Eder" (2. Mose. 31:13). Denne del af sætningen er af enorm betydning! Alligevel læser de fleste hurtigt over det uden at fatte den livsvigtige sandhed den indeholder!

Vær klar over at her er hele hensigten med sabbatten: "*... thi den er et tegn ...* Hvad er et tegn?"

På forretningsstrøget i en by, ser du over alt tegn eller skilte der identificerer butikkerne, kontorerne og fabrikkerne. Tegnet eller skiltet *tilkendegiver* det foretagende, institution eller kontor der er indenfor.

Det identificerer

Et tegn er et mærke, et symbol eller en etikette som identificerer. Du ser et tegn, et skil: "A. B. Hansen, Møbler og Indretning". Tegnet, skiltet, viser hvem der er ejer og hvad slag forretning han har. Aschehougs Konversationsleksikon definerer ordet "tegn" således: "Et mærke der tjener til identificering eller symbol; ... noget som viser ... tilstedeværelsen af noget andet eller som kan tænkes at varsle om kommende begivenheder". Så der er selvfølgelig også specielle tekniske oplysninger med ordet som matematiske, medicinske og astronomiske tegn.

Ord Moses brugte på hebræisk og som er oversat til "tegn", er *ôwth*, og den hebræisk-engelske ordbog definerer det som "et signal, et flag, sømærke, monument, et synligt bevis osv. – mærke, under, tegn eller skilt". Et flag identificerer en nation. Et hvidt flag er tegn på overgivelse. Et sømærke er et signal der gør opmærksom på advarsler.

Gud befalede sit folk *at holde sabbatten som et tegn*. Det er et tegn mellem Guds folk og Gud: "... et tegn mellem mig og Eder", siger budet. Det er et identitetsmærke. Det annoncerer eller bekendtgør en vis identificerende viden. Men hvilken viden? Gud svarer: "... for at I skal kende, at jeg er Herren, der helliger Eder."

Hvem er Gud?

Bid nu nøje mærke i ordene! Det er *tegnet* der viser dem, hvem der er deres Gud! Det er tegnet hvorved vi kan *vide* at han er Herren! Det identificerer Gud!

Jamen, ved alle da ikke hvem Gud er? Aldeles ikke! Hele verden er forført – siger Biblen.

Denne verden har en gud – en falsk gud – djævelen Satan! Han foregiver at være "en lysets engel" (2. Kor.11:14). Han har sine religiøse organisationer – sine kirker. Ikke alle er buddhister, shintoister, taoister eller konfucianere. Mange har antaget navnet "kristne", men deres præster er ifølge Biblen Satans præster: "Og det er intet under; Satan selv giver sig jo skin af at være en lysets engel. Derfor er der ikke noget mærkeligt i, at også hans tjenere giver sig skin af at være retfærdigheds tjenere" (2. Kor. 11:14-15).

Men kalder de sig virkelig Kristi præster? Læs verset lige foran – vers 13: "Thi den slags mennesker er falske apostle, svingagtige arbejdere, der giver sig skin af at være Kristi apostle". Ja, Satan er den store forfalsker. Han giver sig ud for at være Gud. Han kaldes i Bibelen for *denne verdens gud* (2. Kor 4:4). Han udgiver sine præster for at være *Kristi* præster – og de beskylder Kristi *sande* præster for at være "falske apostle" for dermed at fjerne mistanken fra sig selv!

Kender denne verdens "kristendom" virkelig den sande Gud? Den er forført til at tro, at den gør, og en forført verden kan tage sin falske tro fuldstændig alvorlig. Ens gud er den eller det som man tjener og adlyder. Men den sande (Gud) er den Eneste Ene som vi bør adlyde.

BABYLONSKE MØDRE knæler foran Nimrod, ypperstepræst for solguden, og frembærer deres spæde børn som skal "renses" i offerilden. Nimrod grundlagde en hedensk religion, der omsluttede og forførte verden.

Denne verden er ikke oplært til at adlyde Gud! Dens falske "kristendom" lærer, at Guds lov er "ophævet". Den anerkender menneskenes samvittighed, tilskyndet af Satans falske lære, i stedet for Guds lov! Den lærer ikke, som Kristus gjorde, at vi faktisk skal leve efter hvert Guds Ord – det vil sige hele Biblen! Den adlyder Satan ved at synde! Satan er derfor denne verdens gud!

Hensigten med sabbaten

Gud gav mennesket sin sabbat i den hensigt at holde menneskeheden oplyst med sand kundskab og den sande gudsdyrkelse. Men hvordan identificerer sabbaten Gud – hvordan peger den mod den sande Gud og ikke imod den falske? Kan søndagen ikke være lige så god? Så absolut ikke!

135

Se denne specielle sabbatpagt i vers 17: "Den skal være et tegn til alle tider mellem mig og israelitterne. Thi i seks dage gjorde Herren

himmelen og jorden, men på den syvende dag hvilede han og vederkvægede sig" (2. Mose. 31:17).

Det var på den syvende dag i skabelsesugen, at han hvilede fra skabelsesarbejdet. Ikke på søndagen, der er den første dag i ugen. Det er kun den *syvende* dag i ugen der peger tilbage på *skabelsen*.

Hvordan identificerer *den* Gud?

Hvis du tror at nogen anden eller noget andet er Gud, så vil jeg *bevise* at min Gud er den sande Gud, for hvad du ellers måtte tro er Gud, blev formet og skabt af den sande Gud. Han som skabte og formede *alt andet*, er større end alt det han formede – er over alt andet som kunne blive kaldt gud.

Skabelsen er *bevist på Gud* – på Hans eksistens. Den – selve skabelsesakten – identificerer ham!

Derfor tog Gud det mest holdbare, det mest uforgængelige og uopslidelige som mennesket har kendskab til – et tilbagevendende stykke tid – den *eneste* dag som er et minde om skabelsesakten. Han tog den *eneste dag* som til stadighed, hver *syvende* dag i ugen, peger på, at Gud på den syvende dag i skabelsesugen hvilede fra *skaberarbejdet; det* (skaberværket) som er bevist for den almægtige, alt styrende Guds eksistens – til Skaberen selv!

Gud satte denne specielle dag til side som *sin egen* dag – Gud helligede denne specielle dag til *sig selv* – idet han adskilte denne dag og befalede sit folk at samles til *gudsdyrkelse* – dagen hvor mennesket blev befalet at hvile fra sit arbejde og sine fysiske fornøjelser – og blive forfrisket ved at mødes med andre lydige gudsdyrkere i åndeligt fællesskab!

Ingen anden dag er mindedag for skabelsen. Sandt nok, at Satan har forført og vildledt verden til at tro, at Kristus opstod søndag morgen ved solopgang – netop på det tidspunkt som altid har været brugt ved hedensk soldyrkelse. Men denne antagelse er ikke rigtig! Skriv efter vort hæfte om opstandelsen *The resurrection Was Not on Sunday* – (Opstandelsen var ikke på en søndag). Du vil blive forbavset! Skriv også efter hæftet om påsken *The Plain Truth About Easter* – (Den enkle sandhed om påsken). Begge hæfter er gratis, men endnu ikke oversat til dansk. De chokerer og åbner øjne. Bøger i de offentlige biblioteker bekræfter og beviser at de taler sandt.

Kristi opstandelse fandt faktisk sted på sabbatten, ikke på søndagen! Desuden siger Gud *intet sted* i Biblen, at vi skal fejre dagen for Kristi opstandelse! Det er en hedensk *menneskeskik*, baseret udelukkende på frafaldne menneskers autoritet – og i strid med Guds bud!

Sabbatten Identificerer Guds Folk

Her finder vi altså et *yderst vigtigt* formål med sabbatten. Den identificerer Gud! Selve dagen, som Gud tilsidesatte til forsamling og tilbedelse af Gud, er mindedagen, hvor vi skal ære Skaber-Herskeren over altet!

Men *det er ikke det hele!* Sabbaten blev også givet som et tegn, der tilkendegiver hvem der er Guds folk, og hvem der ikke er det! Læg mærke til denne særskilte pagt, som ikke alene siger: at "... I skal kende, at jeg er Herren ..." men læs også resten af sætningen: "der helliger Eder" (2. Mose 31:13).

Der er en kolossal betydning i dette!

Hvad betyder ordet "helliger"? Det betyder "at sætte til side til helligt brug og formål". På den syvende dag af selve skabelsesugen, *helligede* Herren sabbatsdagen – det vil sige at han *satte den til side til helligt brug*. Men nu ser vi, at Gud også siger, at den er et tegn på at han, Herren, helliger – sætter dem til side, adskiller dem fra andre folkeslag, som sit folk til sit hellige formål – de er hans folk.

I Det Gamle Testaments tid var Israels hus hans folk. I nytestamentlig tid er Guds egen Kirke hans folk – de der virkelig har omvendt sig -- sande kristne undfanget af Guds Ånd!

Men hvordan sætter sabbatten dem til side – adskiller dem – fra dem der ikke er Guds sande folk?

Hvis du overholder Guds sabbat som han befaler det, da har du allerede fundet svaret ud fra egne erfaringer. Hvis du ikke har det, da begynd at helligholde Guds sabbat som han befaler – og du vil snart erfare, at du automatisk bliver *adskilt* fra alle andre mennesker!

Verden, folk du kender -- din familie, forretningsforbindelser eller andre du har kontakt med – *de* vil tilsidesætte dig!

Sabbatten er Guds *tegn*, der ikke alene identificerer Gud

137

som *Skaber og Hersker*, men som også identificerer dem som virkelig er hans folk!

Men hvordan?

Definition på Gud

Lad mig give endnu en definition på Gud. Selv om den eneste vise og sande Gud er den store Skaber og Hersker af universet, er der mange afguder og falske guder. Satan fremstiller sig selv som Gud for de forførte – og Biblen kalder ham faktisk for denne verdens gud. Afgudsbilleder blev dyrket som guder – og bliver det den dag i dag, selv i såkaldte "kristne" kirker. Det eller den du *tjener og adlyder*, er din gud!

Selve ordet "Herre" betyder regent, mester, chef – den du adlyder! Jesus udbrød: "Men hvorfor kalder I mig 'Herre, Herre'! Når I ikke gør, hvad jeg siger" (Luk. 6:46). Hvis de ikke adlød ham, da var han ikke deres Herre! Så hvorfor kaldte de ham Herre, når han *ikke* var deres Herre?

På ny siger Jesus: "Ikke enhver der siger til mig: 'Herre, Herre!' skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje" (Matt. 7:21). Kun de der *adlyder* Gud, kan blive hans børn og komme ind i hans Rige! Din Gud er den du *adlyder!*

Læg også mærke til: "Ved I ikke, at når I stiller jer til rådighed for en som lydige trælle, så er I trælle under ham, som I lyder?" (Rom. 6:16).

Angående afguder og falske guder, så siger det andet bud: "Du må ikke tilbede eller dyrke (dvs. *adlyde*) det (billede eller afbilleder), thi jeg Herren din Gud er en nidkær Gud, der indtil tredje og fjerde led straffer fædres brøde (ulydighed) på børn af dem, som hader mig, men i tusind led viser miskundhed mod dem, der elsker mig og holder mine bud!" (2. Mose. 20:5.6).

Det virkelige prøvelses bud

Hvor betegnende! Sabbatsbudet er det *eneste* af de ti, der betegner dem der i dag er virkelig sande kristne! Det er test budet!

Et menneske kan være ærlig og oprigtig i sin omgang med

138

andre – det kan have ry for ikke at lyve eller stjæle. Men det identificerer ham ikke – det sætter ham ikke i en gruppe for sig – ikke i en *kristen gruppe!*

Mange ikke-kristne ærer deres forældre – i hvert fald så vidt andre kan se. Mange bliver betragtet som sandfærdige, tro mod ægtefællen; mange sværger ikke og bruger ikke grimme ord: de fleste er – i andres øjne – ikke mordere.

Men deres påtagede tilpasning til disse bud stempler dem ikke anderledes – de bliver ikke Guds folk af den grund! Faktisk er der kun få der holder disse bud i den *åndelige betydning*, men dette er ikke synligt for verden. Men det er meget tydeligt for verden, når man holder Guds sabbat!

Derfor er det kun få gør det! Folk bryder sig ikke om at blive identificeret som anderledes – og tilhøre Gud! Folk ønsker, i andres øjne, at blive genkendt som en af denne verden – og de skammer sig over, i venners, forretningsforbindelsers og families øjne at blive kendt for at tilhøre Gud.

Denne verdens mennesker er villige til at anerkende de andre ni bud – men sabbatsbudet gør de direkte oprør imod! Det er det eneste bud, der er en afgørende test på lydighed! Det adskiller dem, der har *overgivet* deres vilje til Gud – de der adlyder Gud uanset forfølgelser eller hvad det må koste!

Åh ja, det sætter dig for dig selv, adskiller dig! For det er et *tegn!*

Det peger på den sande Gud, på den dag han adskilte fra de andre dage til sammenkomst og gudsdyrkelse. Det udpeger Guds virkelige folk. Faktisk er det kun få jøder som virkelig *holder* sabbatten hellig! Måske identificerer den dem ikke for Gud som hans folk åndelig set!

Men de anerkender virkelig denne specielle dag! Og selv om de krænker den i Guds øjne, så er det denne dag der identificerer dem for verden!

Guds tegn er noget du accepterer frivilligt – enten efter eget valg eller overhovedet ikke. Men "dyret" (symbolet på det kommende genopstandne såkaldte "Hellige" Romerske Rige i Europa) har et andet mærke, som med fysisk magt snart vil blive brændemærket på folk! Det har noget at gøre med "køb og salg" – handel, forretning, det at have et levebrød, et job (Åbenb. 13:16-17; 13 og 17). Ja, sabbatten er prøvelses budet –

139

din frelse og dit evige liv afhænger af dette ene bud!

Jeg har sagt, at Gud udskilte sabbatten og gjorde den til en evigt gældende pagt. Den har ikke noget at gøre med det vi kalder "den gamle pagt" der blev indstiftet på Sinai bjerg. Hvordan er den så en *pagt*?

Men er det en pagt?

Lad os definere ordet "pagt". Webster definerer en pagt som "en aftale mellem personer eller parter, en højtidelig overenskomst". En pagt er en kontrakt eller aftale, hvor den ene part lover en vis belønning eller betaling til gengæld for visse fastsatte tjenester udført af den anden part.

Den gamle pagt som blev indgået på Sinai bjerget mellem Gud og Israels børn, pålagde folket visse regler og betingelser som skulle følges: Lydighed mod De Ti Bud. Belønningen der blev lovet var, at Israel ville blive en nation "*over alle folk*". Løfterne var udelukkende nationale, materielle og af denne verden. Den *nye pagt* er grundlagt på bedre forjættelser (løfter) (Hebr. 8:6) som består af en "evig arv" (Hebr.9:15).

Så snart en pagt er undertegnet, forseglet eller ratificeret – stadfæstet – kan der intet tilføjes (Gal. 3:15). Det der tilføjes efter underskriften er ikke juridisk bindende. Du læser om den faktiske opstilling af den gamle pagt og om forseglingen med blod i 2. Mosebog 24:6-8. Læg

mærke til vers 8 der ender med ordene "den pagt, Herren har sluttet med Eder..." pagten er sluttet, fuldført!

Vi hører ikke mere om oprettelsen af denne specielle evigt varende sabbatspagt før syv kapitler senere. Den er derfor ikke en del af Den Gamle Pagt!

Men igen, er den en *pagt*?

Biblens ord siger at den er en pagt. Læs 2. Mosebog 31:16: "Israelitterne skal holde sabbatten, så de fejrer sabbatten fra slægt til slægt som en eviggyldig pagt".

"Evig" betyder kontinuerlig, uafbrudt. Men skulle den være *evigt*? Læs næste vers: "Den skal være et evigt tegn til alle tider mellem mig og israelitterne." (1907 oversættelse).

140

Hvilke betingelser skal opfyldes? Hold sabbatten hellig! "Den skal være Eder hellig" siger Gud (vers 14). Og hvad er den lovede belønning for at opfylde betingelsen? Det er ikke alene et tegn, men også en aftale eller en pagt "mellem mig og Eder", siger Gud, "for at I skal vide, at jeg er Herren, som helliger Eder".

Der har vi det! Gud lover at hellige dem -- Han vil adskille dem som hellige – *som sit hellige folk!* Kan man forestille sig et større løfte?

Ja, det er en *pagt!* Det er en egen, helt anderledes pagt. Selv om man prøver at argumentere med, at Den Gamle Pagt er "afskaffet" og at De Ti Bud dermed er ophørt, kan man ikke påstå, at denne pagt kun skulle være gyldig frem til korset. Pagten er bindende "fra slægt til slægt" (vers 13); "en evig pagt" og "et evigt tegn" vers 16 og 17 i 1907 oversættelsen.

Tegnet kun bestemt for Israel?

"Ja", siger oprøreren, der vil argumentere sig ud af lydigheden, "men den er mellem Gud og Israels børn. Den gælder ned gennem alle Israels slægtled; den er for altid mellem Gud og israelitterne".

Ja så – du indrømmer altså at den er *for altid* bindende for *israelitter* ned gennem alle deres generationer? Der er to svar på dette argument, der vil dømmе dig til ildsøen, hvis dette er dit argument.

Det første: Ingen kan nægte at dette helt og holdent binder Israels folk til for altid, ned gennem alle slægtled, at holde sabbatten uden afbrud. Deres slægtled fortsætter fremdeles. Derfor er den bindende for dem i dag.

Du må også indrømme at frelse og kristendom står åben for jøder og alle israelitter. "Evangeliet "er en Guds kraft *til frelse* for enhver som tror, *for jøde først* og så for græker" (Rom 1:16).

Så en jøde kan altså blive omvendt til at være *kristen*! Faktisk bestod Kirken i begyndelsen næsten kun af jøder! Så, selv om en jøde er en kristen i Guds Kirke, er han bundet til at holde Guds sabbat som en evigt gyldig pagt gennem alle generationer, for evigt!

Har Gud da to slags kristne? Er det syndigt for

141

en jødekristen, at bryde sabbaten, og syndigt for alle andre at *holde* den? Skal jødekristne forsamles på sabbaten og dem af andre nationaliteter på søndagen? Sagde Jesus ikke, at et hus der er delt og i strid med sig selv, kan ikke bestå?

Findes der to slags kristne? Læs Galaterbrevet 3:28-29: "Her er ikke forskel på jøde og græker, træl og fri, mand og kvinde; thi alle er I én i Kristus Jesus. Men når I (hedninger) hører Kristus til, da er I jo Abrahams afkom, arvinger i kraft af forjættelse".

Eftersom sabbaten er bindende i dag for den jødiske del af Guds Kirke, og der ikke er nogen forskel – vi er alle ét i Kristus – så er den også bindende for hedningekristne!

Vi er Israel

Men der er også et andet svar på dette argument: Folkene i De Forenede Stater, Den Britiske Sammenslutning af Nationer og landene i Nordvesteuropa er faktisk folkene fra de Ti Stammer, fra Israels Hus. Det jødiske folk er Judas Hus.

Men hvis sabbatten er Guds tegn, som markerer hans folk Israel, hvorfor overholder vore lande den ikke i dag?

Svaret på dette spørgsmål er også svaret på et andet: Hvorfor kaldes de ti stammer fra Israels hus for "de Tabte Ti Stammer"? Og hvorfor tror vore lande, at de er ikke-israelitter? Hvorfor kender de ikke deres sande identitet?

Vi kommer nu til en forbløffende, ja, nærmest chokerende sandhed! Her er en sandhed, der vil gøre os målløse, og som er mærkeligere end noget eventyr!

Her er *kendsgerningerne*, skjult i mange århundreder, som er mere interessante end en kriminalroman! Hvorfor kaldes sabbaten respektløs og spottende "den jødiske sabbat"? Hvorfor tror verden at alle israelitter er jøder og at jøderne udgør samtlige israelitter?

Her er en forbavsende overraskelse for dem som tror dette! Jøderne er bare en lille minoritet af israelitterne.

Israel mistede tegnet

Intet sted i Biblen bliver nogen af ti-stamme-nationen Israel kaldt jøder. Dette navn – jøder—angår alene kongeriget Juda. Jøderne er rigtigt nok israelitter – men kun en lille del af israelitterne er jøder!

142

Jeroboam blev, umiddelbar efter at han var blevet konge, bange for at folket, når de drog til Jerusalem for at deltage i de årlige højtider, ville se kong Rehabeam og igen ønske sig ham som konge. Så han tog hurtigt sine forholdsregler for at sikre sin trone.

Levy stamme udgjorde præsteskabet. De var lederne og de bedst uddannede. Levitterne, som levede af tienden, havde nydt to-tre gange højere indtægter end de øvrige stammer. Med et hurtigt pennestrøg afsatte Jeroboam levitterne og satte de laveste, de mest uvidende, til at være præster. Dem kunne han kontrollere! Dermed kunne han kontrollere religionen ligesom de hedenske konger altid havde gjort. Derefter drog mange, måske alle, levitter tilbage til kongeriget Juda, og blev optaget blandt jøderne.

Derefter satte Jeroboam straks to store afgudsbilleder op som hans folk skulle dyrke. Han gav ordre til, at efterårsfesten skulle holdes den ottende måned på det sted *han valgte* langt mod nord i Palæstina, og ikke i den syvende måned og i Jerusalem som Gud havde befalet (1. Kong. 12:28-32). Jeroboam ændrede også sabbaten fra den syvende dag til den ottende – dvs. dagen *efter* den syvende, som selvsagt var den første dag i ugen. Således satte han tilbedelsesdagen til at falde sammen med den hedenske soldag, som nu hedder søndag!

I løbet af 19 konger og 7 på hinanden følgende dynastiers regeringstid fortsatte Israels hus, de ti stammer, med Jeroboams to grundlæggende synder: afgudsdyrkelse og brud på sabbatten. Mange af kongerne tilføjede andre onde og syndige skikke.

Men i 721 – 718 f. Kr. lod Gud Israels hus invadere og erobre af Assyrien. Israelitterne blev tvangsfjernet fra deres gårde og byer og drevet som slaver til Assyrien ved sydkysten af det Kaspiske Hav. Men huset Juda – jøderne, en hel anden nation – blev ikke invaderet før 604 f. Kr.

To til tre generationer efter at Israel var blevet taget til fange udviklede kaldæerne sig til en verdensmagt, det første imperium der regerede hele verden. Under Nebukadnezar invaderede kaldæerne (Babylon) Juda (604-585 f. Kr.).

Omkring 604 f. Kr. forlod assyrerne deres land nord for Babylon og emigrerede nordvest på – gennem landene der i

143

dag er Georgien, Ukraine og Polen, og ind i det der i dag hedder Tyskland. I dag er Tysklands befolkning efterkommerne af assyrerne.

Folkene fra de ti stammer, Israel, emigrerede også mod nordvest. Selv om assyrerne havde taget Israel til fange, fortsatte israelitterne ikke som deres slaver i Europa. De fortsatte deres vandring lidt længere – ind i Vest Europa til den skandinaviske halvø og de Britiske Øer!

Hvorfor blev de da kendt som "de ti tabte stammer"? Fordi de havde mistet deres nationale identitetstegn!

Kong Jeroboam havde ændret deres tilbedelsesdag fra den syvende dag i ugen til den første – til solens dag, søndag! Alle de følgende konger fulgte denne praksis så vel som afgudsdyrkelsen!

Så længe de blev i landet Israel og kaldte sig "Kongeriget Israel", var deres identitet kendt. Men i Assyrien var de ikke længere en nation med egen regering og konge. Der var de slaver. De optog assyrernes sprog efterhånden som generationerne voksede op og glemte deres hebræiske sprog, akkurat som profetierne i Biblen havde forudsagt. De mistede deres nationale identitet.

Mange generationer senere begyndte Josefs stamme som var delt i to, Efraim og Manasse, at kalde sig "British". De havde bibeholdt nogle få hebræiske øremærker. Berith eller *b'rith* på hebræisk betyder "pagt" og *ish* betyder "menneske". På hebræisk betyder *britisk* "pagtmenneske", hvad de i sandhed er.

Rubens stamme slog sig ned i landet, der i dag er Frankrig. De havde også mistet deres nationale identitet. Men franskmændene har netop deres forfaders karaktertræk. Ved at læse vort gratis hæfte som på fransk åbenbarer deres ophav og nationale identitet, begynder tusindvis af franskmænd at lære deres sande identitet.

De Ti Stammer, kendt som huset Israel, tabte sit identitetsmærke – Guds sabbat.

Dette er grunden til at de mistede deres nationale identitet!

Hvorfor jøderne bliver genkendt

Men Juda holdt sabbaten! De fortsatte ikke med at holde den hellig eller holde den på Guds måde ret længe, men de anerkendte den ligesom de gør den

144

dag i dag. De anerkender og holder den som hviledag. Resultat? Hele verden betragter dem som Guds udvalgte folk! Verden tror, at de er Israel – og ikke Juda alene!

Jødernes identitet er ikke gået tabt! Og eftersom deres identitet som racemæssige efterkommere af det gamle Israel er kendt – og

identiteten af de langt mere talrige "tabte ti stammer", ikke er kendt – da tror verden at jøderne er Israel og ikke Juda. Det jødiske folk tror det selv! Så her igen er hele verden forført, for så vidt angår den sande identitet af dem der virkelig er Guds udvalgte førstefødselsrets nation!

Ja, sabbatten, Guds dag – Herrens sande dag – er når alt kommer til alt, vort folks dag i dobbelt forstand: For det første fordi den er det *for hele Guds folk*, også for hedningefødte som nu tilhører Kristus; for det andet er den vor dag også ud fra racemæssige forhold, gennem kødelig fødsel, fordi det er dagen som han gav *vore* forfædre og befalede, at den til evig tid skulle holdes hellig!

Hvorfor Israel blev gjort slaver

Ved du hvorfor kongeriget Israel blev invaderet af assyrerne, erobret og landsforvist som slaver i 721-718 f. Kr.? Ved du hvorfor jøderne (kongeriget Juda) senere blev taget til fange og spredt over hele verden? Begge Israels huse blev sent til national afstraffelse og forvisning fra Palestina, fordi de brød Guds sabbat!

Har det nogen betydning? Det betyder sandelig en hel del for Gud! Og han siger, at han ikke har forandret sig – han er den samme i går og i dag, ja til evig tid" (Hebr. 13:8).

Se først hvorfor Jøderne blev invaderet og erobret af Nebukadnezar og ført i fangenskab til Babylon i åre 604 – 585 f. Kr.

Halvfjerds år senere vendte mange af jøderne, i overensstemmelse med Jeremias' profeti (Jer. 29:10) tilbage til Palæstina for at genopbygge templet og genindføre gudsdyrkelsen. Profeten Nehemias fortæller hvorfor de i 70 år var blevet landsforvist: "I de dage så jeg i Juda nogle træde persekarrene på sabbatten, og andre så jeg bringe korn i hus eller læsse det på deres æsler, ligeledes

145

vin, druer, figner og alle slags varer, og bringe det til Jerusalem på sabbatten. Dem formanede jeg da, når de solgte levnedsmidler ... Jeg gik derfor i rette med de store i Juda og sagde til dem: 'Hvor kan I handle så ilde og vanhellige sabbatsdagen? Har ikke vor Gud bragt al denne ulykke over os og denne by, fordi Eders fædre handlede

således? Og I bringer endnu mere vrede over Israel ved at vanhellige sabbatten" (Neh. 15:18).

Kan det siges mere tydeligt! Sabbatsbrud var hovedårsagen til Judas tilfangetagelse! Det var så vigtigt for Gud, at han straffede sit udvalgte folk med denne af alle, strengeste nationale straf – nederlag i krig og landsforvisning til slavevilkår i et fremmed land! Gud definerer *synd* som brud på hans lov (1. Johs. 3:4). Guds lov byder: "Kom hviledagen i hu at du holder den hellig ... den syvende dag er sabbat for Herren din Gud." At arbejde på sabbatten og krænke den ved egne forlystelser, drive handel osv., er en *stor synd* som straffes med *evig død!*

Jøderne blev advaret

Jøderne havde ingen undskyldning. De var blevet advaret af profeterne. Læg mærke til advarslen ved Jeremias: "Så siger Herren: 'Vogt Eder for Eders sjæls skyld, at I ikke bærer byrder på sabbatsdagen ... gør intet arbejde, men hold sabbatsdagen hellig, som jeg bød Eders fædre... Men hvis I ikke hører mit ord om at holde sabbatsdagen hellig og om ikke at bære nogen byrde ind gennem Jerusalems porte på sabbatsdagen, så sætter jeg ild på dets porte, og den skal fortære Jerusalems paladser uden at slukkes" (Jer. 17:21-22, 27).

Dette var advarslen som jøderne ikke lyttede til. Se nu hvad der skete!

"På den tiende dag i den femte måned, det var Babels kong Nebukadrezars nittende regeringsår, kom Nebuzar'adan, øverste for livvagten (i dag ville vi kalde ham øverstkommanderende eller feltmarskal), Babels konges tjener til Jerusalem. Han satte ild på Herrens hus og kongens palads og alle husene

146

i Jerusalem; på alle stormændenes huse satte han ild" (Jer. 52:12-13).

Når Gud advarer, er straffen sikker!

Hvorfor Israel blev besejret

Så, hvad skete der nu med den anden af Israels nationer, kongedømmet Israel, 117 år før Juda blev taget til fange og landsforvist.

I Moses' dage, længe før de blev delt i to nationer, havde Gud givet dem et valg. Vi dækkede dette fuldt ud i forrige kapitel i behandlingen af 3. Mosebog kapitel 26. Se nu hvad Gud siger gennem profeten Ezekiel.

Ezekiel fik et budskab fra Gud angående Huset Israel (ikke Juda – jøderne). Ezekiel var blandt jøderne i landflygtighed over hundrede år efter at israelitterne var blevet forvist til trældom. Da havde assyrerne for længst forladt deres land, der lå ved det Kaspiske Havs sydkyst, og havde bosat sig i det vi dag kender som Tyskland.

Folket af Israels Hus emigrerede også nordvest gennem Europa. Men de stoppede ikke i Tyskland sammen med assyrerne, de fortsatte længere vest og nord på – ind i Vest Europa – Frankrig, Belgien, Holland, de skandinaviske lande og de Britiske Øer – hvor de stadig er, med undtagelse af Manasse stammen, der langt senere emigrerede til Nordamerika og blev til De Forenede Stater.

Profeten Ezekiel fik til opgave, at forlade jøderne i Babylon og gå til Israels Hus. "Gå hen og tal til Israels Hus", sagde Gud (Eze. 3:1) og i vers 4 gentager han det: "... gå til Israels Hus og tal mine ord til dem!"

Men Ezekiel tog aldrig dette budskab til det tabte Israels hus. Han kunne ikke, han var slave sammen med jøderne.

Alligevel bringer han det til dem i dag i form af bogen i Biblen der bærer hans navn – og ved den kendsgerning, at det bliver forkyndt til netop dette folk i *The Plain Truth* og radioprogrammet *The World Tomorrow!*

Det er en profeti! Der et budskab til vore folk i dag! Du læser det *nu!* *I dette øjeblik!* Måtte Gud hjælpe dig til at tage det alvorligt!

Profeti for os i dag

Idet Gud først taler om det gamle Israel siger han i Ezekiel 20:10-12: "Så førte jeg dem ud af Egypten

og bragte dem ud i ørkenen; og jeg gav dem mine anordninger og kundgjorde dem mine lovbud; det menneske, som gør efter dem, skal leve ved dem. Også mine sabbater gav jeg dem, for at de skulle være et tegn mellem mig og dem, at det skal kendes, at jeg, Herren, er den, som helliger dem”(vers 10-12.).

Denne profeti gentager nøjagtigt, ord for ord, den evigt bindende sabbatspagt fra 2. Mosebog 31:12-17! Fortsæt nu: ”Men Israels hus var genstridig imod mig i ørkenen; de vandrede ikke efter mine lovbud – og mine sabbater vanhelligede de grovelig” (Eze.20:13).

Så talte Gud indtrængende til deres børn en generation senere: ”Følg ikke Eders fædres anordninger, hold ikke deres lovbud og gør Eder ikke urene ved deres afgudsbilleder! Jeg, Herren er Eders Gud! Følg mine anordninger og tag vare på at holde mine lovbud; holde mine sabbater hellige, så de bliver tegn mellem mig og eder, at det må kendes, at jeg, Herren er Eders Gud” (vers 18-20).

Betoningen ligger helt og holdent på forskellen mellem Guds bud, love og sabbater og fædrenes forandrede sabbater, bud og love. De var allerede gået over til at holde en anden dag end Guds sabbat! De holdt søndagen, dagen for hedningernes soldyrkning!

”Men også sønnerne var genstridige imod mig; de fulgte ikke mine anordninger og tog ikke vare på at holde minde lovbud” (vers 21).

Hvad gjorde Gud til sidst, flere generationer senere?

Han spredte dem i nationalt fangenskab og slaveri (vers 23). Men Hvorfor? ”Fordi de ikke holdt mine lovbud, men lod hånt om mine anordninger og vanhelligede mine sabbater, og deres øjne hang ved deres fædres afgudsbilleder” (vers 24). Det var grunden! Var det da så *vigtigt?*

Fortsæt denne forbløffende profeti! Læg mærke til at det er profeteret for os i dag!

Idet han taler om den nærmeste fremtid i vore dage, siger Gud til vore folk: ”Med stærk hånd

og udstrakt arm og udøst vrede vil jeg vise, at jeg er Eders konge"(vers 33).

Udtrykket "udøst vrede" henviser til de sidste syv plager, som kommer lige før Kristi genkomst (sammenlign med Åbenb 16:1). Tiden er lige før og efter hans genkomst, hvor Jesus vil regere over os. Så dette er altså en profeti for vore dage.

Alle profetier i Biblen der viser hvor vort folk (Israel) vil opholde sig ved Kristi genkomst og i den kommende store folkevandring tilbage til Palæstina, fremstiller dem som *atter værende i fangenskab og slaveri*.

Læs videre i profetien: "Jeg vil føre Eder bort fra folkeslagene og samle Eder fra de lande, hvor I er spredt ... med udøst vrede ... og bringe Eder til folkeslagenes ørken (margen: syrisk-arabisk ørken -- en kommende folkevandring), og der vil jeg gå i rette med dem ansigt til ansigt Ezekiel 20:34-35.

Læg mærke til at dette er Ordet, det er Kristus der taler! Han vil da igen være personligt tilstede på jorden. Og han vil da gå i rette med vore folk ansigt til ansigt

Det er på tide at vågne op og indse hvor nært forestående og skræmmende alvorligt dette er!

Der er måske kun én enlig røst der advarer dig! Men Gud brugte én enlig røst til at advare verden i Noahs dage; én enlig røst i Elias' dage; én enlig røst i Johannes døberens dage; og efter at Johannes døber var sat i fængsel, én røst i Kristi egen person! Hvis du stoler på flertallet der synder, da vil du lide straffen sammen med dem!

Læg mærke til måden han vil gå i rette med dem!

"Som jeg gik i rette med Eders fædre i Egyptens ørken, vil jeg gå i rette med eder, lyder det fra den Herre Herren. Jeg vil fraskille dem, der var genstridige og faldt fra mig ... og I skal kende, at jeg er Herren" (vers 36-38).

Hvordan gik han i rette med dem? Han sagde: "Følg ikke Eders fædres anordninger ... Følg mine anordninger og tag vare på at holde mine lovbud, hold mine sabbater hellige, så de bliver et tegn imellem mig og Eder, at det må kendes, at jeg er Herren Eders Gud" (vers 19-20). Og

de af os der faktisk skal komme til Palæstina, *skal vide at Han er Herren.*

Hvordan kan vi vide det?

149

Ved Hans sabbatstegn!

Læs versene 42-44 i din egen Bibel! Han siger, at vore folk, når de ikke længere er genstridige, da vil de holde hans sabbat, og de vil huske deres veje som de gjorde sig urene ved. Da skal de blive lede ved sig selv over at have brudt sabbatten! Dette er en overordentlig streng lektie! Det er Guds Ord der taler til dig!

150

De Forenede Stater Og Storbritannien I Profetierne

Kapitel 12

FØRSTEFØDSELSRETEN PÅ SIT HØJESTE – OG NU!

Hvor store, hvor mægtige og velstående blev de Britiske og Nordamerikanske folk? Og hvad er det som nu pludselig sker med dem? Hvorfor har England allerede mistet de fleste af deres kolonier – besiddelserne – resurser, rigdom, magt og indflydelse i verden? Hvorfor regnes England ikke mere for Storbritannien – for en stor verdensmagt?

Hvorfor er De Forenede Stater nu i miskredit, foragtet og forhadet i store dele i verden? Hvorfor kunne vi ikke vinde Korea Krigen? Hvorfor kunne de Forenede Stater ikke slå lille Nord Vietnam?

Lad os først forstå hvor rige og mægtige de amerikanske og britiske nationer virkelig blev.

Folk er tilbøjelige til at tage sin og sit lands status for givet. Ikke mange er klar over hvilken kolossal rigdom disse to lande har oplevet. Vi bedømmer alt ved sammenligning. Gennemsnitsenglænderen, – australieren eller gennemsnitscanadieren har aldrig rejst igennem de fattige områder i Kina, Indien, Mellemøsten eller det sorte Afrika med analfabetisme, fattigdom og sygdom. De har ikke oplevet skidt, stank, fattigdom og elendighed som størstedelen af menneskeheden lever i.

Gennemsnitsamerikaneren har ikke besøgt disse vidtstrakte underprivilegerede områder og heller ikke landene i Europa – rige

151

i sammenligning med de enorme uvidende masser, og dog fattige, målt efter amerikansk standard. Nej, generelt har vort folk ikke fattet deres relative velstand. De har ikke været taknemlige, eller takket Gud for den. De har heller ikke påtaget sig det ansvar der følger med de overdådige velsignelser.

Få indser, at enhver besiddelse som man ønsker sig og sætter pris på, indebærer en pligt og et ansvar for dens rette brug. Vil en otte års dreng, der få en ny cykel af sine forældre, føle det ansvar der følger med – medmindre forældrene indprenter ham det – så han varetager cyklen med fornuft og han undgår at skade sig selv og andre?

Satte de pris på den velstand og magt som Gud havde øst ud over dem som over ingen andre, eller følte de ansvar for en klog og rigtig brug?

Det gjorde de ikke! De indså ikke engang *hvor stor* deres velsignelse var endsige nogen pligtfølelse overfor deres Skaber, om hvordan de forvaltede den! Nøjagtig *hvor store* var førstefødselsrettens velsignelser?

Førstefødselsrettens rigdomme

Læs de profetiske løfter igen i 1. Mosebog 22:17.

Gud sagde til Abraham: "Så vil jeg velsigne dig og gøre dit afkom talrigt som himlens stjerner og sandet ved havets bred; og dit afkom skal tage sine fjenders porte i besiddelse."

Og igen, den inspirerede afskedsvelsignelse til Rebekka, da hun forlod sin familie for at blive Isaks hustru: "Og de velsignede Rebekka og sagde: 'Måtte du vor søster, blive til ti tusind tusinder, og måtte dit afkom indtage sine fjenders porte'" (1. Mose. 24:60).

Som tidligere forklaret, er fjendernes "porte" strategiske stræder ved ind- og udsejling til disse lande. Selv om al rigdom kommer fra jorden, er velstand og overflod også altid kommet gennem industri og handel. Og handel mellem landene er næsten altid foregået med skib ad søveje

152

og indenfor kontinentet med jernbane.

Hvor stor betydning fik det derfor, at Robert Fulton førte det første dampskib i 1803 – netop året da England og Amerika pludselig begyndte at vokse i national velstand! Og også, at det var i det nittende århundrede jernbanen udviklede sig!

Eftersom førstefødselsretten angår nationer, vil "fjenders porte" -- som det tidligere er forklaret – være stræder som Gibraltar, Suez, Singapore, Panamakanalen blandt andre.

Storbritannien og Amerika kom til at besidde hver eneste af de vigtigste "porte" (stræder) på denne jord! Så de *må* være nutidens Israel. Anden verdenskrig afhang af disse "porte". De var ikke alene strategiske stræder, men også verdens stærkeste fæstninger. Men i dag har de mistet de fleste af dem, sidst Panama kanalen – og noget tyder på, at Gibraltar snart vil blive mistet. Hvorfor?

Læg mærke til 1. Mose. 39:2, 23: "Men Herren var med Josef, så lykken fulgte ham ... eftersom Herren var med ham og lod alt, hvad han foretog sig, lykkes". Herren lod virkelig alting lykkes med den fabelagtige førstefødselsret som var lovet Josefs sønners efterkommere -- England og Amerika!

Læg mærke til den døende Moses' profetiske velsignelser som forudsagde, det der skulle ske med hver af stammer i disse sidste dage.

"Om Josef sagde han: Hans land er velsignet af Herren med det kosteligste fra himlen oventil og fra dybet, som ruger forneden, med

det kosteligste, solen frembringer, med det kosteligste, måneskifterne fremkalder, med det bedste fra de ældgamle bjerge og det kosteligste fra de evige høje, med det kosteligste af jorden og dens fylde og nåde fra ham, der boede i tornebusken. Det skal komme over Josefs (både Efraim og Manasse) hoved ... Som den unge okse er hans højhed, som vildoksens er hans horn (enhjørningens horn – findes i Englands skjold); med dem nedstøder han folkene, så vidt som jorden strækker sig. Sådan er Efraims titusinder, sådan er Manasses tusinder! (5. Mose. 33:13-17).

Hvem Efraim og Manasse end er i dag, må de have været i besiddelse af jordens rigeste landbrug, mineraler

153

og anden rigdom – store guld og sølvminer, jern, olie og kul, tømmer og andre resurser.

Hvilke nationer opfylder disse profetier? Ingen andre end Storbritannien og Amerika!

Over halvdelen af jordens dyrkede land i tempererede zoner fik disse to stormagter i eje fra år 1800! Det rige landbrugsområde i Mississippidalen; de vidtstrakte hvede- og kornarealer i Midtvesten, i Canada og Australien; de enorme skovområder i USA's nordvestlige del over mod Stillehavet og mange andre steder på jorden. Guldfelterne i Syd Afrika, Australien, Alaska og resten af USA; de store kulminer i USA og på de Britiske Øer; de naturlige vandfald og andre kraftkilder med deraf følgende rige industri- og fabriksområder i England og i USA's østlige stater; de herligste frugt distrikter ved USA's vestkyst og i Florida. Hvilke andre lande har nogensinde haft et sådant omfang af materiel velstand?

Og de modtog det næsten alt sammen efter år 1800!

Statistiske fakta

I hvilken grad har Gud, den Almægtige opfyldt sine løfter – som gælder Josefs efterkommere i årene efter år 1800 – løfter om "det kosteligste, solen frembringer ... det bedste fra de ældgamle bjerge ... det kosteligste af jorden"?

Stålmagnaten, Charles M. Schwab, udtalte på et møde den 5. januar 1921 i Massachusetts Bankers Association: "Vore Forenede Stater er af Gud blevet udstyret med alt som er nødvendigt for at gøre dem til verdens førende industri- og handelsmagt."

Verdens totale olieproduktion i 1950 var næsten 3.800 millioner tønder. USA alene producerede over halvdelen – næsten 52 %. Sammen producerede UK og USA 60 % af råolien plus kæmpeinvesteringer i udlandet. Men i 1966 – det skæbnesvangre år da det Britiske Koloni Departement lukkede sine døre og dermed markerede Det Britiske Imperiums officielle død – var disse 60 % af hele verdens råolieproduktion reduceret til 32 %.

Storbritannien og USA brød 1½ gang så meget kul som alle

154

andre lande tilsammen. Men i 1966 var deres andel skrumpet ind til under en tredjedel af verdensproduktionen – til 30,9 %.

Sammen producerede Storbritannien og USA i 1950 tre fjerdedele af verdens stål – USA alene producerede næsten 60 % eller 95.416.000 tons i 1951. USA producerede 1 1/3 gang så meget råjern som alle andre nationer tilsammen.

I 1966 var denne afgørende indeks på velstand skrumpet til en tredjedel (33,6 %) af stålproduktionen og 17,8 % (en sjettedel) af råjernsproduktionen.

De ejede næsten 95 % af verdens nikkelproduktion (væsentligst Canada), 80 % af verdens aluminium og 75 % af verdens zink. Men hvordan så det ud for dem i 1966? Da havde de kun 36 % af verdens nikkelproduktion, 40,2 % af aluminium og 12,4 % af zink.

I 1950 dominerede Storbritannien fuldstændigt kornproduktionen (fra Syd Afrika). Sammen producerede Storbritannien og USA to tredjedele af verdens gummi, og dominerede verdens fremstilling af kobber, bly, tin, bauxit og andre vigtige metaller. Men i 1966 producerede de kun 2,3 % af verdens krom, 23,4 % af kobberet, 9,9 % af bly, intet tin og 6,3 % af verdens bauxit.

Det Britiske Statssamfund producerede i 1950 to tredjedele af verdens guld – for ca. £ 266 mil. (\$ 642 millioner) – mens USA havde tre gange så store guldreserver som resten af verden tilsammen. Men i 1966 var USA's guldbeholdning blevet lænset så meget at dollaren var i stor fare.

De producerede og anvendte 2/3 af verdens el-produktion – De Forenede Stater producerede 283 milliarder KW timer i 1948, og UK og Canada producerede mere end Rusland, Tyskland og Frankrig tilsammen. Men i 1966 producerede de kun 20,1 %.

Storbritannien og USA ejede over halvdelen af verdens handels tonnage. Men i 1966 var andelen kun 32,5 %. De Britiske Øer byggede flere skibe end der blev bygget noget andet sted. Men mindre end to årtier senere var to-tre ikke-israelske nationer allerede gået forbi England og Amerika. I 1950 havde de også ca. halvdelen af verdens jernbanelinjer. I 1966 var

155

deres samlede jernbanefragtsvolumen faldet til 26 % af verdenstotalen.

Mens USA alene engang producerede 73 % af alle biler, var de i 1966 sammen med UK faldet til 55 %, hvoraf 44 % var fra USA alene. Japan, Tyskland, Frankrig og Italien overtager stadig større dele af markedet.

Hvordan fik vi det?

Hvordan kom vi i besiddelse af disse kolossale rigdomme? Opnåede vi det takket være vor egen menneskelige visdom, forudseenhed, energi, evner og kraft?

Lad Abraham Lincoln svare: "Vi opdager, at vi er i fredelig besiddelse af den bedste del af vor klode, hvad angår jordens frugtbarhed, landets udstrækning og klimaets sundhed ... Vi ... finder os selv, som de retmæssige arvinger til disse fundamentale velsignelser. Vi har ikke stræbt for at opnå dem eller bygge dem op."

Igen, i hans proklamation den 30. april 1863: "Det er en pligt for nationer, så vel som for enkeltindivider, at vedkende sig sin afhængighed af Guds alt styrende magt ... at vedstå sig den ædle sandhed, udtalt i de Hellige Skrifter og bevist af historien, at kun de nationer, som har Gud til Herre, bliver velsignet ... Vi har været modtagere af de mest eftertragtede af himmelens velsignelser. Vi er blevet taget vare på i disse mange år i fred og fremgang. Vi er vokset i antal, velstand og magt *som ingen anden nation nogensinde: Men vi har glemt Gud!* Vi har glemt den nådige Hånd, som har bevaret os i fred og mangfoldiggjort, beriget og styrket os; vi har i tom stolthed forestillet os i vore hjerters svigefuldhed, at alle disse velsignelser blev skabt af vor egen overlegne visdom og værdighed."

Og fordi Lincoln så en nation som havde glemt sin Gud – en nation beruset af sin egen succes, som ikke skyldtes egne anstrengelser – en nation som gav sig selv æren for sin position – kaldte denne store præsident nationen til en dag med faste og bøn for at bekende denne nationale synd for Gud. Nationens skæbne var i vægtskålen da han udstedte proklamationen, men Gud hørte og besvarede denne store nationale bønneoffensiv – og nationen blev sparet!

156

Men i dag er truslen mod USA's og UK's skæbne tusind gange mere alvorlig end dengang. Og i dag har de ikke en præsident eller statsminister med det udsyn, den forståelse og det mod som skal til for at få disse landes befolkning på knæ i bøn!

Abraham Lincoln *vidste* at de storslåede materielle velsignelser ikke var egen fortjeneste, men var blevet dem *givet* af Abrahams, Isaks og Israels Gud.

Og vi burde se kendsgerningerne i øjnene i dag og *vide*, at vi har fået alle disse uovertrufne materielle goder fordi Gud *lovede* dem betingelsesløst til Abraham. Han gav Abraham løftet fordi Abraham adlød Gud og holdt Guds love og bud.

Førstefødselsvelsignelserne blev tilbageholdt fra vore forfædre efter Moses' dage fordi de *nægtede* at leve efter Guds love.

I dag advarer Gud os gennem mange profetier hos Jeremias, Esajas, Mika og mange andre, om at han – med mindre vi, nu i vor generation *angrer* vore synder og vender os til Gud i tårer og med faste og oprigtig bøn – vil ødelægge vore byer og alle vore fæstningsanlæg ved fremmed sværd; at han vil straffe os ved en *grusom fjende*; at vi vil blive invaderet og slået og reduceret til *slaver*! *Gud hjælpe os til at tage advarslen alvorligt!*

Som konklusion spørger vi: Hvis vi ikke er nationen Israel – de såkaldte "forsvundne ti stammer" – velstående Josef-Israel – førstefødselsrettens Israel – arvingerne til førstefødselsretten der blev skænket fra begyndelsen af 1803, hvem kan det da ellers være? Ingen anden nation eller sammenslutning af nationer besad nogensinde disse velsignelser fra førstefødselsretten – vi besad over to tredjedele -- næsten tre fjerdele – af alle råmaterialer, resurser og rigdomme på hele jorden, og alle andre nationer tilsammen deltes om den smule der var til rest.

Kan du forestille dig et stærkere bevis på Guds inspiration af den Hellige Bibel, den levende Guds åbenbarede Ord? Kunne dødelige mennesker uden Guds inspiration have skrevet disse profetier som vi præsenterer i dette hæfte. Kunne dødelige mennesker, uden Guds inspiration have givet disse løfter til Josef-Israel, for efter 2520 år, som endte akkurat i årene 1800-1803, have magt til at lade dem gå i opfyldelse? Der er ikke tale om små løfter. De omfatter ejendomsretten til hele jordens enorme rigdomme og vidtstrakte naturresurser!

157

Fremsæt disse kendsgerninger som en udfordring til dine ateistiske og agnostiske venner. Bed dem svare, hvis de kan, hvilken anden magt end den Evige Gud Skaber kunne have givet sådanne løfter, nedskrevet dem, og på det nøjagtigt lovede tidspunkt mange tusinde år senere, bringe dem til opfyldelse!

Hvordan kan amerikanere – og andre engelsktalende arvinger til Guds kosteligste materielle velsignelser – med udsigt til sådan overvældende fuldbyrdelse af profetier – stillet ansigt til ansigt med denne ærefrygtindgydende demonstration af den Almægtige Guds magt og trofasthed – hvordan kan han tage del i disse goder og alligevel ignorere Guds advarsler om, at vore synder i dag øges og alligevel

undlade at falde på knæ for den Almægtige og angre, og af hele sit hjerte *bede* for alle israelitiske nationer, og hjælpe på enhver tænkelig måde med at advare vore folk om den overhængende fare?

158

De Forenede Stater Og Storbritannien I Profetierne

Kapitel 13

HVAD NU? PROFETIERNE FOR DEN UMIDDELBARE FREMTID

Førstefødselsretten, da vi modtog den, var forbløffende, ærefrygtindgydende uden dens lige blandt verdens nationer! Men hvad gjorde vort folk ved disse fantastiske velsignelser?

De var stadigvæk *israelitter* selv om de ikke selv vidste det! De var stadigvæk oprørske "stivnakkede" og stædige!

Så snart briterne og amerikanerne – de "forsvundne" israelitter der nu anså sig selv for hedninger – opdagede, at de kunne sole sig i velstand og magt, var de endog mindre villige end deres forfædre i oldtiden til at holde sig til Gud og *hans veje*. De mente, at de ikke længere havde brug for ham! Nogle tyder på, at kun få omvender sig til Gud før de befinder sig i en fortvivlet nødsituation.

Men efter at Gud havde holdt førstefødselsretten tilbage i 2520 år, og da de -- selv om disse folk intet fortjente fra Gud – pludselig fik de nationale velsignelser, uden sidestykke i historien, øst ud over sig – da blev det ubetingede løfte til Abraham opfyldt! Gud er ikke længere forpligtet af sit løfte til fortsat at lade disse folk så ufortjent have anseelse, rigdom og storhed. Når de først havde fået en sådan suveræn position, var det op til dem at vedligeholde den.

Nu tilbage til 3. Mosebog 26. Vi har tidligere dækket versene fra 1 til 18. Gud sagde at *hvis* israelitterne, trods alle forudgående

159

straffe, ikke ville lytte – adlyde ham, ville han straffe dem i 2520 år. Og hvad så?

Hvis disse folk som har førstefødselsretten – efter at den var blevet tilbageholdt i 2520 år – fortsætter med at gøre oprør, da, fortsætter Gud i vers 19: "Jeg vil bryde Eders hovmodige trods, jeg vil gøre Eders himmel som jern og Eders jord som kobber." Gud har allerede påbegyndt dette!

De var stolte over deres magt

Gud kunne ikke tale om at bryde vor nationale *styrkes* overmod inden vi havde fået den skænket i førstefødselsretten! Han gav vore nationer en national magtposition større end nogen anden nation eller imperium nogensinde har besiddet. Vi var meget *stolte* af vor nationale magt – vor nationale prestige.

Jeg hørte præsident Theodora Roosevelt fortælle, hvor stolt han var over denne magt, og over hvordan han brugte den, da han var præsident. Tyskerne havde sendt et slagskib i retning af Manila Bugten og truede med at overtage Filippinerne som dengang tilhørte De Forenede Stater. Præsident Roosevelt sendte kejseren en fyndig besked om, at det tyske slagskib straks måtte trækkes tilbage.

"Kejseren vidste ikke at jeg mente det alvorligt!" , sagde Roosevelt. "Så sendte jeg en anden besked. Men denne sendte jeg ikke til kejseren. Nr. 2 besked gik til Admiral Dewey, øverstkommanderende for USA's Stillehavs flåde. Den gav hele flåden ordre til for fuld fart at sejle imod det tyske slagskib, og – hvis det ikke vendte om – at *sænke det!*" Dette sagde Roosevelt med *eftertrykkelig kraft!* I dagene før Første Verdenskrig var USA stolt af sin nationale magt!

... men de tabte den!

I dag tør selv små nationer fornærme, trampe på, eller brænde USA's flag – og USA som stadig er magtfuld, gør ikke andet end at sende svage protester! Hvad er der sket med stoltheden over vor magt?

DE FORENEDE Staters flag sat i brand af anti-USA demonstranter. Amerikas magt og lederskab er stadig skrumpet ind, i dag kalder man USA for en "papir tiger".

161

Vi har allerede mistet den! Gud sagde: "Jeg vil bryde deres styrkes overmod!" Og det *har han gjort!*

Andre profetier viser, at vi vil få tørke og hungersnød med epidemier der vil koste mange millioner liv. Når himmelen bliver som jern og

jorden som kobber, vil vi indse, at der ikke falder regn fra jern på en kobberhård jord; ingen regn ingen grøde!

Vers 20: "Til ingen nytte skal I slide Eders kræfter op, thi Eders jord skal ikke give sin afgrøde, og landets træer skal ikke give deres frugt."

Men vil Amerika og England lytte? Det har de aldrig villet før!

Hvad så efter alt dette? Hvad så?

Vers 21: "Og hvis I alligevel handler genstridigt imod mig og ikke adlyder mig, vil jeg slå Eder endnu mere (bringe plager), ja syvfold, for Eders synder."

Her igen, som i vers 18, står det hebræiske ord *shibah*. Faktisk er det i den hebræiske tekst som Moses skrev, ikke to ord, ét for "syv" og ét for "tider" eller "fold", men det er kun det ene ord *shibah*.

Som tidligere forklaret kan ordet betyde "syv tider" og også "syvfold". De "Syv tider" henviser til straffens varighed. Det samme ord, når det betyder "syvfold", henviser til straffens intensitet.

Straffen intensiveres

På grund af ordbrugen og opbygningen af sætningerne, og også på grund af de faktiske begivenheder, er det klart at dette hebræiske ord, *shibah*, i vers 18 viser straffens varighed – syv profetiske tider, som denne straf varede, var faktisk 2520 år!

Men også på grund af den store *forskel* i sætningens konstruktion og fordi det ikke mere kan dreje sig en tilbageholdelse på 2520 år af noget, der allerede er blevet overdraget, er det lige så klart, at *shibah* i vers 21 henviser til en *syvfold* strengere straf. Læg mærke til den helt anderledes ordlyd i vers 21 sammenlignet med vers 18. Denne gang står der ikke "tugte Eder syv fold mere" men "slå eder syv fold mere". Udtrykket "syvfold" i vers 21, gælder graden af *plagerne* som kommer over dem.

Hvis det tyvende århundredes Efraim og Manasse –

England og Amerika – nu nægter at vende tilbage til at adlyde Gud – nægter at leve på den måde der kunne føre til, genvindelse og øgede velsignelserne, da vil Gud straffe dem på en langt *strengere* måde, ja, endog fratage dem deres kolossale, uovertrufne nationale velsignelse – føre dem tilbage til fangenskab og slaveri som de følgende vers i profetierne viser.

Tror du, at et så stort fald kunne overgå stormagterne England og Amerika? Siger du: "Det kan ikke ske her, og slet ikke med dem"? Tvivler du på, at den Almægtige Gud, som var i stand til at give dem uovertruffet verdenslederskab, velstand og magt, ikke også kan tage det fra dem og kaste dem i slaveri ligesom deres forfædre?

Du må indse den kendsgerning, at Storbritanniens sol *allerede er gået ned*, og at De Forenede Stater, på trods af stadig at besidde en magt uden sidestykke, men er *bange for at bruge den*, netop som Gud forudsagde: "Jeg vil bryde din styrkes hovmod" eller "stoltheden over din magt". De Forenede Stater har vundet sin sidste krig – de var ikke i stand til at vinde over lille Nord Vietnam! USA på hurtig tilbagetur mod det største fald som en nation nogensinde har været udsat for!

Håndskriften er på væggen!

Forstå nu resten af denne profeti i 3. Mosebog 26 og i 5. Mosebog 28, og de mange andre profetier der hænger sammen med dem, og med begivenhederne der snart *på voldsom måde* vil berøre dit liv!

Du må se på profetierne hvor Jesus, Jeremias, Esajas og andre beskriver hvor meget strengere straffen vil blive, som Gud vil lade overgå det britiske og amerikanske folk.

For *mange* profetier advarer os – og det med stor vished – om, at der bliver trængsler som aldrig nogensinde lande eller folkeslag har været igennem!

Når vi kender vor identitet – hvordan det britiske og det amerikanske folk er identificeret i profetierne – så skal du også forstå det der siges om os i Esajas, Jeremias, Ezekiel, Daniel, Joel, Hoseas, Amos og de andre profeter – det Jesus forudsagde – så vel som i disse profetier som Moses skrev ned!

Du skal også vide, hvorfor en retfærdig og kærlig Gud vil straffe sit udvalgte folk – det folk han valgte til et herligt formål som de nægtede at tjene.

163

Selve straffens *kendsgerning* indebærer korrektion. Vi må forstå, at korrektion er anvendt for at rette de gale veje, som er skadelige for os – og vende for at vende os til de *rette veje* som automatisk leder til de ønskede velsignelser! Forstå at Gud tugter og revser hver søn som han elsker og tager sig af (Heb. 12:6, 1907 oversættelse).

Forstå også den menneskelige natur! Menneskenaturen ønsker at være god – og at blive anset, af sig selv og andre, for at være god, samtidig med at den ønsker at gøre det gale. Den vil gerne have de gode *resultater*. Men den ønsker at modtage det *gode*, samtidig med at den sår det onde. Den begriber på en måde ikke, at *som vi sår, så høster vi!* Det er alt sammen et spørgsmål om årsag og virkning!

Guds afstraffelse genspejler alene Guds kærlighed – ved at få os vendt fra at forårsage onde resultater, til de veje som bringer lykkelige resultater! Gud er nu i færd med at stoppe os fra at bringe kolossale ulykke over os selv! Gud er ikke vred fordi vi skader *ham* – men fordi vi skader os selv -- os som Gud har kær!

Afstraffelse er korrektion

Profetierne ender ikke efter at have åbenbaret straffens uovertrufne, mangedoblede intensitet som allerede er begyndt at overgå Amerika og England. Profetierne oplyser også resultatet af den intensiverede straf. Resultatet vil blive et korrigeret folk. Resultatet vil være, at vi får øjnene op og indser hvad vi har gjort imod os selv. Denne strenge afstraffelse vil til syvende og sidst lære os lektien! Straffen vil *knække vor oprørsånd! Den vil løfte os op af råddenskabens og ondskabens søle vi er sunket ned i.* Den vil lære os vejen til herlig fred, fremgang og overstrømmende velvære!

Efter de frygtelige nationale ulykker som er på vej til at overgå os, kommer der en velsignelse så ufattelig meget større end den nationale, materielle førstefødselsret vi har nydt.

Vi må lære at materielle goder ikke er kilden til lykke. Jeg har ofte nævnt de mange rige mennesker jeg har kendt – hvis bankkonti var fulde – men deres liv var tomme! Materiel velstand er selvsagt ønskværdig, men den er ikke kilden til lykke.

Når alt kommer til alt er sand lykke en åndelig substans! Førstefødselsretten var kun ét af to løfter som Gud gav Abraham. Kongespir- eller scepterløftet indbefattede ikke alene dynasti af dødelige

164

konger. Det ville ikke have været nødvendigt at inkludere dem overhovedet, hvis israelitterne havde beholdt deres Gud som konge og været lydige mod ham. Scepteret pegede primært mod Kristus og åndelig frelse gennem ham.

Vore folk har stadig grundlæggende lektier at lære. De *sande værdier* er åndelige. Faktisk er Guds lov en åndelig lov. Den indbefatter fysiske gerninger – men er baseret på *åndelige* principper. For at opfylde den kræves det, at Guds Hellige Ånd bor i den enkeltes sind!

Straf indebærer korrektion. Korrektion betyder en forandring af kursen. Den betyder *anger og omvendelse* – at man *vender om* og går den anden vej!

Før jeg giver dig disse sensationelle profetier, må du forstå, hvorfor national straf *må* komme, og hvem det er, der har behov for korrektion! Det er kun dem der sår ondt, der skal korrigeres – de som ikke følger Guds veje – Guds lov! De alene, som fører det onde over sig som resultat af overtrædelser, har behov for korrektion.

Forstå også dette: Selv om nationerne som helhed må igennem denne uovertrufne straf, så skal enkeltindivider som godtager Guds irettesættelse *uden at blive straffet* blive beskyttet mod den! Ingen behøver at lide under dens intense trængsel!

Syfold større plager

Læg igen mærke til det som er nedfældet i 3. Mosebog 26.

Efter at den nationale førstefødselsret var holdt tilbage i 2520 år og derefter skænket; efter at Gud gav USA og UK denne nationale magt, og nu – på grund af deres nationale oprør imod hans love – har brudt deres "styrkes overmod"; efter at han har straffet dem med uhørte tørkeperioder og medfølgende sygdoms epidemier, og så – hvis briterne og amerikanerne stadig fortsætter deres onde veje – fortsat nægter at angre og vende sig til deres Gud – da advarer han: "... så vil jeg slå Eder endnu mere, ja syvfold, for Eders synder." I den amerikanske *Revised Standard Version* står der: "... jeg vil bringe Eder flere plager, syvfold flere end Eders synder" (vers 21).

Folk synes ikke at kunne indse, at synd får følger for synderen – i form af plager og lidelser. Biblen definerer synd som overtrædelse af

165

Guds lov (1. Johs. 3:4), og Guds lov er en åndelig lov (Rom. 7:14).

Lad os forstå det! Jeg har sagt at penge ikke er kilden til lykke. Penge kan kun købe materielle goder og tjenester. Men der må være et åndeligt så vel som et fysisk indhold for at skabe lykke. Materielle goder alene medfører ikke tilfredsstillende lykke. Guds lov er en åndelig lov. Med andre ord, den er vejen til fred, lykke og overstrømmende velvære. Gud åbnede denne vej, der er den eneste vej til virkelig lykke.

Omvendt, kan vi da ikke se, at overskrides denne vej fører det til ulykke, pine, lidelse, tomhed, hjertesorg, frygt, bekymringer og frustrationer? Alle disse lidelser skyldes brud på Guds lov. Synderen er *plaget* af disse lidelser, der skyldes brud på Guds lov. Synderen er *plaget* af lidelserne han bringer over sig selv.

Undersøg nu igen 3. Mosebog vers 21. Straf er korrektion. For at lære den lektie vi undlod at lære igennem erfaring, vil Gud snart slå (plager) vore folk *syvfold* mere end vore synder allerede har plaget os – syvfold hårdere straf end vi har bragt over os selv!

Eller som *The Authorized Version* udtrykker det: "... syvfold flere plager over Eder i henhold til eders synder". En intens straf der er syv gange værre end Eders synder". Korrektionen er syv gange hårdere straf!

Slaveri endnu engang

Se nu versene 23-25: "Og hvis I alligevel ikke tager mod min tugt, men handler genstridigt imod mig, så vil jeg også handle genstridigt imod Eder og slå Eder syvfold for Eders synder. Jeg vil bringe et hævnens sværd ... så I må overgive Eder i fjendens hånd."

Slaveri igen!

Fatter du den fulde betydning af dette? Vore synder har bragt straf. Denne straf har vi bragt over os selv. Hvis vi fortsat nægter at lære lektien og adlyde irettesættelsen til vort eget bedste, siger Gud: "... så vil også jeg handle genstridigt imod Eder og slå Eder syvfold for Eders synder." Vi har bragt følgerne af vore synder over os selv – nu vil Gud selv bringe en syvfold værre straf over os – en straf der virkelig korrigerer!

Læs videre til og med vers 33: "Og hvis I alligevel ikke adlyder mig, men handler genstridigt mod mig, så vil jeg

166

også i vrede (de syv sidste plager i Åbenb. 15:1) handle genstridigt mod Eder og (jeg vil selv) tugte Eder syvfold for Eders synder ... Jeg vil lægge Eders byer i ruiner ... og Eder selv vil jeg sprede blandt folkeslagene (nationerne)."

Gud vil fortsætte med at mangedoble straffen – korrektionen af vore folk indtil de virkelig omvender sig fra deres onde veje – til de slår ind på vejene der fører til fred, lykke, fremgang og alt godt!

Hvor ubegribeligt – at vor Skaber må tvinge vore folkeslag til at blive lykkelige, til fred og til at blive i stand til at nyde fremgang, til at høre efter og tage imod – af egen fri vilje – *evigt liv* i overstrømmende velvære og glæde for altid!

Hvor utroligt – at menneskenaturen der i virkeligheden ønsker disse velsignelser, stadig holder fast ved at gå vejen som afskærer dem og fører til straf – korrektion – og nægter at lade sig korrigere til straffen bliver syv gange værre! Ja syvdobbel – og tre gange!

Hvor stor er dog vor Gud – og hvilken kærlighed han udtrykker for vore nationer, idet han tålmodigt tolererer og korrigerer os, indtil vi tager imod hans grænseløse velsignelser!

Kapitel 14

HVAD SIGER PROFETIERNE, DER NU SKAL SKE MED AMERIKA OG ENGLAND

Akkurat som Gud har skænket velsignelser til USA og UK som til ingen anden nation i historien, vil han nu – for at korrigere os, så vi kan lære at nyde sådanne velsignelser – lade nationale katastrofer overgå os, i en grad som aldrig før er set nogetsteds! Mange profetier beskriver dette!

Mikas storslåede profeti

Et yderligt bevis på det moderne Israels identitet, findes i en fantastisk, detaljeret og højest speciel profeti i Mikas 5:6-14. Den taler specielt om Israels "rest" – vore dages Israel – hvor den end måtte befinde sig. Den beskriver amerikanernes og den britiske sammenslutnings velstand, deres velgørende dominans blandt nationerne og deres kommende fald i detaljer!

"Da bliver Jakobs rest i de mange folkeslags midte som dug, der kommer fra Herren, som regnens dråber på græs, der ikke venter på nogen eller bier på menneskenes børn" (vers 6). Husk at dug og regnskyl er absolut nødvendig for landbrugets afkast og er symboler på national *velsignelse og velstand* fra Gud.

Fortsæt: "Da bliver Jakobs rest bland folkene i de mange folkeslags midte som en løve blandt skovens dyr, en ungløve blandt fårehjorde, der nedtramper, når den går frem, og sønderriver redningsløst" (vers 7).

Dette symbolske sprog beskriver igen den sidste generation af Israel som en stormagt – som en løve blandt jordens andre nationer.

”Din hånd skal være over dine uvenner, alle dine fjender ryddes bort” (vers 8). Fjenden var afskåret, idet Guds velsignelser fra førstefødselsretten begyndte for Amerika og Storbritannien ca. i året 1803 og frem til enden af II Verdenskrig og vendepunktet under Korea Krigen i efteråret 1950.

Men fra dette punkt er det tydeligt, at velsignelserne blev taget bort – og hverken USA eller England er senere kommet ud af nogen større strid som varige vindere!

Denne profeti viser altså, at *netop i den tid* hvor vi modtog Guds velsignelser, var vi selv til stor velsignelse for jordens andre nationer – for det var os, der gang på gang reddede andre nationer i verden med Marshall Planen, Fire Punkts Programmet, Fremskridts Alliancen, (for Syd Amerika), over hundrede millioner hektoliter hvede til Indien og andre hungersnød lidende lande, osv. Hoover Programmet samlede enorme madforsyninger efter Første Verdenskrig, og reddede mange millioner mennesker i andre lande fra hungersnød!

I oldtiden samlede Josef hvede og fødevarer og gjorde det tilgængeligt for andre. Det gjorde moderne Josef også. Men -- vi er stivnakkede og oprørske imod Gud og hans lov, mens vor stamfader Josef i oldtiden tjente og adlød Gud helhjertet.

Det er USA og UK, der har været som en ”løve” blandt folkene og som – gennem to store krige – har genoprettet verdensfred og stabilitet for menneskene på denne planet!

Pludselig ødelæggelse

Alligevel siger Gud i denne detaljerede profeti: ”På hin dag, lyder det fra Herren, udrydder jeg hestene (Mofatt oversættelse: ”krigsheste” – tanks, skibe, raketter), dine stridsvogne gør jeg til intet, rydder byerne bort i dit land (med hydrogenbomber?), river alle dine fæstninger ned” (vers 9-10).

Gud siger han vil gøre dette! Gud bestemmer udfaldet af krig (Salm. 33:10-19).

Hvor klart kan det siges? Her identificerer Gud jordens *mægtigste* – og dog, *netop* når de er på tinden af deres magt, "bryder" han pludselig deres magts stolthed, overmod, se 3. Mose. 26:19, *afskærer* deres krigsmateriel og ødelægger deres byer! Hvorfor?

Fordi vi, som profeten forklarer videre, har for meget trolddom og for mange spåmænd – falske præster – i landet, som nægter at prædike den levende Guds bud og veje med styrke.

Derfor vil Gud straffe og udslette os – *hvis vi ikke angrer* – som indledning til den totale udslettelse der kommer "over hedningefolkene" (vers 14), og som vil ske ved enden af denne tidsalder ved Kristi genkomst som kongernes Konge!

Der findes ikke noget andet folk som tilnærmelsesvis opfylder denne store profeti! Men Amerika og Storbritannien opfylder den fuldstændigt!

I og med at deres "styrkes hovmod" fortsat nedbrydes, og briterne fortsætter med at miste deres udenlandske stræder og besiddelser jorden rundt; USA fraskriver sig ejendomsretten til Panamakanalen – kontrollen over denne søvej er livsvigtig, -- i og med at deres guldbeholdning tømmes ud af landet og vejrforstyrrelserne øges, repræsenterer denne centrale profeti alene et kæmpebevis på hvor den moderne "rest" af Israels folk opholder sig i dag!

Straf over alle nationer!

Det skal nu gøres klart, ud fra Guds egne advarende profetier, at denne største, mangedobbelt irettesættende *intense* afstraffelse vil falde på Amerika og Storbritannien – og briterne i Commonwealth landene. De er *de første* der vil blive slået ned!

Men de er ikke de eneste, der skal udsættes for korrigerende katastrofe. Gud er også Skaber af alle andre nationer! Gud er også optaget af de folkeslag og racer vi kalder "hedninger". De er også mennesker – skabt i Guds eget billede med mulighed for at lære og udvikle Guds åndelige karakter! Gud sendte Paulus til hedningenerationerne!

Hele menneskeheden har gjort oprør, forkastet og vendt sig bort fra Gud, og hans veje! Der vil ikke blive fred på jorden før alle nationer har omvendt sig til Gud og hans veje, styret af hans suveræne regering!

Lige nu er hele menneskeheden fanget i en malstrøm af hurtigt accelererende kriser, der peger mod total udslettelse af denne verdens menneskebyggede civilisationer, alle inspireret af Satan.

Gud siger gennem Jeremias: "Drønet når til jordens ende, thi Herren går i rette med folkene; *over alt kød holder han dom* " – hvordan? Akkurat nu bringer The World Tomorrow (Morgendagens verden) programmet hans *fredelige henstilling* verden over, men bortset fra nogle få spredte individer, lytter verden ikke til denne form for "henstilling". De næste ord fortæller *hvordan* Gud snart vil irettesætte: "... de gudløse giver han til sværdet, lyder det fra Herren ... Se, ulykken går fra det ene folk til det andet, og et vældigt vejr bryder løs fra jordens rand" (Jer. 25:31-32).

Gud vil bruge det nazi-fascistiske Europa til at straffe Storbritannien og Amerika. Derefter vil han lade de kommunistiske horder udslette det romerske Europa.

Vi er på vej ind i en tid med vanskeligheder verden over – totalt *verdenskaos!* Der er krig, stridigheder og vold i Asien, Afrika, Syd Amerika – så vel som i Europa og Nord Amerika. Befolkningsekspllosionen er en verdensomspændende trussel imod menneskenes eksistens. Kriminalitet, vold, sygdom, social ulighed, fattigdom, skidt og elendighed, degeneration og lidelser huserer over alt i verden!

Men ligesom frelsen først kommer til Israel, således også den korrigerende straf!

Vor store trængsel

Læg mærke til Jeremias' profeti:

"Så siger Herren: Vi hørte et udbrud af skræk, af rædsel og ufred; spørg og se dog til, om en mand kan føde! Hvi ser jeg da alle mænd med hånd på hofte som kvinde i barnsnød og alle åsyn blegne? Thi stor

er denne dag, den er uden lige, en trængselstid for Jakob, men fra den skal han frelses" (Jer. 30:5-7).

Husk – da Jakob overdrog førstefødselsretten til Josefs sønner, Efraim og Manasse (1. Mose. 48:16), sagde han:

171

"... de skal kaldes ved mit navn" – Efraim og Manasse som i dag er Storbritannien og USA. Dette fortæller *hvem* der vil blive hjemsøgt af disse frygtelige nationale katastrofer – det vil England og USA!

Men hvornår kommer de? Gå ikke ud fra, at dette handler om oldtidens Israel. Læs videre – og se hvornår denne profeti vil gå i opfyldelse!

Fortsæt i Jeremias 30:7: " ... en trængselstid for Jakob, men fra den skal han frelses." (Efter at han igennem den har tage ved lære!)
Fortsæt: "På hin dag, lyder det fra Hærskares Herre, vil jeg sønderbryde deres åg og tage det fra deres hals (slave åget) og sprænge deres bånd, og de skal ikke mere trække for fremmede. De skal tjene Herren deres Gud og David, deres konge, som jeg vil oprejse dem. (David, der skal *genopstå* når Kristus kommer!)

Det drejer sig altså om tiden lige før *Kristi genkomst* – for at befri vore folk – ligesom Moses befriede oldtidens Israel fra slaveriet i Egypten.

Jesus forudsagde det!

Andre profetier taler om den samme tid med store nationale katastrofer som aldrig før. Den centrale profeti i Det Ny Testamente gav Jesus på Oliebjerget – nedskrevet i Mattæus 24, Markus 13 og Lukas 21.

Apostlene havde spurgt Jesus, da de var alene med ham, hvornår hans genkomst skulle ske – og denne verden komme til en ende og den kommende lykkelige verden begynde. Jesus sagde, at tegnet, på at det var nært forestående, ville være, at hans oprindelige evangelium om Guds Rige ville blive forkyndt verden over som et vidnesbyrd for alle folkeslag (Matt.24:14). Men hvad mere – lige før hans komme?

Jesus fortsatte: "Thi da skal der komme en stor trængsel, hvis lige ikke har været fra verdens begyndelse indtil nu, og heller ikke senere skal

komme. Og dersom disse dage ikke blev afkortet, da blev intet menneske frelst (i live); men for de udvalgtes skyld skal disse dage afkortes" (Matt. 24:21-22).

Dette er en beskrivelse af den værste trængselstid – den store trængselstid -- i hele verdenshistorien og i al fremtid. Jeremias beskriver den som "en trængselstid for Jakob", så stor at "der er ingen som den".

172

Daniel beskrev den samme strengeste trængselstid i historien. Han skrev om den tid der ligger umiddelbart foran os, og forudsagde: "Til den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som værner dit folks sønner, og en trængselstid kommer, som hidtil ikke har haft sin mage, så længe der var folkeslag til" (Dan. 12:1).

Den samme *strenge straf* over Storbritannien og Amerika. Og *hvornår?* Fortsæt i samme vers: "Men på den tid skal dit folk frelses (befries fra slaveriet), alle, der er optegnede i bogen. Og mange af dem, der sover under mulde (de døde), skal vågne (opstandelse), nogle til evigt liv ..." (vers 1-2).

Tidspunktet er lige før de retfærdiges opstandelse ved Kristi genkomst. Som Moses befriede oldtidens israelitter fra slaveriet i Egypten, vil Kristus komme og befri det moderne Israel – England og USA -- fra det nu snart kommende slaveri. (Se Mose. 18:15; Apo. Ger. 7:37, Jer. 23:5-8).

Jeremias beskriver det som et "åg" over vore folks nakke. Hvis "slave åg"? Det svarer Esajas på!

I vers 1 i Esajas 47 er det profetiske budskab adresseret til Babels *datter*. Ikke oldtidens Babel. Ikke Nebukadnezars Babylon 600 år før Kristus – men en *datter* af dette Babylon nu i vort tyvende århundrede. I profetierne betyder kvinde eller datter en *kirke* – en religiøs organisation.

Denne profetis specielle "dame" er beskrevet som en utugtig skøge og som "rigernes dronning", dvs. et stort *kirkesamfund* som hersker over nationer. Dette *sande* "kvindelige" Babylon af i dag, er også skildret i

Åbenbaringens 17. kapitel – der kaldes hun, en "stor skøge" som sidder over mange vande". Dette forklares i vers 15 som "folk og skarer og folkeslag og tungemål". Hendes navn udlægges der som "en hemmelighed: "Babylon, den store, moder til jordens vederstyggeligheder" (vers 5). Med andre ord: Den babylonske mysteriereligion – den samme religion som i det gamle Babylon, men som nu har vokset sig stor og hersker over mange lande og tungemål.

Hendes riger, som hun herskede over, blev kaldt "Det hellige romerske rige" fra 554 e. Kr. til 1814, for en kort tid genoplivet af

173

Mussolini, og det vil *snart* få en sidste genoplivning ved en politisk-militær forening af ti lande i Europa (Åbenb. 17:8-14).

Og *tidspunktet* hvor denne "store skøge" sidder på det politisk-militære "dyr", er når de skal føre krig mod den herliggjorte Kristus ved hans genkomst (Åbenb. 17:14).

Nu tilbage til Esajas 47. Gud siger til denne rigernes "skøgedronning": "Jeg vrededes på mit folk (Israel – Britain og Amerika), vanærede min arv, gav dem hen i din hånd (til tortur og slaveri); du viste dem ingen medynk, du lagde dit tunge åg på oldingens nakke" (vers 6).

Slaveriets åg vil nådesløst blive lagt på USA og England af det kommende Europas Forende Stater! Det er allerede begyndt i det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EEC) og det for nylig oprettede EMS (Det Europæiske Monetære System), vistnok ikke det samme som EMA aftalen, den aftale der omfatter alle Vesteuropæiske lande undtaget Finland. Dets ledere taler ustandseligt om *politisk enhed* som også betyder militær enhed. Hidtil har de ikke nået fuld politisk enighed. Dette vil blive hjulpet på vej af Vatikanets "venlige hjælp" som alene vil blive det enhedssymbol alle vil se op til og acceptere. To paver har allerede tilbudt deres "venlige hjælp" med henblik på en sådan enighed.

Profetierne siger det ikke bogstaveligt, men efter al sandsynlighed og ud fra dagens indikationer, vil overhovedet for denne nye *verdensmagt* have sit sæde i Central Europa, og det vil fremskynde Den Tredje Verdenskrig; denne gang vil den blive tilladt at lykkes!

Mange af oldtidens assyrer emigrerede nordvest fra deres gamle land syd for det Kaspiske Hav – og de slog sig ned i Central Europa, akkurat som Israels hus emigrerede, fra landet de var fanger i, til kystlandene i Nordvest Europa. Så når man læser om Assyrien i profetier, der har med vor tid at gøre, henviser de til Central Europa.

Historien gentager sig! Det var oldtidens Assyrien der invaderede Israels hus og drev dem ud af Samaria og ind i assyrernes eget land.

Hvor er nutidens *babyloniere* -- kaldæere da? De emigrerede vestpå og slog sig ned i Italien. Deres religion var den assyriske-babylonske *mysteriereligion*. Det vil komme som et frygteligt og overraskende chok, når verden får at vide, at en Simon, troldmanden fra Samaria i apostlenes dage, leder af den

174

babylonsk mysteriereligion der havde titlen *pater* eller *Peter*, som betyder papa – faktisk tilegnede sig Kristi navn og det kristne princip om nåde, som han så forvrængede til *udskejelse*. Dermed fornægtede han Guds lov (Judas 4) og startede det, der i dag kaldes "kristendom". Hvor forbavset verden vil blive, når den opdager at denne kristendom *ikke* stammer fra Guds Kirke, grundlagt af Jesus Kristus og hans apostle!

Denne viden vil snart eksplodere som en bombe over en vantro verden! Folk vil blive chokeret når de bliver klar over hvordan de er blevet forført! Når Guds tid kommer, vil denne "nyhedsbombe" blive udløst!

Hvad er den store trængsel?

Nu bliver det smertelig klart, at den store trængsel er denne syvfold mere intense, irettesættende afstraffelse som Gud snart vil lade overgå Storbritannien og Amerika!

Læg mærke til nogle uddrag af Ezekiels beskrivelse af dette!

"En tredjedel af dig skal dø af pest og omkomme af hunger i din midte, en tredjedel skal falde for sværdet rundt om dig, og en tredjedel spreder jeg for alle vinde og drager sværdet bag dem. Min vrede skal

udtømme sig, og jeg vil køle min harme af på dem og tage hævn, så de skal kende, at jeg, Herren, har talet i min nidkærlighed, når jeg udtømmer min vrede over dem" (Eze. 5:12-13).

Videre: "Overalt hvor I bor, skal byerne lægges øde" (Eze. 6:6). Dette, at byer bliver fuldstændig ødelagte, har aldrig været muligt før Brintbombens opfindelse! *Alle sammen* – "overalt hvor I bor".

Tørke og hungersnød først

Lad nu profeten Joel tilføje endnu mere.

Joels profeti var for en fjern fremtid – kapitel 1 versene 1-3. Der viser han en plage med forskellige arter græshopper som fortærer frugt- og grøntsagshøsten og spiser barken af frugttræerne. "Det lagde min vinstok øde, knækkede mit figentræ, afbarked og hærgede det; dets grene stritter hvide" (Joel 1:7).

175

Fortsæt. Nu kommer tilintetgørende tørke: "Marken er ødelagt, jorden sørger; thi kornet er ødelagt, mosten slog fejl, og olien hentørres ... hvert træ tørres hen. Ja, med skam veg glæde fra menneskers børn" (vers 10-12). Dette skal ske lige før de frygtelige plager på "Herrens dag" (vers 14-15).

Fortsæt med profetien: "Sæden skrumper ind i den klumpede jord; lader er nedbrudt, forrådshusene jævnet, thi kornet er vissent. Hvor kvæget dog stønner! Oksernes hjerde er skræmte, fordi de ikke har græs; selv småkvægets hjerde lider. Jeg råber til dig, o Herre; thi ild har fortæret ørkenens græsning, og luen afsved hvert markens træ; til dig skriger selv markens dyr, thi bækkens lejer er tørre, og ild har fortæret ørkenens græsning" (vers 17-20).

Dernæst – militær invasion og nederlag!

Det næste i rækken indleder Kapitel 2. Det er krigslarm: "Stød i horn på Zion, blæs alarm på mit hellige bjerg! Alle i landet skal bæve, thi Herrens dag, den kommer" (vers 1).

"Selv nu, så lyder det fra Herren, vend om til mig af ganske hjerte, med faste og gråd og klage! Sønderriv hjerterne, ej Eders klæder, vend

om til Herren Eders Gud! Thi nådig og barmhjertig er han, langmodig og rig på miskundhed, han angre det onde" (vers 12-13).

Endelig – Anger i trængslen!

Når Gud først tildeler vore folk disse gentagne *syvfold mere intense* irettesættende afstraffelser – hvor de får deres rigdom og velstand, deres lande, førstefødselsretten og alt hvad de ejede og satte hele deres hjerte på, frataget af Gud – da vil de *endelig* ydmyge sig og råbe til Gud om nåde og befrielse!

Lige nu bliver Guds *advarselsbudskab* om denne frygtindgydende største trængsel i historien *tordnet* ud over The World Tomorrow programmet til alle dele af verden – *som et*

176

vidnesbyrd! Over to og en halv million læser om det i The Plain Truth!

Vi ved dog alt for godt, at folket som helhed ikke vil høre efter! Vi er taknemlige for at Gud hvert år lægger det på sinde af nogle få tusinde virkelig at lytte (give agt – som Biblen udtrykker det) og tage det alvorligt, angre og omvende sig og komme til Gud gennem Jesus Kristus vor Frelser.

Ja, nogle få tusinde hvert år – alle ufattelig dyrebare! Men ikke folket som helhed. Ikke nu!

Vi ved inderlig godt at den virkelige høst af vort arbejde i Guds virksomhed, at berede vejen for Kristi komme, ikke er nu! Men når alt, som disse folk ejede, er blevet dem frataget – når de er slaver i et fremmed land – når de brutalt bliver slået, nådeløst behandlet og endog må lide martyrdød – da vil millioner af dem som endnu er i live, råbe til Gud – da vil de angre – da vil de omvende sig og leve efter Guds veje. *Da vil udbyttet af Guds nuværende virksomhed blive høstet.*

Millioner af mennesker vil da huske, at de hørte Kristi sande budskab over radio og TV programmet *The World Tomorrow* – eller læste det i *The Plain Truth!*

Da vil de sige: "Det var altså det sande Guds budskab trods alt!" Mange vil i dag tage det let – akkurat som oldtidens israelitter tog Guds budskab rofeterne forkyndte. Men når disse ting virkelig sker – når folk indser at *ingen andre advarede dem ...* da vil de vide nøjagtigt *hvem der er de falske profeter i dag!* Da vil de kende Guds sandhed!

Den dybt sørgelige tragedie ved dette er, at man vil indse det for sent til at redde de *mange* fra denne gentagne *syvfold hårdere* afstraffelse! Men, for mange millioner, ikke for sent for deres frelse – Guds *gave* -- *det evige liv!*

Til sidst mange millioner omvendt

Læg mærke til profetierne om netop dette! Gå tilbage til Jeremias' profeti. Det 30. kapitel som jeg citerede fra, der ender med ordene: "... i de sidste dage skal I forstå det." Profetien er for os i dag!

Læs videre i kapitel 31:

177

"På den tid, siger Herren, vil jeg være alle Israels slægters Gud, og de skal være mit folk. Så siger Herren: Folket, der undslap fra sværdet, fandt nåde i ørkenen, Israel vandred til sin hvile." Eller som Mofatt oversættelsen: "... De som overlever sværdet vil finde nåde i fangehullet." Dvs. i fangenskab og slaveri!

Fortsæt: "Jeg bygger dig atter, du skal bygges, Israels jomfru, igen skal du smykkes med håndpauke, gå med i de legendes dans ... Se, de kommer med gråd; mens de ydmygt beder, leder jeg dem; jeg fører dem hen til vandløb ad en jævn vej (Guds lov!), så de ikke snubler; thi jeg er Israel en fader, min førstefødte (med førstefødselsretten) er Efraim. Hør Herrens ord, I folk, forkynd på fjerne strande: Han, som spredte Israel, samler det, vogter det som hyrden sin hjord" (Jer. 31:4, 9-10).

Senere blev Jeremias inspireret til at skrive; "I hine dage og til sin tid, lyder det fra Herren, skal israelitterne sammen med judæerne (jøderne) komme; de skal vandre under gråd og søge Herren deres Gud; de skal spørge om vej til Zion, did er deres ansigter vendt; de skal komme og klynge sig til Herren i en evig pagt (den nye pagt), der

aldrig glemmes. En flok bortkomne får var mit folk, deres hyrder havde ført dem vild, på afveje i bjergene..." (Jer. 50:4-6).

I vers 20: "I hine dage og til hin tid, lyder det fra Herren, skal man søge efter Israels brøde, og den er der ikke, efter Judas synder, og de findes ikke; thi jeg tilgiver dem, jeg lader blive til rest."

Hoseas opsummerer det

Alt dette med Israels oprør mod Guds *rette veje*, så han drev dem ud, afskar sig fra dem, holdt den tildelte førstefødselsret tilbage 2520 år – og Israels endelige

178

forløsning efter at de tre gange i træk har fået syvfold strengere irettesættende afstraffelse – er opsummeret i Hoseas.

Men Hoseas bliver også ganske præcis, direkte og entydig, når han i detaljer beskriver den engelsk-amerikanske nationale indstilling netop nu!

For at beskrive hele forløbet med utroskab, forkastelse og tilbageholdelse af velsignelserne, den *yderst strenge* irettesættelser og til slut Israels vækkelse, befaler Gud profeten at gifte sig med en hore – som billede på det Israel havde været og var for Gud. Hun fødte ham en søn. Gud sagde til Hoseas, at han skulle kalde ham Jizre'el som betyder Gud vil sprede". For Gud sagde: "... jeg vil ... gøre ende på Israels hus' rige ... jeg sønderbryder Israels bue i Jizre'els dal" (Hos 1:4-5). Kongeriget – dvs. regeringen – ophørte faktisk med det assyriske fangenskab fra 712-718 f. Kr.

Hoseas' horehustru blev igen gravid og fødte en datter. Gud befalede, at hun skulle hedde *Nådeløs*, for siger Gud: "jeg vil ikke længer være Israels hus nådig og tilgive dem" (jeg vil fjerne dem helt, som KJV siger. Vers 6).

Senere fik denne utugtige hustru en søn mere. "Kald ham *Lo-Ammi* (betyder: "ikke mit folk"), sagde Gud, for I er ikke mit folk, og jeg er ikke Eders Gud." (vers 9).

Alligevel skænkes de virkelige rigdomme

”Men israelitterne skal blive som sandet ved havet, der ikke kan måles eller tælles. Og i stedet for ”I er ikke mit folk” skal de kaldes ”Den levende Guds Børn. Judæerne (jøderne) og israelitterne (de forsvundne ti stammer) skal slå sig sammen og sætte en og samme stamme høvding over sig og drage op af landet (sprede sig langt udenfor deres land – Mofatt oversættelse); thi stor er Jizre’els dag” (Hosea 1:10-11).

Dette er et kort resume af hele forløbet af Guds arbejde med Israel. I dag siger vore folk, at de *ikke* er ”Israel”, Dvs. ikke Guds folk. De tror at jøderne alene er Israel. Men meget snart nu, skal de kende deres identitet. Tusindvis vil erfare det fra

179

bogen her som du holder i dine hænder. Mange millioner vil få det at vide ved Kristi genkomst!

I Hoseas kapitel to siger Gud i forbindelse med, at vi nu har besiddet de uforlignelige rigdomme fra den lovede førstefødselsret: ”Ja hun, hun skønner ikke, at det var mig, som gav hende korn og most og olie, gav hende rigeligt sølv og guld, som de gjorde til Ba’aler. Derfor tager jeg atter mit korn, når tiden er til det, min most, når timen er inde, borttager min uld og min hør, som hun skjuler sin nøgenhed (synd) med” (vers 8-9).

Men til slut, når irettesættelsen bliver *intens* nok, vil vore nationer *indrømme deres overtrædelser, angre og søge deres Gud!*

Endelig Guds folk!

”På hin dag, lyder det fra Herren, skal hun påkalde sin ægteemand (Ishi) og ikke mere Ba’alerne (min Herre). (Vers 6).

Kapitel to slutter med: ”... mod Nådeløs er jeg nådig og siger til Ikke-mit-Folk: ’Mit folk er du!’ og han skal sige: ”Min Gud!’ (vers 23).

Der begynder *Guds budskab til vore nationer i dag* – især til det britiske folk!

”Hør, israelitter (jer fra det Britiske Commonwealth og USA), Herrens ord, thi Herren går i rette med landets folk. Thi ej er der troskab, ej godhed, ej kender man Gud i landet. Man sværger og lyver, myrder og

stjæler, horer, gør indbrud, og blodskyld (mord) følger på blodskyld. Derfor sørger landet, og alt, hvad der bor der, sygner, markens dyr og himlens fugle; selv havets fisk svinder bort" (Hoseas 4:1-3).

Til vore dages præster i engelske og amerikanske kirker, siger Gud: "Mit folk skal gå til grunde, fordi de er uden kundskab, vrager jeg dig som præst; *du glemte* din Guds åbenbaringer, så glemmer jeg dig og dine sønner. Jo fler, des mere de syndede, ombyttede deres ære med skændsel" (vers 6-7).

180

Eftersom Gud taler om den kommende, mange gange mere intense korrigerende afstraffelse, siger han: "... de ... *søger mig i deres trængsel*" (Hoseas 6:1).

Storbritannien i dag

Angående Storbritannien i dag siger Gud: "Thi som en uvan ko er Israel (England) uvan, skal Herren så lade dem græsse i frihed som lam? (Moffatt oversættelse: "Hvordan kan Herren nu føde dem..." Hoseas 4:16). Gud "føder" i dag sit folk med sit "Ord" – evangeliet om Guds Rige – hans varsel om det der snart vil komme! De britiske regeringer vil ikke tillade radioudsendelser, der kunne bruges af Guds tjenere til at udbrede Guds Budskab til det britiske folk inden for deres territorium!

Men Gud var fast besluttet på at nå dette folk!

Så i første uge i 1953 begyndte Guds budskab at nå England *fra kontinentet* da *The World Tomorrow* (Morgendagens Verden) programmet kom i luften fra den superstærke Radio Luxembourg!

Da Radio Luxembourg ikke længere var effektiv for budskabet, startede Gud radiostationer *på Skibe opankrede lige udenfor engelske territoriale farvande*. The World Tomorrow program tordnede da dagligt fra syv af disse skibe ud over Storbritannien. De var ikke ulovlige. De brød ingen menneskelove. De sendte derimod trofast Guds Lov! Men de britiske myndigheder kaldte dem med urette "piratsendere". De var ikke pirater. Ikke plyndrende omstrejfer. De gik ikke i land for at røve og plyndre. De skadede ingen!

Men de fleste regeringer ønsker at *kontrollere det folket lytter til!* De ønsker at *kontrollere* dine tanker!

Den britiske regering og Englands nationale kirke vil *legalisere* homoseksualitetens oprørske fordærvelse. De vil lade afskyelig synd upåtalet, men dørene til UK er lukkede for *Guds Budskab!*

Men Gud fik alligevel sit Budskab sendt til England.

Gud sagde det! Gud gjorde det!

Gud sagde: "Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne! (Amos 3:7),

181

og i verset lige foran: "Møn der stødes i horn i en by, uden folk farer sammen?"

Gud har, i din egen Bibel, sagt, at han vil advare sit folk Efraim-Storbritannien. Han har forudsagt: "Til ørk skal Efraim blive på straffens dag (England er hurtigt på vej mod denne profeterede ørken). Jeg kundgør om Israels stammer, hvad sikkert skal ske" (Hoseas 5:9).

Gud sagde om UK og USA: "Efraim er iblandt folkene, aflægs er han; Efraim er som en kage, der ikke er vendt (halv bagt). Fremmede tæred hans kraft, han mærker det ej; hans hår er også grånet, han mærker det ej. Mod Israel vidner dets hovmod; de vendte ej om til Herren deres Gud og søgte ham ikke trods alt. Efraim er som en due, tankeløs, dum; de kalder Egypten til hjælp og vandrer til Assur (Tyskland). Men medens de vandrer kaster jeg nettet over dem, bringer dem ned som himlens fugle og revser dem for deres ondskab" (Hoseas 7:8-12) Men! "Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne"(Amos 3:7), igennem "The World Tomorrow" radioudsendelserne.

Ja, for længe siden sagde Gud, at han ville sørge for at varslet blev hørt i Storbritannien. Skønt han måtte gøre det fra områder udenfor engelsk jurisdiktion, da sørgede Gud mirakuløst for, at budskabet blev tordnet ud over hele England.

Storbritannien er blevet advaret!

Og den engelske regering har ingen magt overhovedet til at forhindre den kærlige Guds *mangedoblede intense irettesættende afstraffelse* der snart vil ramme dem!

Guds hensigt står fast!

De vil indse det!

En dag vil folk vågne op og forstå, at dette er *Guds værk!*

Om engelsk kirkevirksomhed siger Gud: "Efraim er bundet til afgudsbilleder (gift med afgudsdyrkelse); lad ham fare! Deres drikken er skejet ud, hor har de bedrevet; højt har deres skjolde (deres høvdinge) elsket skændsel. Et vejr har omspændt dem med sine vinger, og de skal blive til skamme for deres ofre" (Hoseas 4:17-19).

Gud siger: "Jeg går til mit sted igen, indtil de bøder for skylden og søger frem for mit åsyn, søger mig i deres trængsel. 'Kom, vi vil tilbage til Herren! Han sønderrev, han vil og læge, han slog os, vil også forbinde. Om

182

to dage gør han os levende, rejser os op den tredje; da lever vi for hans åsyn. (hans omsorg)" (Hos. 5:15- 6:1-2). Den kommende store trængsel vil antagelig vare 2½ år – "Herrens dag" ca. ét år – så kommer *opstandelsen* og Kristi genkomst!

Hele Hoseas bog bringer et krystalklart budskab med advarsel til det *britiske folk af i dag!*

Du kan undgå denne afstraffelse!

Gud advarer os gennem profeterne, at vore synder er under hurtig forøgelse. Og nu er regnskabet's time over os! Det udenlandske sværd har altid angrebet os. I denne frygtindgydende atomalder vil den tredje verdenskrig starte med kærnefysisk ødelæggelse, der uden varsel vil blive sluppet løs over London, Birmingham, Manchester, Liverpool, New York, Washington, Philadelphia, Detroit, Chicago, Pittsburgh! Måtte Gud hjælpe vore nationer til at vågne op før det er for sent!

Ja, vi er Guds udvalgte folk Israel! Tænk over betydningen af dette! Udvalgt, ikke til gunstbevisninger mens vi trodser vor Gud, men til *at tjene* – hvilket vi har forsømt.

Vi burde råbe højt af glæde over at have opdaget vor sande identitet – vi burde angre – omvende os til Gud – og støtte dette korstog der advarer vore nationer over radio og med det trykte ord, og anrøbe Gud om guddommelig forløsning i oprigtig, dybtfølt bøn.

Den syvfold hårdere og intense afstraffelse som nu snart kommer over de amerikanske og britiske nationer, er slet og ret den profeterede *store trængsel!* Det vil blive den mest intense afstraffelse som noget folkesalg nogensinde har været udsat for!

Men du er ikke tvunget til at lide under den.

Denne frygtelige strenge afstraffelse er simpelt hen en irettesættelse, som vore nationer selv har gjort sig skyldige til, for at Gud kan få en chance for at føre dem ind på den livsform, der vil føre til velsignelserne han ønsker at overøse dem med, i stedet for disse frygtelige forbandelser. Det er irettesættelse til folkets eget bedste!

Så sikkert som Gud lever, vil denne afstraffelse snart ramme! Denne bog er Guds advarsel og hans Ord!

183

Vil USA og Storbritannien *tage det alvorligt?* Denne kolossale nationale tragedie kunne stadig afværges, hvis de ville!

Men hvis du som læser dette, hvis du som individ vil lade dig rette på, før Gud lader denne ubeskrivelige revselse blive til virkelighed; hvis du virkelig angrer, idet du indser hvor katastrofalt fejl du har taget, hvis du kan se dig selv som du i virkeligheden er – oprørsk, vildfaren og ond, og hvis du kan *overgive dig* til den kærlige, barmhjertige og Almægtige Gud – og gøre det betingelsesløst, idet du kommer til Gud den Almægtige gennem den levende Jesus Kristus som din personlige Frelser – da skal ingen plage nå dig (Sal. 91:8-11), og du vil blive regnet for værdig til at undslippe alt dette frygtelige og stå for Kristi åsyn ved hans genkomst (Luk. 21:35-36).

De som er af Kristi sande legeme, vil blive taget til et sted i sikkerhed til trængselen er overstået (Åbenb. 3:10-11, det er dem der trofast udfører Guds Arbejde, der nu forkyndes i hele verden; Åbenb. 12:14; Esa. 26:20).

Men du må selv tage beslutningen – den rette beslutning – at undlade at tage nogen beslutning, er det samme som at tage den forkerte beslutning!

Vi ved alt for godt, at de fleste vil tage denne alvorlige advarsel let – slå den ud af tankerne – vende sig til andre umiddelbare interesser som i sammenligning er uden betydning. Det er derfor, at en kærlig, retfærdig, alvis og Almægtig Gud vil ty til disse intense irettesættelser -- for at få folks opmærksomhed vendt fra det uvæsentlige så de endelig kan komme til fornuft og vende sig til Guds veje, der vil bringe dem evig lykke og overstrømmende velsignelser!

Men du behøver ikke at lide under denne intensiverede irettesættelse – større og værre prøvelser end noget menneske nogensinde har lidt.

Under Guds ledelse og under hans autoritet har jeg nu lagt sandheden frem for dig! At overse den vil være en tragedie større end du kan forestille dig! At tage den alvorlig vil bringe velsignelser, lykke og herlighed over al beskrivelse!

Beslutningen er *din!*